SCRIBUM•AD•NOTARIUM

Gilbert
Sinoué

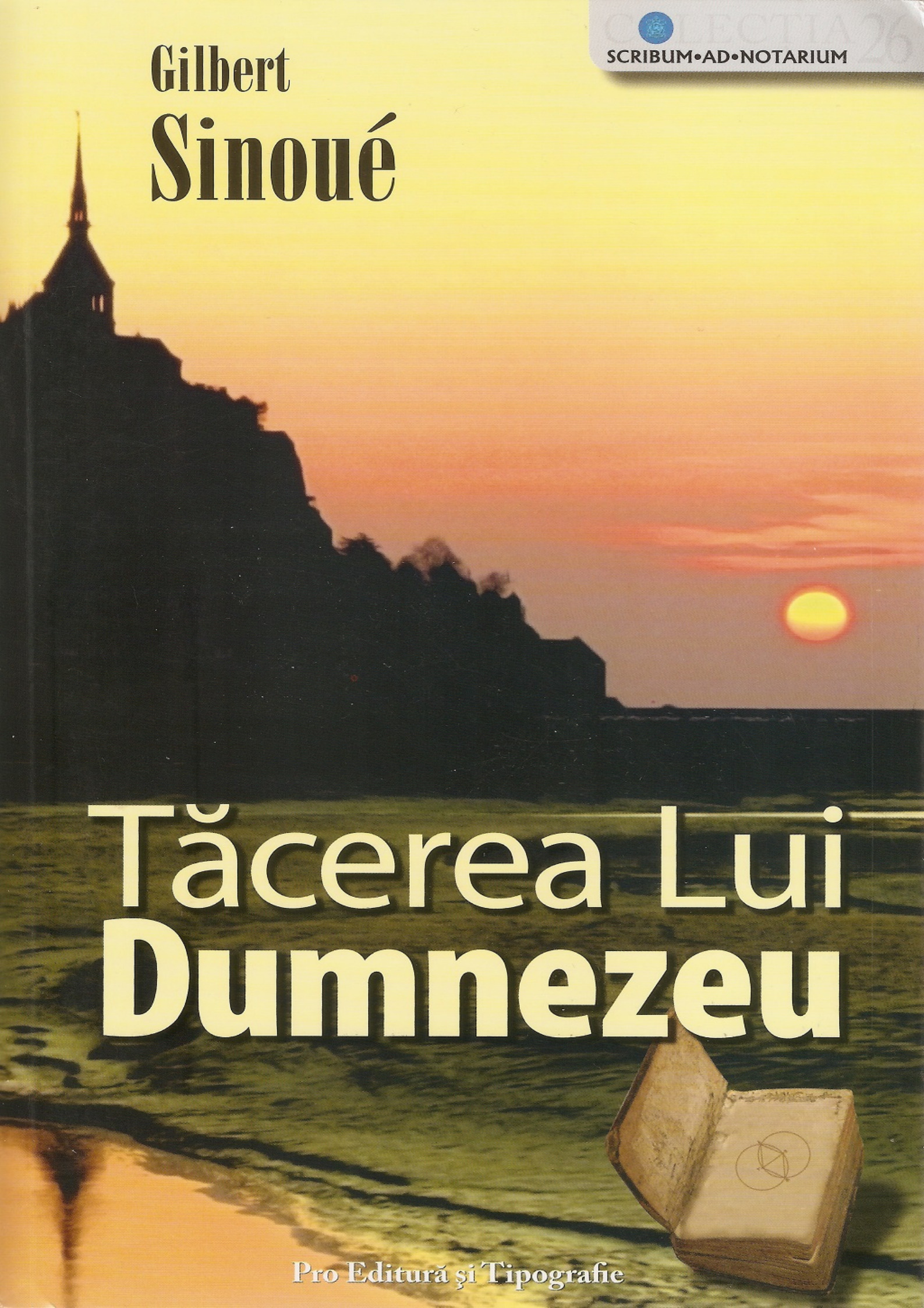

Tăcerea Lui Dumnezeu

Pro Editură şi Tipografie

GILBERT SINOUÉ

TĂCEREA LUI DUMNEZEU

www.virtual-project.eu

Traducere din limba franceză
CRISTINA LIVIA VASILESCU

GILBERT SINOUÉ
LES SILENCES DE DIEU

© Editions Albin Michel, S.A. – Paris, 2003
Published by arrangement with Literary Agencies „Simona Kessler Literary Agency” and „Agence d l’Est”

PRO Editură şi Tipografie

2008

Orice asemănare cu persoanele în viaţă sau
care au trăit cândva este pură coincidenţă.

D
u
m
n
e
z
e
u

1

„Coborî treptele ce duceau spre parter, atât de repede cât îi permitea vârsta înaintată.

Odată ajunsă la piciorul scării, pipăi câteva secunde în căutarea întrerupătorului. Niciodată nu avusese nevoie de atâta timp pentru a găsi micul buton fluorescent. O eternitate.

În sfârşit, lumina inundă salonul.

— Cine-i acolo? întrebă ea cu o voce ce se voia fermă, dar din care răzbătea îngrijorarea.

Niciun zgomot.

— Cine-i acolo?

Tonul era mai puţin sigur. Glasul îi tremura.

Înaintă câţiva paşi.

Şi atunci îl văzu.

Pe jos, lângă uşa de la intrare, era căzut un bărbat. Îi putea auzi răsuflarea.

Se apropie, reprimându-şi un frison: aerul îngheţat al nopţii invadase încăperea. Şi totuşi, îşi amintea că închisese toate ferestrele înainte de a se duce la culcare. Era sigură de asta.

Doi sau trei metri o despărţeau de muribund; pentru că, fără îndoială, bărbatul era pe moarte. Îl întrebă, abia îngăimând cuvintele:

— Ce… ce cauţi aici?

Şi imediat îşi dădu seama cât de deplasată era întrebarea ei.

Bărbatul avea gâtul tăiat exact sub mărul lui Adam. Sângele îi ţâşnea în jeturi intermitente, formând o băltoacă purpurie pe covor.

*

Îngenunche lângă el, stăpânindu-şi frica şi repulsia. Rana era profundă.

Probabil că bărbatul îi simţise prezenţa. Buzele începură să i se mişte. Încerca să articuleze un cuvânt, dar nu reuşea.

Dar ce naiba făcea ea acolo, aşezată în genunchi, ca o proastă?

Se repezi la telefon…”

*

Clarissa Gray îşi încetă dictarea şi se îndreptă spre fereastra care se deschidea către mare.

În depărtare, se profila silueta verde-cenuşie a micii insule Lindisfarne. Insula Sfântă. De aproape douăzeci de ani de când trăia în Scoţia, aici, la Lamlash, această imagine o liniştea, pentru că reprezenta ordinea, seninătatea şi certitudinea că toate sunt la locul lor.

— Am terminat pentru astăzi, spuse ea, adresându-i-se fetei care lucra la laptop. Am pierdut firul poveştii.

Îşi privi ceasul.

— De altfel, mai e puţin până la ora optsprezece. O să întârzii.

— Oh! Nu vă faceţi griji, doamnă Gray, sunt doar cinci mile de aici la Brodick. Dacă pierd feribotul de la ora nouăsprezece, o să îl pot lua pe următorul. Bicicleta mea zboară ca vântul.

Tânăra îşi salvă documentul şi închise computerul.

— Doamnă Gray, îmi permiteţi o părere?

— Ştiu: scena nu ţi se pare plauzibilă.

— Ba nu. Dimpotrivă.

— Atunci…?

I se simţea o uşoară teamă în glas.

— Este incredibil. Sunteţi unul dintre cei mai citiţi autori de romane poliţiste. Piesele dumneavoastră de teatru se joacă în lumea întreagă. Aţi publicat peste cincizeci de cărţi. Şi câte aţi vândut? O sută, două sute de milioane de exemplare?

— Şi…?

— Şi, în ciuda acestui imens succes, vă simt mereu la fel de neliniştită. De ce?

— Pentru că sunt o neliniştită înnăscută. Simt că mi se pune un nod în gât pentru orice fleac. Chiar şi simpla eventualitate a unui sufleu care riscă să se dezumfle mă înspăimântă.

Îşi desfăcu braţele în lături într-un gest fatalist.

— Oamenii nu se schimbă. În orice caz, nu la şaptezeci şi trei de ani. Aş adăuga, mica mea Kathleen, că nu ai fi făcut o asemenea remarcă dacă ai fi ştiut ce înseamnă creaţia. Iartă-mi această banalitate: ea izvorăşte din angoasă, sporeşte în incertitudine şi se încheie în îndoială. Sunt sigură că Dumnezeu însuşi a trecut prin aceste stări de spirit; ceea ce ar explica faptul că în cea de-a şaptea zi a simţit nevoia să se odihnească.

— Dumnezeu avea o scuză: era la prima lui încercare, în vreme ce dumneavoastră, cu notorietatea de care vă bucuraţi, cu experienţa acumulată…

— Experienţa? Chiar dacă ai doar douăzeci şi unu de ani ar trebui să ştii că acelaşi fapt nu produce întotdeauna aceleaşi consecinţe. În privinţa scrisului, lucrurile stau la fel.

Se îndreptă cu paşi mărunţi şi grăbiţi spre bufetul din lemn de mahon plasat lângă unul dintre pereţii salonului. Pe el erau aşezate pahare, o carafă cu vin alb de Spania şi o sticlă de Glen Mhor, un scotch din malţ pur. Ezită un pic între cele două băuturi şi, în final, optă pentru vinul de Spania:

— Te servesc şi pe tine? întrebă ea.

Kathleen refuză, făcând un gest cu mâna.

— Evoluţia cuvintelor este un lucru tare misterios, observă doamna Gray, umplându-şi paharul până la buză. Cine să priceapă, de pildă, de ce vinul de Xeres, care se pronunţă în spaniolă *kherès*, a devenit în franceză *xérés,* în timp ce englezii îl numesc *sherry*. Bizar, nu-i aşa?

Se aşează în fotoliul cu tapiserie înflorată din faţa biroului şi oftă:

— Cuvintele. Misterul cuvintelor…

Cele două personaje ofereau un tablou tulburător. Pe de o parte tinereţea, pe de altă parte bătrâneţea ofilită; o viaţă la început de drum şi cealaltă învăluită în crepuscul.

Cuprinsă parcă de o inspiraţie subită, Kathleen întrebă:

— Nu mi-aţi spus niciodată, doamnă Gray: pentru ce acest exil?

— Despre ce anume vorbeşti?

— Despre prezenţa dumneavoastră aici, la Arran, pe această insulă izolată a Scoţiei.

Privirea gri-albăstruie a romancierei se umbri pentru o clipă.

— E o poveste lungă şi nu prea interesantă.

— Sunt indiscretă.

— Toată lumea e aşa la vârsta ta. Am să-ţi răspund totuşi cu un singur cuvânt: „superfetaţie”

— Poftim?

— Am împrumutat această expresie de la răposatul meu soţ, un strălucit biolog şi un partener obositor care adora să-şi puncteze frazele cu termeni rari. Într-un limbaj comun, este vorba despre un fenomen specific anumitor specii de animale ale căror femele sunt apte să fie fecundate încă o dată, cu câteva zile înainte de a naşte. În concluzie: conceperea unui al doilea fetus, în timp ce primul se află deja în burta mamei.

Kathleen făcu ochii mari.

— Nu prea înţeleg ce legătură are cu venirea dumneavoastră pe insulă.

— Prin extensie, superfetaţie înseamnă: „Care se adaugă inutil la un lucru util.” Sau superfluu, dacă preferi. În cazul meu, era vorba despre un prisos. Apropiindu-mă de vârsta de cincizeci de ani, am realizat cât de neadecvată şi de absurdă era viaţa mea. Autoare recunoscută şi celebră, îmi petreceam cea mai mare parte a existenţei mele răspunzând la tot felul de solicitări, epuizându-mă între invitaţiile la masă, ascultând baliverne despre cărţile mele. Pe scurt, m-am trezit împresurată de cei pe care eu îi numesc „cronofagi”; fiinţe şi acte inutile care-ţi mănâncă o săptămână în cinci minute. Şi atunci, am fost pusă în faţa unei alternative: ori îmi continuam această cursă înfrânată, cu riscul de a-mi lăsa devorată ultima tranşă de viaţă, ori puneam capăt acestei… superfetaţii.

Bău o gură de vin şi conchise:

— Şi iată-mă aici, „pe această mică insulă izolată a Scoţiei”.

— Înţeleg… într-un fel, aţi fugit.

— Nu, draga mea. Am făcut faţă. Nu m-am lăsat devorată. Nu e acelaşi lucru.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Kathleen se ridică.

— Când vreţi să revin? Mâine, la aceeaşi oră?

— Să spunem că poimâine sau mai târziu, în cursul săptămânii. Nu ştiu. Trebuie să reflectez asupra cazului lui Murray. Mă tem că cititorul l-ar putea suspecta mult prea devreme.

— De acord. Vacanţa de vară abia a început, aşa că am suficient timp.

— Nu aveai de gând să petreci o săptămână la Barcelona?

— Ba da. Îmi cunoaşteţi pasiunea pentru arhitectură şi în special pentru stilul „Art Nouveau”. Voiam să văd de aproape opera lui Gaudi. Dar *dear* George ţine neapărat să mă însoţească şi nu prea am chef să stau alături de el mai mult de patruzeci şi opt de ore.

— *Dear* George. Vorbeşti despre prietenul tău, presupun? Aveţi ceva probleme?

— Oh! Nimic grav. Doar dificultăţi de înţelegere. Amintiţi-vă: eu sunt scoţiană, el este englez. Eu sunt catolică, el este protestant. Asta spune totul…

— Înţeleg. Şi totuşi, eşti îndrăgostită. O femeie îndrăgostită este, în general, mai indulgentă… Chiar şi în privinţa unui englez.

Buzele tinerei Kathleen schiţară un zâmbet maliţios:

— Sunt sau nu sunt îndrăgostită? Aceasta este întrebarea. Dar nu e doar atât. George nu trăieşte decât prin pasiunea lui pentru studii, în special pentru matematică, în ochii lui, nici cea mai mare iubire nu va fi vreodată la fel de stimulantă precum tabelele de logaritmi. Dar dumneavoastră? Aveţi planuri de călătorie?

Clarissa Gray scoase un mic hohot de râs:

— Să-mi părăsesc insula? Să părăsesc Scoţia, ca să mă trezesc asediată de o haită de oameni asudaţi şi să-mi ţiuie urechile de zbârnâitul aparatelor de fotografiat nipone? Oh, nu! Îmi place prea mult ţara asta ca să plec în altă parte. Probabil că o să mă plimb puţin prin Highlands[1].

— Highlands, draga dumneavoastră Highlands. Este clar că nu puteţi fără ea.

— Draga mea, nu uita că mama mea era o pură şi vajnică locuitoare a acestei regiuni.

Kathleen trase husa peste laptop.

— Plec. În noaptea asta voi termina de imprimat aceste ultime pagini. Vreţi să vi le trimit prin poştă sau puteţi aştepta până la următoarea noastră întâlnire?

— Nu, prefer să le citesc cât mai repede. Ştii cum sunt.

— Bizuiţi-vă pe mine. Le veţi primi cel mai târziu poimâine.

Odată rămasă singură, Clarissa Gray se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre biblioteca spaţioasă care ocupa o mare parte din perete. Ezită o secundă şi apoi întinse mâna spre o carte, reprimându-şi un ţipăt de durere. Dumnezeule, cât de tare o durea! *Artropatie cronică degenerativă.* Aceştia au fost termenii barbari prin care, cu doi ani în urmă, medicul ei a informat-o despre boala de care suferă, punându-i apoi următoarea întrebare: „Bănuiesc că nu sunteţi o adeptă a computerului, nu-i aşa?” „Nu, a răspuns Clarissa. Am scris întotdeauna de mână. Dar de ce mă întrebaţi?” Doctorul a ezitat câteva clipe, după care a răspuns: „Mă tem că ar trebui să urmaţi nişte cursuri de informatică. Curând, veţi fi incapabilă să mai ţineţi un creion în mână. Sau o veţi face numai cu preţul unor dureri insuportabile. De ce informatica? Pentru că veţi putea utiliza în continuare unul sau două degete, chiar şi aşa deformate cum vor fi, pentru a apăsa pe clapele unei tastaturi. O astfel de acţiune necesită mai puţin efort la nivelul falangelor. Aţi putea, de asemenea, să vă dictaţi romanele. După părerea mea, aceasta ar fi

cea mai simplă metodă. Sunt mulţi scriitori şi nu mai puţin talentaţi – cum este ilustrul dumneavoastră confrate Peter Cheney – care au utilizat şi utilizează încă acest procedeu."

Clarissa rămăsese fără glas. Să-şi dicteze romanele? Ea, care nu suporta nici măcar umbra unei prezenţe în preajma ei atunci când scria! Ea, care considera că scrisul este deja un act suficient de impudic pentru a nu mai fi obligată, în plus, să-l împartă cu un martor! Doctorul ăsta era nebun. „Nu există nicio altă soluţie? Să nu-mi spuneţi că medicina este neputincioasă." „Medicina nu posedă, din păcate, alte arme în afară de anti inflamatoare, substanţe pe bază de cortizon şi o panoplie de antalgice." Şi, când Clarissa a fost gata să protesteze, medicul a adăugat: „Chirurgia. Ea v-ar putea uşura durerile. Totuşi, datoria mea este să vă pun în gardă: reuşita nu este sigură." „O să aleg intervenţia!" a replicat Clarissa, fără ezitare. Şi a fost un eşec total care nu a făcut altceva decât să accelereze progresia răului. Romanciera a continuat totuşi să lupte împotriva limitelor sale fizice, pas cu pas, pentru a evita ingerinţa unui intrus în creaţia ei literară. La sfaturile vechiului şi unicului său prieten, profesorul William Maclean, a cumpărat un reportofon de buzunar. Dar, foarte curând, faptul de a dicta unei maşinării lipsite de suflet i s-a părut absolut inuman. Să te auzi vorbind în gol, într-o casă pustie… Iată cum poţi să înnebuneşti!

Maclean, din nou el, i-a venit o dată în plus în ajutor şi i-a prezentat-o pe Kathleen Ferguson, una dintre studentele lui: „E drăguţă, o să vezi. Şi deloc proastă. Cu ea te vei simţi foarte confortabil." Deşi începutul a fost totuşi cam anevoios, trebuia să recunoască acum că s-a adaptat cu acest nou procedeu de scris şi, mai mult, că i-ar fi greu să revină la primele ei obiceiuri. Iar înţelegerea tacită instaurată între ea şi Kathleen i-a instilat parcă un sânge proaspăt.

Cu preţul unui nou efort, Clarissa reuşi să cuprindă cartea între degete şi apoi îşi reluă locul în

fotoliu.

Wystan Ashebery… *Crima de la Lamber House.*

Trecuse foarte multă vreme de când nu mai citise un roman poliţist. Considera că această nouă generaţie de scriitori era lipsită de imaginaţie şi mai ales de perspicacitate. Încă de la primele pagini ale cărţii, identitatea asasinului îţi sărea în ochi. Copilăresc. Nu, dacă se hotărâse să-l cumpere pe Ashebery o făcuse numai datorită criticii apărute săptămâna trecută, în *Stornoway Gazette,* şi în care autorul era comparat cu marea… Clarissa Gray.

Îşi puse ochelarii, se rezemă confortabil şi îşi începu lectura. O oră mai târziu, satisfacţia sperată nu apăruse încă. Cum de-au îndrăznit să compare această scriere cu cărţile ei? Această enigmă fără mister, aceste personaje terne… Ce legătură aveau ele cu eroii Clarissei Gray? Cum au îndrăznit să facă o paralelă între acest avorton de detectiv şi marele Archie Rhodenbarr? Haide, zău aşa! Dacă în acea cronică din *Stornoway Gazette* s-au făcut asemenea comparaţii, înseamnă că autorul ei este la fel de lipsit de talent ca şi acest Wystan Ashebery.

Buzele bătrânei doamne fremătară de dezamăgire.

Pendula sună de opt ori. Era timpul să-şi pregătească masa. Se ridică, îşi turnă o a doua porţie de vin şi se îndreptă spre bucătărie…

*

Aşezată în patul său, cu ceafa sprijinită de două perne mari şi afânate, reciti cu voce tare sonetul lui John Keats. Frumuseţea în stare pură. Ah! Dacă s-ar fi putut lăsa în voia celeilalte pasiuni a ei: poezia. Dar cititorii ei ar mai citi-o oare? Să scrie sub un pseudonim? Se gândise la acesta: Mary Westmacott. Ideea era tentantă. Mulţi autori apelaseră la o astfel de stratagemă. Dar Clarissa considera că ar fi mult prea simplu. Să câştige partida luându-şi duşmanul prin surprindere? Ptiu! N-ar avea nicio satisfacţie.

Va fi poetă într-o altă viaţă.

Aşează antologia de versuri pe noptieră, stinse lumina şi îşi ridică plapuma de puf până la bărbie.

Tomorrow is another day…

Îşi închise pleoapele şi se concentră pe imaginea lui Scarlett O'Hara…

Deodată, în liniştea nopţii, răsună zgomotul unei uşi trântite. Clarissa tresări.

Ceasul deşteptător indica ora unu şi patruzeci şi cinci de minute.

Un hoţ? La ea acasă? Era oare posibil? Probabil că visase.

Aşteptă, având grijă să nu facă nici cea mai mică mişcare, ca şi cum ar fi vrut să nu-l sperie pe intrus.

Zgomotul uşii se auzi din nou, mai violent de astă dată.

Nu mai era loc de îndoială. Cineva intrase în casa ei.

Înspăimântată, Clarissa îşi îmbrăcă în grabă capotul şi ieşi din dormitor cu precauţie. Rămase o clipă pe loc şi apoi începu să coboare treptele scării ce ducea către parter. Atât de repede cât îi permitea vârsta înaintată.

Ajunsă la piciorul scării, pipăi câteva secunde în căutarea întrerupătorului. Să fi fost oare din cauza mâinii care-i tremura? Probabil, căci nu-şi amintea să fi avut vreodată nevoie de atâta timp pentru a găsi micul buton fluorescent. O eternitate.

În sfârşit, lumina inundă salonul.

— Cine-i acolo? întrebă ea cu o voce ce se voia fermă, dar din care răzbătea îngrijorarea.

Tăcere. Nu se auzea niciun zgomot în afară de cel produs de mişcarea zvâcnită, de du-te-vino, a valurilor şi de uşoara rumoare a vântului.

— Cine-i acolo?

Tonul era mai puţin sigur.

Înaintă câţiva paşi. Şovăitori.

Şi atunci îl văzu.

Pe jos, lângă uşă de la intrare, era căzut un bărbat, îi putea auzi răsuflarea.

Se apropie, reprimându-şi un frison: aerul îngheţat al nopţii invadase încăperea. Şi totuşi, îşi amintea că închisese toate ferestrele înainte de a se duce la culcare. Era sigură de asta.

Întrebă, abia îngăimând cuvintele:

— Ce… ce cauţi aici?

Şi imediat îşi dădu seama cât de deplasată era întrebarea ei.

Bărbatul avea gâtul tăiat exact sub mărul lui Adam şi sângele îi ţâşnea în jeturi intermitente, formând o băltoacă purpurie pe covor.

Observă, ca prin ceaţă, craniul aproape pleşuv, faţa palidă, ochii bulbucaţi şi fruntea îngustă, brăzdată de o cicatrice veche, lungă de câţiva centimetri.

Îngenunche lângă muribund, stăpânindu-şi frica şi repulsia. Probabil că bărbatul i-a simţit prezenţa, pentru că buzele lui începură să se mişte. Încerca să articuleze un cuvânt, dar nu reuşea.

Dar ce făcea ea acolo, aşezată în genunchi, ca o proastă? Repede! Trebuie să cheme o ambulanţă. Vru să se ridice, dar bărbatul o prinse de încheietura mâinii. Nu contactul cu această mână o îngrozi, ci incredibila ei forţă. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că un om aflat în pragul morţii ar putea avea atâta energie.

Buzele muribundului fremătară din nou. Părea că se roagă. Ba nu. Chipul lui căpătase o expresie imploratoare.

Clarissa îngăimă:

— Eu… stai liniştit. O să telefonez. O ambulanţă…

Încercă să se elibereze din strânsoarea lui; dar el nu-i dădea drumul. Un înecat. Avea reflexul celor care se îneacă şi încearcă să se agaţe chiar şi de creasta valurilor.

Clarissa insistă:

— Te rog.

În chip de răspuns, bărbatul îşi duse mâna liberă spre buzunarul hainei şi scoase de acolo un mic carton dreptunghiular pe care i-l înmână cu un gest rugător. Clarissa îl luă fără să încerce să înţeleagă mai mult.

Abia atunci bărbatul îşi slăbi strânsoarea mâinii şi Clarissa putu să se repeadă la telefon.

2

— Dar îţi spun că am un cadavru în salonul meu! Trebuie să mă crezi!

La celălalt capăt al firului se auzea un schimb de glasuri înăbuşite. Urmă o lungă tăcere şi apoi sosi răspunsul:

— Foarte bine, doamnă Gray. Liniştiţi-vă. Venim acum. Clarissa închise telefonul cu furie. De ce naiba se arăta atât de sceptic imbecilul ăsta de Stuart?

Rămase încremenită lângă aparat, neîndrăznind să se întoarcă la cadavru. Ceea ce se întâmpla îi depăşea orice înţelegere. Nu numai că un necunoscut a debarcat la ea acasă ca să-şi dea sufletul, dar exact aceeaşi scenă o descrisese ea în ajun! I-o dictase tinerei Kathleen în cele mai mici detalii. Înnebunise oare? Ea, care nu fusese niciodată sensibilă la premoniţii… Şi iată că acum i se semnala în cea mai clară manieră faptul că ar fi trebuit să ia în seamă astfel de presimţiri.

Trebuia să bea ceva întăritor dacă nu voia să leşine.

Îşi turnă un sfert de pahar de Glen Mhor pe care îl sorbi practic dintr-o înghiţitură şi se lăsă cuprinsă de aromele familiare din Hautes-Terres, de mirosul de turbă, de parfumul lemnului verde; ceea ce avu darul să-i tempereze puţin sentimentul de panică ce o copleşise. Uşor înviorată, se îndreptă spre bucătărie, se aşeză pe un taburet, cu mâinile pe coapse, aşteptând să sosească poliţia.

Când răsună soneria uşii de la intrare, avu senzaţia că e ţipătul care vesteşte sfârşitul lumii.

Uşa de la intrare…

Încremeni.

Nu! Nu era posibil!

Nu mai era niciun corp. Niciun cadavru!

Nicio urmă de sânge nu se mai vedea în acel colţ al covorului care, cu câteva minute înainte, era încă năclăit.

Soneria deveni şi mai insistentă. Clarissa nu o auzea. Nu mai auzea nimic, nu mai vedea nimic în afară de acest covor gol, imaculat, care îi ofensa bunul simţ.

La al treilea semnal sonor, se smulse din starea cataleptică şi se hotărî să răspundă.

Inspectorul Thomas Stuart mormăi câteva vorbe neinteligibile şi intră în casă, urmat de agentul Wishart:

— Bun… Deci, unde e?

În faţa tăcerii ei, inspectorul îşi repetă întrebarea.

Din nou, nicio reacţie.

— Doamnă Gray! Totul e în regulă? Sunteţi cumva rănită?

Clarissa se mulţumi doar să clatine din cap.

— Atunci, continuă Stuart, observând-o de la înălţimea sa de un metru şi nouăzeci de centimetri, atunci unde e victima?

Clarissa arătă spre covor, cu o expresie năucită:

— Aici. Acolo.

Inspectorul îşi încruntă sprâncenele.

— Doamnă Grav, poate nu aţi înţeles prea bine întrebarea mea: unde este victima?

În loc de răspuns, romanciera se răsuci pe călcâie şi se prăbuşi pe divanul din salon. Părea o marionetă desprinsă de sforile care o ghidau.

— Doamnă Gray, se îngrijoră agentul Wishart, sunteţi sigură că totul este în regulă? Nu vreţi să chem un medic?

Îi făcu semn că nu, subliniindu-şi refuzul cu un gest lipsit de vlagă.

Thomas Stuart îi ordonă subalternului său:

— Inspectează toate încăperile. Caută prin toate cotloanele. Apoi, întorcându-se spre Clarissa, o întrebă:

— Îmi puteţi explica ce se întâmplă? Aţi semnalat o crimă, nu-i aşa?

Clarissa încuviinţă.

— Perfect. Cine spune crimă se referă şi la un cadavru. Deci? Unde e? În dormitorul dumneavoastră? În pivniţă?

Fusese cât pe-aci să adauge: „În patul dumneavoastră?” dar se opri la timp.

Clarissa răspunse negativ la toate întrebările, abia mişcându-şi buzele.

— În bucătărie?

— Ţi-am spus la telefon. Era aici! L-am văzut. Era un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, aproape chel, cu ochii bulbucaţi şi cu o cicatrice pe frunte. Avea gâtul tăiat şi sângele îi ţâşnea din rană. Şi era cu adevărat aici!

Stuart se scotoci prin buzunare şi scoase un carneţel în care notă:

— Un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, o cicatrice, chel…

Se întoarse spre uşa de la intrare, îşi puse un genunchi pe jos, îşi trecu palma peste suprafaţa covorului, îl ridică, îl examină sub toate cusăturile şi reveni lângă Clarissa.

— Scuzaţi-mă, doamnă Gray. Nu văd nicio urmă de sânge. O întrebă din nou, mai mult de formă decât pentru a-şi întări convingerile:

— Chiar sunteţi sigură că acel corp era cu adevărat aici? Privirea lui scrutătoare prinse în treacăt paharul aproape gol care trona pe masa joasă.

Îl ridică şi îi mirosi conţinutul.

Femeia băuse. Şi, mai mult, consumase scotch.

Agentul Wishart reapăru în pragul uşii salonului.

— Nu e nimic. Am verificat peste tot, spuse el.

Inspectorul îi făcu un semn cu mâna care se putea traduce prin „Las-o baltă”.

Se aplecă spre Clarissa şi îi şopti, pe tonul unui adult care i se adresează unui copil:

— Nu sunteţi prea cuminte, ştiaţi?

Arătă cu mâna spre paharul cu Glen Mhor:

— Aţi mâncat măcar înainte? Ştiţi foarte bine că nu e bine să bei alcool pe stomacul gol.

— Crezi că sunt beată? Dacă asta e părerea dumitale, atunci lasă-mă să-ţi spun că faci o mare greşeală şi, mai mult, inspectore Stuart, consider că o asemenea insinuare este de-a dreptul injurioasă!

— Doamnă Gray, departe de mine ideea de a fi nepoliticos. Trebuie să recunoaşteţi însă că această afacere este mai degrabă – căută cuvântul potrivit – ciudată. Ne chemaţi, îngrozită, spunându-ne că în salonul dumneavoastră se află un bărbat care agonizează. Şi ce găsim aici?

— Dar îţi repet că l-am văzut!

— Foarte bine. Să spunem că nu vreau altceva decât să vă cred: propuneţi-mi o explicaţie. Vă ascult.

— O explicaţie? Îţi dai seama că, dacă aş avea una, nu aş ezita să ţi-o prezint. Nici eu nu înţeleg nimic din toate astea. E un coşmar. O poveste nebunească!

— Dumneavoastră aţi spus-o.

O întrebă, cu un aer aparent dezinvolt:

— Despre ce anume scrieţi acum? Aveţi un nou roman în lucru?

Clarissa confirmă.

— O poveste despre o crimă, presupun?

— Evident. Nu ştiu să scriu despre altceva.

Surprinse privirea inspectorului îndreptată spre romanul lui Ashebery.

— Nu, inspectore! Nu sunt victima propriei mele imaginaţii! Nu mă aflu în plin delir creativ şi nu mi-am construit niciodată cărţile în funcţie de fantasme deplasate. Nu îmi „joc” scenariile pentru a le testa eficacitatea.

Îşi scandă cuvintele:

— Acel necunoscut care agoniza chiar a fost aici, în casa mea! Şi chiar avea gâtul tăiat! Iar eu nu sunt beată.

— Bărbatul acela trebuie să fi venit, aşadar, pe jos. Nu am văzut nicio maşină în faţa casei.

— Dacă aşa spui dumneata…

Inspectorul strigă către subalternul său:

— Wishart! Ca să avem conştiinţa împăcată, fă un tur al împrejurimilor şi după aceea aşteaptă-mă în maşină. Vin şi eu imediat.

Arătă spre un fotoliu, cerând permisiunea de a se aşeza.

Cu pieptul şi cu umerii lui de rugbist şi cu maxilarul său colţuros, Stuart părea un taur mereu gata să se năpustească. Aerul lui era cu atât mai impozant cu cât silueta sa contrasta puternic cu cea a romancierei. Clarissa nu avea mai mult de un metru şaizeci şi cinci. Firavă şi slabă, prea slabă. Cu părul scurt, complet alb. Cu chipul brăzdat de riduri. O aparenţă de fragilitate ce se estompa rapid, imediat ce îi întâlneai privirea albastră-cenuşie. Sclipirea vie şi îndrăzneaţă din ochii ei interzicea oricui să-i subestimeze forţa personalităţii.

— Doamnă Gray, ne cunoaştem de aproape zece ani. Atunci când am fost numit în funcţie la Lamlash, nu mi-am imaginat nicio secundă că voi avea şansa să vă întâlnesc. Trebuie să vă mai spun oare cât de mult vă admir? Ştiţi foarte bine. Aţi fost şi sunteţi în continuare scriitorul meu preferat. Nici măcar unul dintre romanele dumneavoastră…

— Haide, domnule inspector, te rog! Mergi direct la subiect. Nu încerca să mă menajezi. Dacă ai cu douăzeci de ani mai puţin decât mine nu înseamnă că trebuie să mă consideri o bătrână venerabilă. Vorbeşte-mi pe şleau. În felul acesta, vom câştiga timp.

Inspectorul continuă, fără să se intimideze:

— Nu încerc nici să vă menajez, nici să vă agresez. Doar îmi fac griji pentru dumneavoastră. Nu mai puteţi continua să trăiţi în această sihăstrie. Izolată în această casă, observând lumea ca o santinelă, de la înălţimea zidurilor cetăţii sale. Nu e bine deloc. Vă afectează sănătatea.

— Mentală… Am înţeles. E inutil să mai dezvolţi subiectul.

Îl privi drept în ochi:

— Cu riscul de a te contrazice, lăsă-mă să-ţi spun următorul lucru: trăiesc viaţa pe care mi-am ales-o. Mă satisface pe deplin. Mi-am regăsit liniştea în ziua în care am rupt-o cu toate persoanele inoportune. Află, de asemenea, că – pentru a repeta termenii folosiţi de dumneata – nu observ lumea precum o santinelă, pentru simplul motiv că lumea

nu mă mai interesează. De altfel, m-a interesat ea vreodată? (Se răzgândi.) Da. M-a interesat. Şi chiar am fost pasionată de ea. Dar asta s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. Am fost destul de clară?

— Foarte clară. Dar acum, cred că vă daţi seama că nu pot face nimic altceva decât un raport. Şi o să am nevoie de o declaraţie din partea dumneavoastră. Când veţi avea o clipă liberă, vă rog să fiţi amabilă să treceţi pe la comisariat.

— Vă încurcaţi acolo în tone de hârţoage. Ce rost are să mai adăugăm încă una? Las-o baltă.

— Îmi pare rău. Asta-i regula. (Se ridică.) Mă bazez pe dumneavoastră. Vă rog, doamnă Gray, aveţi grijă ce faceţi.

Uşa se închise cu zgomot. Clarissa rămase singură în salon.

Era deja ora trei.

Ce i se întâmplase oare? Era posibil ca mintea să-i fi slăbit din cauza bătrâneţii? Aşadar, preocuparea căreia îi consacra viaţa şi acele scene pe care şi le imagina, cu asasinate şi criminali, erau urmate totuşi de consecinţe?

Îşi privi încheietura mâinii, în locul în care bărbatul o strânsese cu degetele lui.

O viziune dublată de o senzaţie fizică? Simţise foarte clar apăsarea pe piele. Fermitatea încleştării. Poate că trebuia să-l consulte pe doctorul Bothwell. Cine ştie? El i-ar putea furniza o explicaţie „ştiinţifică” pentru această problemă. Se ridică de pe divan şi urcă spre dormitor.

Moliciunea plăpumii o mai linişti. Închise lumina. Să doarmă. Trebuie să adoarmă. Mâine, o să vadă totul mai clar.

Cu pleoapele închise, Clarissa se strădui să-şi concentreze gândurile asupra unor imagini plăcute… Cai avântaţi în galop, pe stepa din Culloden; sclipirea lacurilor prelungi de pe fundul văilor de la Hautes-Terres. Verdele de smarald al câmpiilor întinse; câmpurile de turbă legănate de vânt. În zadar. Amintirea bărbatului îi invada toate

gândurile. Rana căscată nu înceta să se golească de sânge. Şi expresia de pe chipul lui! Câtă disperare i se citea pe faţă! Disperare şi teroare.

Şi, brusc, îşi aminti: micul carton dreptunghiular!

Revedea foarte clar gestul. În timp ce încerca să se elibereze din strânsoarea muribundului, acesta întinsese spre ea un mic carton. Ce făcuse oare cu el?

Îşi luă repede capotul şi începu să scotocească prin cele două buzunare laterale ale lui. Şi se surprinse rugându-se cu voce tare, tocmai ea care nu se ruga niciodată.

Trase cu putere de material. Gestul febril se transformă într-unul de furie. Nimic! Buzunarele erau goale.

Nu era posibil aşa ceva! Doar ţinuse cartonul în mână. Degetele ei încă îi mai simţeau suprafaţa semi rigidă.

Trebuia să fie undeva prin salon sau prin bucătărie.

Coborî din nou treptele, îşi puse ochelarii şi se apucă să caute pe jos, începând cu uşa de la intrare.

Îşi reaminti, pentru a o suta oară, fiecare detaliu al scenei. Imediat după ce se eliberase din mâna muribundului, sunase la poliţie. Da. Aşa se întâmplase.

Merse până la consola cea mică pe care era aşezat telefonul. O dureau ochii din cauza căutării amănunţite pe fiecare milimetru de covor. Nimic.

Se opri şi îşi depănă iar şi iar firul amintirilor.

Ce făcuse după ce închisese telefonul?

O băutură întăritoare! Simţise nevoia să bea ceva. Se repezi spre măsuţa pe care erau aranjate sticlele.

Cartonaşul era acolo, între două pahare! Trebuie să-l fi scăpat din mâna ei bolnavă sau poate că-l pusese intenţionat acolo. Îi venea să strige de bucurie. Aşadar, nu era nebună. Şi nici nu visase. Luă bucata de carton cu o extremă prudenţă, ca şi cum ar fi fost vorba despre un obiect fierbinte.

Era un tichet de garanţie.

Îşi aranjă mai bine ochelarii pe nas şi citi literele mărunte, scrise gros: **„PORT BRODICK”**. Şi un număr: **„47”**.

3

Soarele abia se înălţa pe cer când Clarissa trecu de South Corriegills. Acceleră, atingând limita de viteză admisă. Treizeci de mile.

Deasupra mării încă mai pluteau primii aburi ai aurorei.

În timp ce traversa regiunea Lamlash, se întâlni cu pastorul care stropea peluza din faţa bisericii. Acesta o salută cu un gest al mâinii, destul de mirat, probabil, să o vadă plecând la o oră atât de matinală.

Maşina începu să se zdruncine pe drumul din Strathwhillan. Se zgâlţâi de câteva ori, motorul tuşi violent şi caroseria scrâşni din toate încheieturile. Trecuseră cincisprezece ani de când tot târâia Triumful ăsta bătrân pe drumurile Scoţiei. Într-o bună zi, va trebui să se decidă să-l schimbe cu o maşină demnă de acest nume.

Digul apăru deodată la orizont. Un feribot cu însemnele companiei navale Caledonian MacBrayne tocmai intra în port.

Îşi parcă maşina şi porni în căutarea biroului de păstrare a bagajelor. Ce spera să găsească acolo? Arma crimei? O valiză plină cu haine obişnuite? Un alt cadavru tranşat în bucăţi?

Stăpânindu-şi agitaţia, îl interpelă pe funcţionar, adoptând un ton cât se poate de natural, şi îi arătă tichetul.

Minutele se scurgeau în aşteptare. Parcă erau secole. Aruncă o privire distrată spre botul căscat al feribotului care începuse să scuipe un val de maşini. Aşa se întâmpla în fiecare an. În primele zile ale lunii iulie, o haită de turişti se pregătea să invadeze Arran-ul. Alpiniştii se căţărau pe vârfurile abrupte de la Goat Fell. Jucătorii de golf, înarmaţi cu crosele lor, împânzeau până la refuz cele şase terenuri de pe insulă. Clarissa nu înţelegea nimic din jubilaţia pe care o resimţeau aceştia atunci când propulsau o minge în găurile ce nu depăşeau o sută

de milimetri în diametru, pe terenurile presărate cu obstacole întortocheate.

Profesorul Maclean, pasionat de acest sport, încercase să o convertească la subtila frumuseţe a diverselor figuri de *par, birdies, eagles* sau a acelui sublim albatros care consta – printr-un noroc extraordinar – în plasarea mingii direct în gaura vizată. Descurajat de evidenta rezervă manifestată de prietena lui, Maclean renunţase însă foarte rapid. Jocul de golf devenise de-acum un subiect tabu.

— Iată…

Clarissa făcu ochii mari. Se aşteptase să găsească o valiză, o geantă sau ceva similar care ar fi fost mult mai potrivit să se afle în acest loc decât ceea ce i se înmâna acum: un etui, un etui de culoarea bronzului, din piele suedeză. Cu o formă mai degrabă pătrată, închis cu o cureluşă, şi doar un pic mai mare decât o mână de om.

— Ei? Nu e al dumneavoastră?

— Ba da, ba da…

— Sunteţi sigură?

— Da, îngăimă Clarissa. Nu e nicio îndoială.

Funcţionarul o privi cu un aer circumspect, în vreme ce ea se întorcea la maşină.

În timp ce mergea, Clarissa pipăi obiectul cu nesiguranţa unui orb, ca şi cum, în nerăbdarea de care era stăpânită, spera ca degetele ei deformate să ghicească ce anume conţinea. Deodată, îşi dădu seama că nu-i telefonase inspectorului Stuart pentru a-l înştiinţa despre existenţa tichetului. Cu atât mai rău. Sau cu atât mai bine. Era afacerea ei, în definitiv. Totul părea să indice faptul că bărbatul nu venise din întâmplare să moară sub acoperişul casei ei; altminteri, de ce i-ar fi dat tichetul? Ah, Stuart crezuse că e nebună? Sau că e ameţită de băutură? Ei bine, o să-i dovedească acum cât de mult greşise. Şi fără să simtă nicio remuşcare.

Imediat cum se instală la volan, trase cureaua şi deschise etuiul.

Un carnet…

Coperta lui era şi ea din piele, acoperită însă cu plachete ornate cu motive geometrice gravate. Niciun titlu pe prima pagină.

Hârtia. Dar era oare hârtie? Rugoasă, anormal de groasă, cu o tentă mai mult castaniu-aurie decât albă.

Din carnet zbură o foaie imprimată, împăturită în două.

Ardrossan-Brodick. Last check-in 30 min before departure. Sailings to and from Edinburgh. Glasgow central. All tickets to be purchased before boarding on vessel…

Era un indicator în privinţa feriboturilor care legau insula de portul Ardrossan. Se însemnaseră ultima plecare de la ora nouăsprezece şi un tarif pentru pasagerii fără maşină: 4 lire şi 55.

Trecu la pagina următoare şi, imediat, îi veni o idee în minte: era victima unei farse! Cineva îşi bătea joc de ea şi o observa fără ştirea ei. Mârlanul trebuia să fie undeva, în preajmă, pitit într-un colţ, amuzându-se de naivitatea doamnei Clarissa Gray…

Exista şi un text în carnet. Dar era redactat într-o limbă de neînţeles. Ai fi zis că sunt nişte semne stenografiate.

Aşează etuiul pe scaunul de alături, respiră profund şi încercă să se concentreze asupra situaţiei, cu rigoarea pe care şi-o impunea atunci când îşi elabora romanele.

Şi eventualitatea unei păcăleli dispăru la fel de repede cum apăruse. Nicio minte, doar dacă nu era una dereglată, n-ar fi ajuns chiar până la crimă numai pentru simpla plăcere a jocului. Pentru că exista o crimă. Acest carnet reprezenta dovada de netăgăduit că nu fusese victima unei iluzii. Şi atunci? Pe buze îi apăru un zâmbet. Iată o anchetă demnă de marele Archie Rhodenbarr, remarcă ea cu ironie. Detectivul ei genial ar fi dezlegat această intrigă foarte rapid. Dar, din păcate, Archie nu era decât un personaj de roman!

Se hotărî să rememoreze evenimentele, aşa cum procedase în ajun. Revăzu chipul livid, craniul dezgolit, cicatricea care brăzda fruntea şi, mai ales, acel amestec de disperare şi teroare care-i dilata pupilele bărbatului. Teroarea. Ameninţarea morţii era oare suficientă pentru a explica expresia lui atât de îngrozită? Văzuse muribundul altceva? Şi dacă da, ce anume?

O certitudine printre toate aceste nelămuriri: necunoscutul nu i-ar fi încredinţat tichetul de garanţie – şi, în consecinţă, carnetul – dacă n-ar fi avut intenţia ca acesta să nu încapă în mâinile urmăritorului său.

Porni motorul şi imediat după aceea se răzgândi. Maclean! William Maclean. Dacă exista vreun om pe pământ care să poată decoda acest carnet, ei bine, atunci el era acela. Istoric, profesor de lingvistică la Universitatea din Glasgow, Maclean se specializase în „etimologie computaţională", procedeu care utiliza computerul pentru analizarea automatică a limbajelor. Cu douăzeci de ani în urmă, pusese la punct un ingenios sistem de identificare ce permitea stabilirea idiomului şi codului informatic în care era scris un text. Acest sistem era esenţial pentru ca un motor de traducere să poată efectua o căutare inteligentă printre textele scrise în diferite limbi, afişându-le apoi gata traduse. Maclean nici nu bănuise cât de util se va dovedi programul elaborat de el în utilizarea faimosului Internet.

Internetul. Un termen care îi dădea fiori Clarissei. Cu obişnuita ei neîncredere, îl asocia sistematic cu verbul „a întemniţa". Maclean se străduise s-o ajute să descopere acest nou mijloc de comunicare cu aceeaşi asiduitate manifestată şi în privinţa golfului. Dar tot fără succes. A fost suficient ca lingvistul să pronunţe cuvintele: octeţi, adresă electronică şi, mai ales, transmitere de date arhivate „în fişiere", pentru ca interlocutoarea lui să se opună categoric şi definitiv. „Fişiere? exclamase ea indignată. Oamenii îşi vorbesc prin «fişiere»? Câtă poezie! Dragul meu

William, îţi recunosc aici simţul tău de analiză, glacial şi ştiinţific. Un ecran impersonal prin intermediul căruia oamenii îşi scriu în «fişiere»! Nu, mulţumesc. Prefer, în continuare, să mă instalez la biroul meu, să mângâi pana în locul tastaturii şi să văd literele de cerneală cum se aştern pe paginile mele. Cred că nu ai fost niciodată îndrăgostit cu adevărat, Maclean!”

Uluit, prietenul ei o privise de parcă ar fi rostit o nerozie. „Îndrăgostit? Ce vrei să spui cu asta? Bineînţeles că am fost îndrăgostit. O singură dată, ce-i drept, şi mereu, mereu de aceeaşi femeie. Janet. Soţia *mea*! Şi aşa stau lucrurile de aproape patruzeci de ani!” „Dacă îmi amintesc bine, continuase Clarissa, Janet locuia atunci în Port Ellen. Trebuie să fi corespondat cu ea în acele vremuri, nu-i aşa?” „Evident. Îmi efectuam serviciul militar la Edinburgh.” „Haide, zău, dragul meu William! Ai memoria cam scurtă. Ai uitat cumva de parfumul scrisorilor lui Janet, de emoţia pe care o simţeai atunci când îi adulmecai misivele, încercând să regăseşti un pic din mirosul său, când sărutai hârtia atinsă de mâna ei?” Maclean se bâlbâise ca un copil prins cu mâţa în sac. „Da… Da… Îmi amintesc.” „Şi atunci, zâmbise romanciera, ia spune: ţi-ai putea săruta computerul?”

Maclean îi întorsese spatele, răspunzându-i în zeflemea: „Eşti prea bătrână. Şi eşti incapabilă să te adaptezi vremurilor actuale.”

Clarissa izbucnise în râs. Bătrână? Avea doar şaizeci şi doi de ani în acea perioadă. Maclean era cu cinci ani mai tânăr decât ea, dar silueta lui părea deja cam vlăguită.

Se uită pe programul feriboturilor – cadoul postum al necunoscutului. Următoarea plecare spre Ardrossan era prevăzută pentru ora şapte şi treizeci de minute. Avea timp să-şi cumpere un bilet şi să se urce la bord. Trebuia să pună la socoteală circa cincizeci şi cinci de minute de traversare şi aproape tot atâtea de mers cu trenul până la Glasgow. Era perfect. Practic, va ajunge la Universitate în acelaşi

timp cu Maclean. Nu avea cum să-l rateze; profesorul îşi petrecea zilele acolo chiar şi pe perioada vacanţelor.

*

Sprijinită cu coatele de bastingaj, Clarissa se lăsă mângâiată de adierea vântului. Nu aprecia nici golful, nici Internetul; în schimb, venera marea. O iubea şi când era învolburată, şi când îşi regăsea pacea. O iubea pentru nemărginita ei libertate.

Şi Clarissa Gray era liberă. Martirizată de crizele ei de artrită, singură, dar liberă. Şi destul de mândră că reuşise să posede acest bun atât de preţios. La început, totuşi, nimic nu părea să prevestească faptul că va trăi altfel decât înlănţuită de constrângeri. Tatăl ei, lordul Archibald Gray, strălucit om de afaceri, membru în Parlament, conservator îndârjit şi adept al despotismului, o educase pentru singura menire feminină pe care o concepea: aceea de mamă şi de soţie. Se impunea un mariaj distins. Şi un moştenitor. Băiat, desigur. Datoria împlinită, normalitatea, buna-cuviinţă înainte de toate. Cum să fi bănuit lordul Archibald că fiica lui visa în secret să devină pictoriţă şi că nu avea niciun chef să se lase ferecată într-o căsnicie, fie ea şi cu un descendent al familiei Wellington? Din fericire, Mary, soţia lordului, veghea asupra echilibrului familial; dar cu ce preţ? Violenţe verbale, ameninţări, uşi trântite. E uimitor cum pot emana din vocea bărbaţilor înfuriaţi toată nedreptatea şi lipsa de înţelegere a lumii şi cât dezgust poate provoca utilizarea forţei fizice asupra unui om lipsit de apărare. În definitiv, mânia lordului avea cea mai puternică motivaţie – adică cea a masculului. Dar numai în aparenţă. Preţiosul Archibald nu a înţeles niciodată că, dacă o scoţiană putea fi tiranizată, asta nu însemna că poate fi şi păcălită.

— Scuzaţi-mă. Ştiţi cumva cât e ceasul?

Clarissa se întoarse. În faţa ei, cu spatele la lumină, stătea un tânăr. Jenată de strălucirea soarelui, îşi duse mâna streaşină la ochi pentru a-l

putea privi mai bine şi imediat fu frapată atât de extraordinara fineţe a trăsăturilor bărbatului cât şi de veşmintele lui deosebite: o haină din tartan, un kilt din lână dărăcită, o vestă prince-charlie, o borsetă din piele de focă, brodată cu argint, jabou, manşete din dantelă şi, în sfârşit, pantofi în carouri. Ce idee să se împopoţoneze cu o ţinută de seară în plină zi! Sau poate că se întorcea de la un dineu?

— Ce oră e, m-aţi întrebat?

Se uită repede la ceas. Şi spuse:

— Opt şi douăzeci şi cinci de minute.

— Dimineaţa, nu-i aşa?

Bătrâna îşi încruntă sprâncenele. Nu auzise bine sau avea de-a face cu un tip pus pe glume?

Tânărul trebuie să-şi fi dat seama de întrebarea lui deplasată, pentru că mormăi câteva cuvinte de scuză şi apoi se retrase, mergând de-a-ndărătelea, cu paşi nesiguri.

„De ce, se întrebă Clarissa, de ce bărbaţii cei mai frumoşi sunt, adesea, şi cei mai neghiobi?” O singură dată în viaţă, doar o dată, cunoscuse frumuseţea masculină îmbinată cu inteligenţa. Se întâmplase cu multă vreme în urmă. După război…

Se duse să se aşeze pe una dintre băncile aliniate pe punte, închise ochii şi nu se mai trezi decât atunci când feribotul îşi începu manevrele de acostare de-a lungul cheiului din Ardrossan.

Recunoscu imediat acoperişurile de culoarea ardeziei şi umbrele cenuşii ale vechii fortăreţe ruinate. Clopotniţa liniştitoare a bisericii din Nazarene. Aici trăise Clarissa timp de nouă luni, înainte de a se stabili la Arran. Se gândise că, după toată acea perioadă petrecută la Londra, era mai bine să nu se izoleze brusc. Ardrossan avea avantajul că se afla la doar patruzeci de mile de Glasgow şi oferea, aşadar, o oarecare animaţie intelectuală şi socială. Dar se înşelase. Când eşti atins de cangrenă, e mai bine să-ţi tai imediat membrul bolnav, în loc să încerci să câştigi timp folosind tot felul de plasturi. Mai mult, unul dintre motivele care o determinaseră în acea epocă să

aleagă acest oraş, aflat chiar lângă Firth of Clyde, fusese unul pur imaginar. Citise cândva într-o revistă că, în anii ’20, acesta era locul de unde se pregăteau de drum vapoarele de la Hudson Bay Company pentru călătoria spre Arcticul canadian. Şi, după un lung periplu, reveneau în portul lor de bază, cu calele pline de blănuri, piei de focă, uleiuri şi… urşi polari. Nu ştiuse niciodată ce motiv misterios o împinsese să viseze la aceste scene în care marinarii porneau spre meleaguri îngheţate şi ostile. Poate că eventualitatea de a vedea un urs alb?

— Nu coborâţi, doamnă? o întrebă marinarul.

Se smulse din reverie.

— Ba da. Sigur că da.

Un soare surprinzător strălucea deasupra estuarului.

Îşi croi drum, destul de greu, prin mulţimea adunată pe chei, chemă un taxi şi îl rugă pe şofer să o conducă până la gara din Ardrossan. Bărbatul se strâmbă. Gara era la doar două-trei mile de port.

— O cursă inutilă, bodogăni el.

Clarissa nu replică. De multă vreme îşi limitase mersul pe jos doar la plimbările prelungite prin Highlands; nici gând să se abată de la acest principiu. Îi plăcea să urce pe cărările abrupte din această regiune, în schimb refuza să facă şi cel mai mic efort fizic în oraşele poluate.

Maşina o lăsă la intersecţia cu South Beach Road. Achită cursa, fără să adauge niciun bacşiş. Şoferul ăsta era prea nesuferit.

După ce consultă orarul trenurilor, se duse iute până la primul ghişeu, plăti pentru o călătorie dus-întors şi se îndreptă spre peron.

O oră mai târziu, cobora în gara din Glasgow şi intra într-un alt taxi.

După drumul parcurs de-a lungul râului Clyde, maşina o luă la dreapta şi urcă spre Kelvingrove Park. Universitatea se afla în imediata lui vecinătate.

Taxiul opri în faţa clădirii impozante. Dacă ridicai privirea, puteai vedea turnul vechi de peste

cinci secole, împodobit cu fleşa[2] lui din piatră care se profila pe cer. Mai degrabă o catedrală decât o universitate… Asta era senzaţia pe care o resimţea Clarissa de fiecare dată când îi făcea o vizită prietenului său. Zidurile înalte degajau o atmosferă sacră. Poate că mai păstrau încă acel aer de reculegere îngropat odată cu fosta mănăstire care ocupase acest loc în vremuri străvechi.

Şoferul nu avea să dea restul.

Clarissa scotoci prin geantă şi reuşi să adune suma până la ultimul bănuţ; ceea ce o ajută – încă o dată şi în mod voit – să nu lase niciun bacşiş.

4

— Profesorul Maclean? repetă responsabila de la secretariat. Adică vreţi să spuneţi profesorul Maclean?

Femeia asta n-ar fi avut un aer mai uluit nici dacă ar fi anunţat-o că Wilhelm Cuceritorul tocmai a debarcat într-o cafenea. Dar trebuie spus că această doamnă cumsecade, pe numele său Liza Dowson, avea neplăcuta tendinţă de a se lăsa depăşită de orice fleac.

— Da, răspunse răbdătoare Clarissa. Profesorul Maclean. Şi nu am stabilit întâlnirea în prealabil.

Liza Dowson îşi ridică ochelarii de prezbită.

— Sunt dezolată, doamnă Gray. Ar fi trebuit să telefonaţi înainte de a porni la drum. Domnul profesor nu este aici. A plecat.

— A plecat? Adică a plecat… în călătorie?

— Nu, nu. S-a dus la gară ca să-l întâmpine pe nepotul lui, Morcar.

— Înţeleg. Dar o să se întoarcă, presupun?

— Hmm… cred că da.

Cu un gest autoritar, Clarissa îşi puse geanta pe biroul secretarei şi se aşeză apoi în fotoliul cel mai apropiat.

— Ce… ce faceţi, doamnă Gray?

— Vedeţi foarte bine ce fac. Îl aştept.

— Şi… şi dacă se duce direct acasă la el? Micuţul trebuie să fie obosit. Vine de la Londra. E o călătorie lungă.

— Într-adevăr, peste patru sute de mile. Dar asta nu e o distanţă care ar putea să-l istovească pe un băiat de douăzeci de ani. La vârsta lui eu eram capabilă să-mi petrec trei nopţi la rând fără somn!

— Nouăsprezece.

— Poftim?

— Morcar are nouăsprezece ani. I-a împlinit acum două săptămâni. Ştiu asta, fiindcă profesorul Maclean m-a însărcinat personal să-i trimit un colet prin poştă pentru aniversarea lui.

— Foarte bine. Un motiv în plus ca să nu se lase doborât de oboseală.

În lipsa altor argumente, doamna Dowson se cufundă din nou în îndeletnicirile sale, punctate de tic-tac-ul unei pendule masive plasată într-un colţ al încăperii.

Tic-tac…

Gândurile Clarissei se îndreptau pentru a nu ştiu câta oară spre evenimentele din ajun. Victima apăruse în casa ei în jur de ora unu şi patruzeci şi cinci. Or, dacă ar fi să judece după însemnarea referitoare la orarul feriboturilor, acea oră nouăsprezece, înseamnă că necunoscutul ar fi debarcat la Brodick pe la ora douăzeci. Ce făcuse oare în acest interval de peste cinci ore? Cum îşi petrecuse timpul? Venise fără maşină. Agentul Wishart confirmase acest lucru şi la fel şi indicaţia de pe bilet: *tarif de pasager: 4 lire şi 55.* Presupunând că ar fi parcurs pe jos cele cinci mile care-l despărţeau de portul din Lamlash, şi tot mai exista un interval de timp lipsă, de aproximativ patru ore. Dacă a luat un taxi, intervalul acesta era şi mai mare. Să fi hoinărit prin Brodick? Prin Lamlash? În jurul casei? Dar de ce?

— Doamnă Gray?

— Da?

— Doriţi o ceaşcă cu ceai?

Clarissa refuză oferta.

Tic-tac…

După vreo zece minute, îşi pierdu răbdarea. Existase o vreme când şi-ar fi omorât timpul executând broderii. Atunci, era capabilă să consacre cusutului ore întregi, chiar zile, în răgazul dintre două romane. Nici punctul unguresc, nici cel pentru goblen nu mai aveau vreun secret pentru ea. Se lansase chiar în reproducerea celebrei tapiserii din Bayeux şi era destul de mândră de rezultat. Dar asta se întâmpla înainte ca mâinile ei să se îmbolnăvească.

— Nu aveţi cumva vreo revistă?

— O revistă… Nu, din păcate. În schimb, vă pot oferi catalogul lunar al universităţii.

Chiar şi doamnele bătrâne sunt protejate de zei. Fu cruţată de citirea catalogului: uşa secretariatului se deschise şi în încăpere intră William Maclean.

— Clarissa?

— Bună, William.

Profesorul se aplecă spre ea şi o sărută pe obraji.

— Sunt surprins şi încântat că te văd. Imaginează-ţi că ne-am gândit la tine chiar ieri-seară. Vorbeam cu Janet şi spuneam că ar trebui să ne reunim în jurul unui *haggis.*

Se întoarse spre tânărul deşelat care rămăsese în prag:

— Apropie-te, Morcar. O cunoşti, desigur, pe doamna Gray? Clarissa Gray. Să nu cumva să spui că nu! E foarte susceptibilă.

— Ştiu cine e Clarissa Gray, bineînţeles. Omagiile mele, doamnă.

— Omagii? se miră Clarissa.

Îl examină cu mare curiozitate. Tânărul avea părul blond, ondulat, ochii de un albastru dens, tenul palid, un aer uşor bolnăvicios, dar nu era deloc lipsit de farmec.

Clarissa glumi:

— Aşadar, încă mai există tineri care se exprimă în felul acesta? Bravo, dragul meu! Ai ocupat deja un loc în inima mea.

Se uită spre Maclean. Şi spuse:

— Este bine educat băiatul. Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, dragul meu William. Nu mă inviţi să intru în biroul tău?

Maclean protestă:

— Dar lasă-mă un pic să respir!

O întrebă pe secretară:

— Ceva mesaje?

— Da. De la soţia dumneavoastră.

Femeia îi citi ceea ce îşi notase:

— Vă roagă să luaţi pâine de la Macsweens şi să cumpăraţi o livră de *kippers* de la negustorul de peşte.

Maclean se întoarse spre doamna Gray. Şi o întrebă:

— Ţi-am spus care e definiţia mea pentru cuplu? Doi oameni care hotărăsc să se unească pentru a încerca să rezolve problemele pe care nu le-ar fi avut niciodată dacă ar fi rămas singuri. Mă gândesc acum dacă nu ai acţionat cu înţelepciune atunci când nu te-ai mai recăsătorit.

— Eşti prea sever în privinţa lui Janet.

— Ce vrei… Patruzeci de ani de căsnicie te cam uzează…

Profesorul deschise uşa biroului său.

— Fă-mi, te rog, deosebita cinste de a intra. Poţi veni şi tu, Morcar.

Şi intră el primul, ceea ce o făcu pe bătrâna doamnă să-i arunce o privire revoltată.

— Scuză dezordinea. Ia loc pe unde poţi.

Termenul dezordine era un eufemism.

Pe peretele din faţă se detaşa o tablă neagră, acoperită cu cuvinte şi semne. Pe jos şi pe scaune erau îngrămădite cărţi; alte teancuri zăceau pe birou, pe sub tot felul de hârţoage şi documente, înconjurate de păhărele de carton. Exista acolo şi o sticlă de bere, golită pe jumătate, alături de o scrumieră plină până la refuz cu mucuri de ţigări şi scrum, şi un ambalaj dubios care trebuie să fi conţinut acele *hatti kit*, prăjiturile celor din Highlands. Pe o masă, se odihneau o imprimantă laser şi un computer cu unitatea centrală deschisă, înconjurată de o grămadă de cabluri încolăcite. Numai canapeaua ponosită, stil Chesterfield, părea să fi fost cruţată de toată această debandadă.

— Încântător! rosti cu ironie doamna Gray. Credeam că ne aflăm în incinta unei remarcabile universităţi şi în biroul unui eminent lingvist. Aş zice însă că suntem într-o piaţă din Pandjshir.

— Ai milă, Clarissa! Dă dovadă de puţină indulgenţă, măcar în faţa nepotului meu.

Îşi aruncă impermeabilul pe canapea.

— Clarissa Gray şi cu mine suntem prieteni vechi. Era să zic complici vechi. O ador, dar poate

deveni foarte repede insuportabilă. Fereşte-te de ea.

Tânărul îşi lăsă valiza pe jos şi clătină din cap cu un aer înţelegător.

— Fiica mea mi l-a încredinţat pe Morcar pentru două săptămâni, explică Maclean. Nu ştiu ce a apucat-o, dar s-a hotărât de pe o zi pe alta să-şi ofere două săptămâni de vacanţă în Barbados. După părerea mea, nu şi-a revenit complet după divorţul cu Michael. Dar, după cum vezi, sunt încântat să profit de prezenţa nepotului meu favorit. Imaginează-ţi că a fost admis la Cambridge! E minunat, nu-i aşa?

Clarissa făcu un gest de dezamăgire:

— Minunat… cu condiţia să-i facă plăcere.

Se întoarse spre cel vizat şi întrebă:

— Îţi place, tinere?

— Da, într-adevăr, îmi place.

Bătrâna oftă:

— Eu n-aş fi putut spune acelaşi lucru.

— Aţi fost şi dumneavoastră la Cambridge, doamnă Gray?

— Oh! Numai în trecere. Trebuia să urmez studii de drept. Mama m-a scos de-acolo când mă pregăteam să dau foc acestei onorabile instituţii.

— Spre norocul nostru, sublime Maclean. Şi al cititorilor tăi.

Îl întrebă pe Morcar:

— Ai citit ultimul roman al prietenei noastre?

— Nu. În schimb, le-am citit pe toate celelalte. Preferatul meu rămâne *Archie părăseşte scena.*

— Ah? se miră Clarissa. Şi din ce motiv?

— Mă temeam că eroul dumneavoastră n-o să se mai întoarcă. Pentru că aţi vrut cu adevărat să-l faceţi să dispară, nu-i aşa?

— Da. Doar că publicul a hotărât altfel. Dar va veni o zi…

Se prefăcu că trage într-o ţintă invizibilă.

— Ar fi mare păcat, doamnă Gray. În definitiv, nu pentru cititorii lor scriu autorii de cărţi? Dacă cititorii dumneavoastră s-au ataşat de acest personaj, de ce să-i privaţi de prezenţa lui?

— Te înşeli, băiete. Un scriitor scrie şi pentru el însuşi. Dar asta e o altă poveste.

— În cazul acesta, de ce aţi cedat?

Clarissa păru că se sufocă de indignare; îl luă pe Maclean drept martor:

— Şi când mă gândesc că acum câteva minute îl consideram fermecător pe băiatul ăsta!

Revenind la Morcar, adăugă:

— O să-ţi răspund, în pofida impertinenţei tale. Am cedat pentru că sunt o femeie imperfectă şi lipsită de curaj. Eşti satisfăcut acum?

— Îmi cer scuze. Eu…

— Haide, te tachinam. De fapt, îmi plac foarte mult întrebările directe. Au meritul că ne readuc la realitate. Să nu te schimbi.

— Ei, şi acum, interveni Maclean, ce-ar fi să-mi spui care-i motivul vizitei tale? Pentru că nu cred că ai venit întâmplător. Sau mă înşel?

— Am nevoie de cunoştinţele tale.

— Foarte bine.

Profesorul îi sugeră nepotului său:

— Cunoşti bine această universitate. Ai putea face o plimbare. Ai de ales între vechiul muzeu şi galeriile de artă…

— Dacă prezenţa mea nu vă deranjează, aş prefera să rămân aici.

Maclean solicită din priviri permisiunea Clarissei şi ea nu obiectă.

Tânărul arătă cu degetul spre unitatea centrală a computerului şi întrebă:

— Are probleme?

— E o catastrofă. Am vrut să-i adaug două module de memorie şi de atunci totul s-a bramburit. Îmi dă tot felul de erori şi nici nu mai am conexiune la Internet.

— Pot să mă uit un pic…?

— De ce nu? O să găseşti un CD intact pe undeva, prin rafturile bibliotecii. Dar ai grijă să nu ştergi nimic. Sunt doi ani de muncă acolo.

Morcar îl linişti cu un gest şi se îndreptă spre computer.

— Ştii că-ţi seamănă? observă Clarissa. Aproape la fel de lung şi de slăbănog ca tine. Şi aceiaşi ochi albaştri, acelaşi nas acvilin.

— Nasul familiei Maclean!

— Din păcate pentru tine, comparaţia se opreşte aici. Nepotul tău nu are oribila ta barbă de capră, căruntă şi prost tăiată. Dar, mai ales, el are distincţie.

Maclean nu păru deranjat de împunsăturile Clarissei.

— Ce-ar fi să vorbim despre motivul venirii tale aici?

Doamna Gray îşi scosese deja carnetul din poşetă.

— Aş vrea să examinezi asta.

Profesorul se aşeză la birou. Începu să studieze coperţile, apoi parcurse prima pagină, a doua şi se opri la cea de-a treia.

— Nu înţeleg. Unde ai găsit carnetul ăsta?

Clarissa îşi sprijini antebraţul pe marginea biroului.

— O să-ţi spun. Dar, înainte de asta, promite-mi că n-o să mă întrerupi. Şi fii convins că nu e vorba nici de o glumă, nici de o idee trăsnită care a încolţit în mintea unei romanciere. De acord?

Profesorul deschise un sertar, scoase din el o pipă şi începu să-i cureţe găvanul.

— Deja mă îngrijorezi. Nu ţi-am văzut niciodată aerul acesta atât de grav.

— Pentru că e vorba, într-adevăr, de ceva grav, William.

— Povesteşte… Sunt nerăbdător. Despre ce este vorba?

— Este vorba despre o crimă. Dar despre o crimă pe care eu mi-aş fi închipuit-o cu mare greutate, într-atât de incredibile par circumstanţele în care s-a produs…

*

Aşa cum promisese, prietenul ei o ascultă până la capăt, fără să o întrerupă. Odată încheiată relatarea,

profesorul se înarmă cu o lupă, luă carnetul şi îl examină cu şi mai multă atenţie decât prima dată.

— Mă crezi? îl întrebă Clarissa cu nelinişte în glas.

— Da. Te cred. Te cred pentru că e vorba despre tine. Dacă era altcineva, n-aş fi acordat nici cea mai mică încredere acestei poveşti care pare – trebuie să recunoşti – mai degrabă rocambolescă.

Tăcu preţ de o clipă, cât să aspire un fum şi apoi să răspândească în aer un nor albăstrui, cu aromă de ananas.

— Pentru că e vorba despre tine, continuă el, dar şi pentru că atât coperta, cât şi conţinutul acestui carnet, nasc unele întrebări.

— Coperta?

— Pielea este acoperită cu plachete ornate cu motive geometrice gravate. Nu sunt specialist, dar am câteva cunoştinţe în acest domeniu. Cred că aceste motive au fost pictate cu aur lichid, incizate sau poansonate. Or, această tehnică nu mai este folosită de foarte multă vreme.

— Adică?

— Să spunem că din primul sau din al doilea secol al erei noastre. Îţi vorbesc cu atâta siguranţă pentru că zilele astea se desfăşoară o expoziţie în incinta Universităţii. Mai precis, acolo unde i-am sugerat lui Morcar să se ducă: la Hunterian Museum. E consacrată artei copte din Egipt. Şi chiar ieri am văzut acolo lucrări executate în aceeaşi tehnică.

Clarissa tuşi uşor.

— Aproape două mii de ani?

— Şi asta nu e tot.

Îşi aşeză degetul pe o pagină, aleasă la întâmplare.

— Şi textura foilor este foarte ciudată. Nu este netedă şi nici nu are acea albeaţă specifică hârtiei pe care o utilizăm în zilele noastre. Aş băga mâna în foc că aceste pagini au fost realizate din ţesătură de în sau de cânepă.

— Şi ce înseamnă asta?

— Ţesătura a fost de multă vreme înlocuită cu lemn, aproximativ cu o sută cincizeci de ani în urmă. Aşa că nu văd ce motiv ar avea un fabricant să utilizeze metode vechi de peste un secol şi jumătate. Doar dacă nu este înzestrat cu o minte de-a dreptul chinuită.

Îşi plimbă uşor degetul arătător peste literele scrise.

— Bizar… Şi cerneala folosită este foarte specială. Nu este una clasică. Vreau să spun contemporană. Ai zice că e cerneală din negru de fum…

— Din negru de fum?

— În zilele noastre, cernelurile sunt fabricate pe bază de produse chimice foarte elaborate. Nu la fel se întâmpla şi în vremurile îndepărtate. Primele cerneluri erau realizate din funingine şi apă, completate cu gumă naturală; iar altele erau făcute numai din funingine. De unde şi numele de negru de fum…

— Şi textul? Nu mi-ai spus nimic despre text.

— Acum ajung şi la el. De fapt, textul este cel mai puţin misterios. Pentru că un lucru e sigur: autorul lui nu era un specialist în criptologie.

— Aşadar, e un text codat…

— Oh, da! Şi după un procedeu ridicol de banal…

Anunţă cu un zâmbet liniştit:

— Maria Stuart.

Clarissa tresări.

— Vorbeşti despre regina Scoţiei? Fiica Mariei de Guise?

— Exact. Tocmai de aceea îţi spuneam, adineauri, că textul – cel puţin în aparenţă – este elementul cel mai puţin obscur al acestei afaceri.

Doamna Gray îşi încrucişă braţele şi aşteptă urmarea.

— Ne aflăm chiar la începutul anului 1586. Condamnată de verişoara ei, regina Elisabeta, Maria Stuart este, de optsprezece ani, prizonieră în castelul din Chartley Hall. În mod formal, orice legătură cu

exteriorul îi este interzisă. Totuşi, graţie unei stratageme pusă la punct de oamenii care-i sunt credincioşi, această interdicţie este dejucată cu regularitate.

— În ce fel?

— Un anume Gilbert Gifford, un catolic dornic să susţină cauza, duce mesajele la berarul local, care le ambalează într-un săculeţ din piele şi îl ascunde pe acesta în vrana scobită a unui butoi de bere. Berarul livrează apoi butoiul la castel, unde unul dintre servitorii Mariei recuperează săculeţul şi îi duce reginei mesajul.

Maclean făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— În acea perioadă, un bărbat numit Anthony Babington a elaborat un plan care urmărea eliberarea reginei Scoţiei, asasinarea verişoarei ei şi declanşarea unei revolte care ar fi justificat o intervenţie străină. Babington a redactat o scrisoare detaliată, în care îşi prezenta planul în linii mari. Din precauţie – şi aici ajungem la punctul care ne interesează pe noi – Babington a cifrat această scrisoare astfel încât să nu poată fi citită de gardianul Mariei, în cazul în care acesta ar fi interceptat-o. În acest scop, Babington a utilizat un cifru. Un cifru care nu se limita la o simplă substituţie alfabetică, ci la o întreagă nomenclatură formată din simboluri ce reprezentau literele alfabetului. Şi, ca de obicei, Gifford a fost cel însărcinat să-i transmită corespondenţa reginei.

Clarissa îşi strecură degetele în păr, cu un gest involuntar:

— Dacă îmi amintesc bine de cursurile mele de istorie, cred că acest Gifford era un agent dublu care lucra pentru secretarul de Stat al Elisabetei: Walsingham[3]…

— Exact. Trădătorul i-a înmânat lui Walsingham misiva lui Babington adresată Mariei şi, imediat, ministrul i-a încredinţat-o unuia dintre cei mai buni criptanalişti ai Europei. Un geniu, pe nume Thomas Phelippes, care lucra pentru ministru. Phelippes a descifrat mesajul lui Babington care propunea în

mod clar asasinarea Elisabetei şi i-a trimis textul stăpânului său. Walsingham a aşteptat, sperând că Maria va răspunde şi va autoriza complotul, ceea ce i-ar fi permis s-o acuze. Dorea de multă vreme moartea reginei Scoţiei, dar ştia că Elisabeta avea oroare să-şi execute verişoara. Dacă ar fi putut dovedi că Maria urzea un complot, atunci regina ar fi fost obligată să accepte executarea rivalei sale.

— Şi speranţele i-au fost îndeplinite.

Afirmaţia fusese lansată de Morcar, care adăugă:

— Pe 17 iulie, Maria i-a răspuns lui Babington, semnându-şi propria condamnare la moarte. Iar pe 8 februarie 1587, capul ei s-a rostogolit de pe butuc.

— Ei bine, remarcă Maclean, văd că tragi cu urechea…

Arătă cu degetul spre computer:

— Funcţionează? întrebă el.

— Fără probleme.

— Şi Internetul?

— Şi el.

— Sunt mereu uluit să constat cu câtă uşurinţă se vâră tinerii de azi în măruntaiele acestor maşinării, observă profesorul.

Romanciera nu comentă nimic. Gândurile ei îşi urmau cursul:

— În concluzie, spuse ea, textul din acest carnet ar fi codat după metoda elaborată de Babington, cu peste patru sute de ani în urmă.

— Asta e clar.

— Şi te simţi în stare să-l decriptezi?

— Mi-ar fi suficient să folosesc cheia. Trebuie să am undeva, prin pivniţa mea, arhive din perioada războiului, din vremurile în care lucram la Air Force’s Cambridge Research Center şi în Biroul 40. Acolo sunt repertoriate multe coduri. Provin de la celebrul cifru *Enigma,* al lui Iulius Cezar.

— *Enigma?*

Morcar interveni din nou:

— Era numele unui dispozitiv de cifrat, inventat de doi nemţi în jurul anului 1918. O sistem extrem de laborios care i-a înnebunit pe cei mai mulţi dintre

criptanalişti când au încercat să spargă codul. Dacă nu ar fi existat trădarea unui angajat de la *Chiffrierstelle*[41], Aliaţii n-ar fi reuşit niciodată să o scoată la capăt.

Maclean scoase un fluierat admirativ:

— Trebuie să recunosc că mă impresionezi.

Iar Clarissa îi întări spusele:

— Ce cultură! Jos pălăria…

— Păi, nu e un Maclean? sublinie profesorul, înălţându-şi fruntea.

Bătu cu degetul în carnet.

— Ai remarcat aceste adnotări în latină, scrise la începutul unor pagini?

— N-am văzut decât cuvinte de neînţeles.

Maclean veni lângă Clarissa.

— Uite-te. Aici. Se citeşte foarte clar: *Tempesta unus* sau, dincoace, *Eadem tempesta*…

— „Timpul întâi”? „În acelaşi timp”? Ce legătură are cu codul Babington? După câte ştiu eu, nu era formulat în latină, aşa-i?

— N-are nicio legătură. Iată un alt mister.

— Dar din ce motiv s-ar fi chinuit cineva – victima, în cazul de faţă – să realizeze o copertă elaborată după tehnicile provenite din Egiptul celui de-al II-lea secol, o hârtie concepută după metode vechi de peste un secol şi jumătate, cerneală din negru de fum şi, ca să-şi încununeze toată această muncă, un text codat, inspirat dintr-un cifru anglo-saxon din secolul al XVI-lea? Şi, pentru că tot am vorbit despre toate acestea, mai există un punct pe care nu l-am dezbătut şi care este la fel de misterios ca şi celelalte. Cum îţi explici că această scenă reală, survenită seara, a fost aceeaşi pe care i-am dictat-o tinerei Kathleen în dimineaţa aceleiaşi zile? Coincidenţe?

— Nu cred în coincidenţe sau cel puţin nu în toate acelea care sunt calificate astfel. Eu fac parte dintre cei care sunt convinşi că evoluţia noastră ascultă de nişte scheme armonioase şi bine structurate, că liniile generale ale destinului nostru sunt deja trasate şi fac parte integrantă dintr-un

mănunchi care scapă controlului nostru. O să înţelegi imediat.

Maclean se îndreptă spre bibliotecă.

— Ce încerci să-mi dovedeşti? îl întrebă Clarissa.

— Că lumea coincidenţelor nu este chiar atât de simplistă cum afirmă unii.

Luă o carte de pe raft.

— Iată un exemplu… ales la întâmplare: „Burton Richter, director la Stanford Linear Accelerator Center, a descoperit, în 1974, o nouă particulă, pe care a numit-o PSI. Independent de această acţiune şi aproape simultan, la Brookhaven, pe coasta estică a Statelor Unite, Samuel Ting a descoperit şi el aceeaşi particulă. Cei doi cercetători şi-au împărţit Premiul Nobel pentru fizică în anul 1976”.

Deschise lucrarea la o altă pagină:

— … Cifra 3. Ştiai că l-a bântuit pe Thomas Jefferson toată viaţa? A fost al treilea preşedinte al Statelor Unite. S-a născut pe 13 aprilie 1743, a fost al treilea copil din familie şi al treilea membru al acesteia care s-a numit Thomas. A făcut…

— Te rog, fie-ţi milă! protestă Clarissa. Exemplele tale sunt demne de o ghicitoare în cărţi netalentată. Aş putea să-ţi găsesc încă o sută de alte asemenea potriviri.

— Bunicule Willy, n-aş vrea să te ofensez, dar se pare că doamna Gray are dreptate. Cunoşti celebra paralelă între Lincoln şi Kennedy?

— Evident…

— Ce paralelă? întrebă Clarissa.

Morcar explică:

— Am găsit treaba asta navigând pe Net. E la fel de caraghioasă ca şi povestea aceea cu cifra 3. Dar, de data aceasta, numărul 100 este cel care joacă un rol predominant. Apropiaţi-vă, doamnă Gray, o să vă puteţi da singură seama despre ce este vorba.

Bătu nişte cuvinte pe tastatură şi, după câteva secunde, apăru un text pe monitor:

Abraham Lincoln a fost ales în Congres în 1846.
John F. Kennedy a fost ales în Congres în 1946.

Abraham Lincoln a fost ales preşedinte în I860.

John F. Kennedy a fost ales preşedinte în I960.

Soţiile celor doi preşedinţi şi-au pierdut copilul în timp ce locuiau la Casa Albă.

Cei doi preşedinţi au fost asasinaţi într-o zi de vineri, de un glonţ tras în cap şi sub privirile soţiilor lor.

Criminalii, John Wilkes Booth şi Lee Harvey Oswald, au fost asasinaţi înainte de proces.

Booth a scăpat dintr-un teatru şi a fost găsit într-un antrepozit.

Oswald a scăpat dintr-un antrepozit şi a fost găsit într-un teatru: Texas Theatre.

Andrew Johnson, care i-a succedat lui Lincoln în funcţie, s-a născut în 1808.

Lyndon Johnson, care i-a succedat lui Kennedy în funcţie, s-a născut în 1908.

Numele şi prenumele lor sunt compuse din treisprezece litere.

Morcar continuă cu un aer poznaş:

— Am completat această listă pentru plăcerea jocului: John Kennedy a fost împuşcat intr-o maşină marca Lincoln, fabricată de Ford. Şi Lincoln a fost omorât la teatrul… Ford. În săptămâna dinaintea morţii sale, Lincoln se afla în vacanţă la Monroe, în Maryland. În săptămâna dinaintea morţii lui, Kennedy era în vacanţă cu… Monroe, Marilyn, bineînţeles.

Clarissa izbucni în râs.

— Vezi, Maclean, chiar şi nepotul tău este mai puţin credul decât tine! Câtor personalităţi nu li se pot aplica astfel de corespondenţe similare! Ştii ce spunea acel maestru al romanului poliţist pe care îl admiram atât de mult? Vorbesc de acel francez, Gaston Leroux. Citez: „Coincidenţele sunt cei mai mari duşmani ai adevărului.”

— Draga mea, citat pentru citat. O să-ţi amintesc de cuvintele domnului Einstein, care au mult mai mare greutate decât cele ale romancierului tău: „Dumnezeu nu se joacă cu zarurile.”

Maclean tăcu. Apoi bombăni:

— În orice caz, dacă ai să-mi dai o altă explicaţie în privinţa lucrurilor care ţi s-au întâmplat, sunt absolut dispus să o ascult…

Azvârli cartea pe canapeaua stil Chesterfield şi conchise:

— Mi-e foame… Te duc la masă.

— Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea, mai degrabă, să mă laşi la hotelul ARGYLL. Sunt în picioare de la ora cinci dimineaţa şi-ţi mărturisesc că simt nevoia să mă lungesc un pic. Şi aş mai vrea să cumpăr câteva lucruri pentru toaletă. Există un Marks and Spencer la doi paşi de hotel. O să ne întâlnim mai târziu.

— Bineînţeles. Este foarte aproape de casa mea. Dar crezi că au vreo cameră disponibilă la hotel?

— Dacă nu au, o să o inventeze. Sunt peste douăzeci de ani de când am obiceiurile mele în această privinţă.

— De acord. Dar te aşteptăm la cină diseară. Janet o să fie încântată să te vadă.

— Eşti sigur? Ştiu câtă oroare au femeile de invitaţiile improvizate.

— O să fie încântată.

Clarissa aruncă o privire spre carnetul abandonat pe birou.

— Crezi că e în siguranţă aici?

— În afară de Liza Dowson şi de mine, nimeni nu are acces în biroul meu. Haide, vino.

Se întoarse spre Morcar şi îl întreabă:

— Tu ce faci? N-ai de gând să te dezlipeşti de ecranul ăla?

În momentul în care se pregătea să-i urmeze, bătrâna doamnă făcu brusc cale întoarsă şi se duse să-şi recupereze carnetul pe care îl strecură în geantă.

5

Agentul Wishart îşi reciti notiţele, se îndreptă spre biroul inspectorului Stuart, bătu de două ori la uşă, şi aşteptă să fie poftit înăuntru şi intră.

— Tocmai am primit un apel de la comisariatul din Corrie. Turiştii au descoperit un bărbat mort pe marginea şoselei, la două mile de sudul oraşului. Ofiţerul de la Poliţie Judiciară e pe drum.

— Un accident de circulaţie?

— Nu. Conform spuselor lui Mackenzie cu care am vorbit la telefon, individul a fost împuşcat cu un glonţ în ceafă.

Thomas oftă şi închise dosarul pe care-l studia.

— Foarte bine. Hai să aruncăm o privire.

O clipă mai târziu, cei doi bărbaţi porneau cu maşina spre Corrie. Cerul albastru care dominase până atunci peisajul începea să se voaleze şi nori groşi şi negri îşi făcură apariţia dinspre est, alergând deasupra mării, încărcaţi de fulgere.

— Vara e pe sfârşite, spuse Stuart cu nostalgie.

— Să nu ne plângem. Ar fi durat mai mult ca de obicei. O dimineaţă întreagă.

Şi, hodoronc-tronc, întrebă:

— Aveţi vreo veste de la doamna Gray?

— Niciuna.

— Biata de ea! îmbătrâneşte cam urât, nu sunteţi de părere? Romanele ei au sfârşit prin a o face să-şi piardă controlul. Credeţi că din cauza singurătăţii a ajuns să aibă un astfel de comportament?

— Se poate. Sau n-o fi suportat prea bine acel Glen Mhor.

Wishart râse pe înfundate ca un puşti.

— Trage zdravăn la măsea bătrâna! Uite cum…

— Nu-ţi permit, agent Wishart! Clarissa Gray este o mare doamnă care inspiră respect.

Nu mai schimbară nicio vorbă până când ajunseră în preajma unui mic grup de oameni, adunat pe marginea şoselei. Stuart îşi parcă maşina şi coborî. Trecu peste panglica galbenă pe care era scris, cu

litere negre, avertismentul NO TREPASSING şi îl strigă pe unul dintre poliţiştii de gardă. Se prezentă:

— Inspectorul Stuart.

Omul arătă spre corpul care zăcea între două tufişuri.

— L-am lăsat exact aşa cum l-am găsit.

Stuart se îndreptă către poliţistul îngenuncheat lângă cadavru:

— Bună, George. Nu ne-am văzut de multă vreme.

— Salut, Thomas. Eşti bine?

— Peste două săptămâni intru în vacanţă. Aşa că e bine.

— Ce avem aici?

— Sex masculin, patruzeci şi doi de ani. Ucis cu un glonţ în ceafă. Înclin să cred că e vorba despre un Beretta 92, dar analiza balistică o să ne confirme. Glonţul a sfărâmat artera vertebrală, a traversat axisul dintr-o parte într-alta şi a ieşit prin muşchiul transversal spinos. Am găsit proiectilul la un metru de-aici.

— Ora decesului?

— Să zicem între unu şi două dimineaţa.

— Avea acte asupra lui?

— Un permis de conducere şi o carte de identitate pe numele de Roddy O'Casey, născut la Coleraine, domiciliat în Dublin. Sunt acte false, fără îndoială. Nu m-ar mira să fie o afacere legată de o reglare de conturi între facţiunile IRA.

— IRA? La noi? Puţin probabil. Sunt doi ani de când au renunţat la deviza lor: „Un buletin de vot într-o mână, o mitralieră în cealaltă."

Stuart îngenunche lângă cadavru.

— Pot să mă uit?

Ofiţerul încuviinţă şi începu să-şi aranjeze instrumentele.

Cu gesturi precaute, poliţistul îl apucă pe bărbat de umeri şi îl întoarse cu faţa în sus. Imediat, se gândi că acest O'Casey avea un chip foarte dezagreabil: pe jumătate chel, cu tenul gălbejit, ochi de iepure, cu cearcăne maronii şi sprâncene roşcate.

Semăna puţin cu actorul Marty Feldman în rolul lui Frankenstein *junior*. Deodată, atenţia îi fu atrasă de cicatricea săpată pe toată lungimea frunţii.

Era aici! L-am văzut. Era un bărbat aproximativ de patruzeci de ani, aproape chel, cu ochii bulbucaţi şi cu o cicatrice pe frunte.

Acestea fuseseră cuvintele pe care le folosise romanciera pentru a descrie cadavrul dispărut. Era oare posibil? Aşadar, nu fusese victima unui abuz de scotch şi nici a arterelor ei obosite?

Avea gâtul tăiat şi sângele îi ţâşnea din rană.

Nu era cazul…

Creierul lui Stuart fierbea. Îi apăreau în minte piesele unui puzzle invizibil, dar care nu se îmbucau.

Se întoarse spre ofiţerul care se pregătea de plecare.

— George, vrei să-mi spui încă o dată la ce oră crezi că s-a produs decesul?

— Între orele unu şi două dimineaţa. De ce?

Stuart dădu din cap.

— Întrebam doar. Ţine-mă la curent cu rezultatele autopsiei…

*

Amurgul începea să coloreze în cenuşiu străzile din Glasgow.

Clarissa se ridică din pat. Se duse în baie, îşi perie părul scurt, se fardă foarte uşor şi îşi îmbrăcă haina pe care o cumpărase cu câteva ore în urmă. Îşi privi înciudată imaginea reflectată în oglinda mare, montată într-un colţ al încăperii: două sute cincizeci de lire pentru acest taior din shetland! În mod cert, calitatea lucrurilor scădea pe măsură ce preţul lor sporea. Reuşise să-i smulgă o reducere de zece la sută vânzătoarei, dar oricum…

Îşi verifică pentru ultima oară ţinuta, îşi luă trenciul şi părăsi camera.

Odată ajunsă în stradă, ezită dacă să meargă pe jos la Maclean, a cărui casă nu era prea departe, ori să ia autobuzul. Până la urmă, se gândi că e mai înţelept să opteze pentru cea de-a doua soluţie şi se

îndreptă spre staţia cea mai apropiată. Autobuzul 23 sosi curând. Clarissa se aşeză pe primul scaun liber, pe al doilea rând în spatele şoferului.

Chiar de dimineaţă, în timp ce taxiul o ducea către Universitate, constatase deja cât de mult se transformase oraşul în doar câţiva ani. Imobilele moderne luaseră locul vechilor case din cărămidă roşie. Locuinţele elegante mărgineau râul Clyde pe toată lungimea lui. Galeriile de artă, muzeele, bibliotecile se înălţaseră cu o rapiditate impresionantă şi cele mai multe dintre antrepozitele insalubre fuseseră rase ori înlocuite cu magazine şi birouri. Iar West End, cartierul multă vreme ponegrit, în care locuia Maclean, devenise locul cel mai frecventat. La fel ca restul lumii, Glasgow se metamorfoza şi el; repede, atât de repede!

În momentul în care autobuzul ajunse aproape de Scottish Exhibition and Conference Center, Clarissa zări imaginea unui chip reflectată în geam. I se păru familiară. Unde, când mai văzuse această faţă? Se întoarse. Un bărbat tânăr, cu trăsăturile fine, stătea aşezat în stânga ei. Îşi frământă puţin mintea. Nu era oare personajul acela îmbrăcat ciudat care o întrebase cât e ceasul, pe feribot? Bărbatul renunţase la kilt şi purta acum un costum prince-de-galles[5], din trei piese. Privirile lor se încrucişară. Tânărul o salută cu un gest rapid, la care Clarissa nu răspunse. Cu siguranţă că era un tip cam ciudat, se gândi ea.

Coborî la staţia următoare, parcurse aproximativ o sută de metri pe jos şi apoi intră sub porticul casei cu numărul 26, de pe Sauchiehall Street.

Maclean fu cel care îi deschise uşa.

— Sper că n-am ajuns prea devreme?

— Deloc. Intră.

Masa era deja aranjată în livingul care servea şi drept sufragerie. Perdelele de culoare galben pal ce încadrau ferestrele formau pete de lumină. Paradoxal, în ciuda aspectului compozit al decorului: un *cosy-corner*[6], o canapea inspirată din

groaznicul stil Bauhaus, scaune tapiţate cu catifea Manchester, abajururi din hârtie plisată, un Turner fals şi acuarele care reprezentau scene de vânătoare, atmosfera era plăcută şi călduroasă.

Într-un colţ al livingului, Morcar stătea aşezat turceşte, lângă o combină hi-fi, cu căştile pe urechi. Părea atât de captivat, încât nici nu observă prezenţa invitatei.

— Bine ai venit, draga mea Clarissa!

Janet Maclean tocmai îşi făcuse apariţia în salon. Dar chiar era Janet? Ea, atât de luminoasă de obicei, atât de plină de viaţă, părea acum stinsă.

— Îmi pare rău că am venit aşa, pe nepregătite, se scuză romanciera, încercând să-şi ascundă tulburarea. Dar William a insistat mult.

— A făcut foarte bine. Ne-ai lipsit. Ia loc. Fă-te comodă. Aşadar, te-ai hotărât, în sfârşit, să-ţi părăseşti vizuina?

Vocea lui Janet era puţin obosită.

— Da. Dar n-am de gând să stau prea mult. Deja simt lipsa vizuinei mele, ca să folosesc expresia ta.

— Haide, haide, câteva zile în mijlocul lumii n-o să-ţi facă rău.

Maclean îi întări spusele:

— Cu atât mai mult cu cât avem de lucru, nu-i aşa? Carnetul acela…

Janet îşi împreună mâinile într-un gest de dezolare.

— Willy mi-a povestit totul. Povestea asta cu acel cadavru volatilizat e de-a dreptul nebunească. Îmi imaginez că ai fost extrem de şocată.

— Şocată e un eufemism. Poţi să-ţi petreci toată viaţa descriind crime, dar, când te confrunţi cu realitatea lor, lucrurile se schimbă radical.

Înclină capul spre Morcar.

— Oare tânărul nostru prieten se îmbogăţeşte cu aceste noi sunete discordante pe care unii le numesc muzică? întrebă ea.

— Te înşeli. N-o să ghiceşti niciodată ce anume ascultă.

Clarissa întrebă din priviri.

— Bach. Da. În urmă cu aproximativ o oră, m-a strigat de parcă i-ar fi luat camera foc. Tocmai dăduse la televizor peste ultimul concert transmis în direct de la Albert Hall şi m-a întrebat cine era autorul operei şi dacă avem discuri cu el.

Profesorul aruncă o privire spre nepotul său, rămas în continuare la fel de concentrat.

— Şi iată rezultatul… Sunt deja mai mult de patruzeci de minute de când e cufundat în *Mesa în şi minor*. Nu vrei să bei ceva? Ce-ai zice de un Laphroaig, vechi de douăzeci de ani?

— Mă uimeşti, dragul meu William! Chiar ai devenit, în sfârşit, civilizat?

— Nu. E un cadou de la rectorul universităţii. Ştii că eu nu prea sunt atras de scotch. Nimic nu poate înlocui o porţie bună de Tennent's.

— Bere! Şi caldă, pe deasupra! Ce barbarie! Iată cum cuceresc englezii pe furiş pământul Scoţiei!

Profesorul ridică din umeri şi îşi întrebă soţia:

— Şi tu, draga mea?

Janet se grăbi să-l refuze:

— Nimic. Absolut nimic.

Se aşeză într-un fotoliu, aproape de Clarissa.

— Chiar săptămâna trecută am terminat ultimul tău roman, spuse ea. E extraordinar. Mă întreb de unde îţi vin ideile.

— Drept să-ţi spun, sunt prima care se miră de elucubraţiile mele atunci când mi se întâmplă să recitesc în presă un fragment din ceea ce am scris.

Schimbă imediat subiectul pentru a-i adresa o întrebare care-i ardea buzele:

— Mai bine vorbeşte-mi despre tine, Janet. Te simţi bine?

— Sunt puţin obosită. Întotdeauna trebuie să suferim de ceva. Cunoşti, desigur, cuvintele lui Oscar Wilde: „Dacă după vârsta de cincizeci de ani faci un *check-up*[7] şi nu ţi se descoperă nicio boală, nu te bucura prea tare, pentru că asta înseamnă că eşti mort." (Oftă.) E trist. Pentru prima oară în acest an n-o să fac pelerinajul la Fântâna cu Şapte Capete. Ştii, acela care este organizat în fiecare an pentru

comemorarea masacrului de la Glencoe. Un măcel. Care, de altfel, nu a fost singurul.

Iubiţii ăştia de englezi nu ne-au menajat deloc pe parcursul secolelor. Când mă gândesc că le-au interzis bărbaţilor nu numai să cânte la cimpoi, ci şi să poarte scutul, pumnalul, spada şi chiar tartanul!

— Ai dreptate, Janet. Dar asta s-a întâmplat acum mai bine de două sute de ani. Astăzi, lucrurile s-au schimbat. Beneficiem, totuşi, de o oarecare autonomie şi – ceea ce înseamnă destul de mult – de un Parlament.

Janet făcu un gest de respingere cu mâna.

— Da. *The old enemy,* vechiul nostru duşman a catadicsit să ne ofere această instituţie. În ceea ce mă priveşte, eu consider că nu e nimic altceva decât o înşelătorie.

Deodată, Janet îşi pironi privirea în ochii prietenei sale şi o întrebă cu o grabă neaşteptată:

— Răspunde-mi sincer: chiar murim cu adevărat într-o bună zi, nu-i aşa?

Bătrâna doamnă tresări.

— Mă tem că nu prea înţeleg.

— E absolut sigur că murim?

— Zău, Janet! Tu…

— Ia te uită ce întrebare!

Morcar îşi scosese căştile de pe urechi şi venise lângă ele.

— Bună seara, îl salută Clarissa.

Cu un aer confuz, băiatul se repezi să-i întindă mâna.

— Scuzaţi-mă… Dar întrebarea aceea…

— De ce ţi se pare atât de extraordinară? protestă Janet. N-ar fi suficient un moment de uitare a morţii pentru a fi condamnaţi să rătăcim aici veşnic?

— Nu te pot urmări, răspunse tânărul, uluit. Cum îţi poţi închipui că ar exista ceva nemuritor? E o mare prostie!

— Hei, băiete, un pic de respect! Măsoară-ţi cuvintele.

Tânărul se pregăti să răspundă, dar se răzgândi atunci când îl văzu pe Maclean care revenise, ţinând

în mâini o tavă plină cu pahare şi sticle.

— Sper că o să-ţi placă, îi spuse el Clarissei, turnându-i o porţie de Laphroaig. Vrei şi puţină apă?

Bătrâna doamnă tresări de parcă ar fi înţepat-o o viespe drept în inimă.

— *Apă? Apă peste Laphroaig?* Chiar nu-ţi dai seama că ar fi o crimă să diluezi cu apă un scotch de o asemenea calitate?

Maclean îşi măsură prietena din priviri, cu pumnii înfipţi în şolduri.

— Pot să-ţi spun ceva, dragă Clarissa Gray?

— Mă aştept la ce-i mai rău.

Fu salvată de soneria telefonului.

Profesorul ridică receptorul şi, aproape instantaneu, i-l înmână Clarissei:

— E pentru tine.

— Pentru mine? Imposibil. Nimeni nu ştie că sunt aici.

— Se pare că domnul acesta ştie. E inspectorul Stuart.

Tulburată, Clarissa duse receptorul la ureche.

— Inspectore Stuart?

— Chiar el. Îmi pare rău că vă deranjez, dar m-am gândit că…

— Dumnezeule! Dar de unde ai ştiut că sunt în Glasgow? Şi, mai mult, acasă la profesorul Maclean?

— Globul meu de cristal… Nu. Glumesc. Am încercat în mai multe rânduri să vă prind la telefon. Pentru că nu mi-aţi răspuns, m-am îngrijorat şi m-am dus la vila dumneavoastră, unde am găsit uşa închisă. După ce am întrebat câteva persoane din zonă, am aflat de la pastorul Mitchell că aţi plecat spre Brodick, în zorii zilei. De aici şi până la a trage concluzia că aţi luat feribotul…

— Bravo! Faci progrese. Dar Scoţia e mare. Aş fi putut foarte bine să merg la Edinburgh sau în altă parte.

— Să zicem că m-am încrezut în ceea ce mi-a mai rămas din flerul meu. Mi-aţi vorbit deseori despre dragul dumneavoastră prieten, profesorul

William Maclean. Am sunat la Universitate, unde o anume doamnă Dowson mi-a confirmat faptul că sunteţi în oraş. Nu prea vă schimbaţi obiceiurile, doamnă Gray. Există alte hoteluri mult mai confortabile decât *Argyll*.

— Da. Dar nu au preţuri pe placul meu. Îmi închipui că nu ai făcut tot acest drum în urmărirea mea doar pentru simpla plăcere de a verifica dacă sunt cumpătată.

— Haideţi, doamnă Gray. Vă rog. Nu interpretaţi greşit ceea ce e numai o atenţie lăudabilă. V-am spus: îmi fac griji pentru dumneavoastră.

— Sunt impresionată de solicitudinea dumitale. Dar acum, spune-mi de ce m-ai sunat.

Urmă un moment de tăcere, ca şi cum Stuart încerca să-şi pună ordine în gânduri.

— Am în faţa mea notiţele pe care le-am luat ieri-seară, la domiciliul dumneavoastră. Vă rog să mă corectaţi dacă greşesc: „Era un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, aproape chel, cu ochii bulbucaţi şi cu o cicatrice pe frunte.” Aceasta este descrierea pe care i-aţi făcut-o – a ezitat – victimei?

— Exact.

Tensiunea din vocea Clarissei se accentuă.

Se lăsă din nou tăcerea, apoi:

— L-am găsit. Vreau să spun, cadavrul.

— Cum?

Era mai mult un ţipăt decât o întrebare.

— Nişte turişti ne-au anunţat că au văzut un corp zăcând pe marginea şoselei dintre Brodick şi Corrie. Când am ajuns în acel loc, am constatat că bărbatul semăna extraordinar de bine cu cel descris de dumneavoastră; craniul pleşuv, în jur de patruzeci de ani, ochi bulbucaţi, dar, mai ales, cicatricea care-i brăzda fruntea.

— Ei, ai văzut?

— Ăă… Eu…

— Ce e, Stuart? Nu eşti satisfăcut? De ce altceva mai ai nevoie? Să-ţi mai dau şi data lui de naştere şi circumferinţa gâtului?

— Ah, da. Apropo de gât…

— Spune!

— Bărbatul pe care l-am examinat nu are gâtul tăiat. A fost, într-adevăr, asasinat. *Dar cu un glonţ tras în ceafă.*

Un curent glacial trecu prin membrele bătrânei.

— Dar… cum e posibil? Eşti sigur?

— Doamnă Gray, înţeleg că nu am nimic din acel Archie Rhodenbarr al dumneavoastră. Oricum, trebuie să recunoaşteţi că sunt capabil să fac diferenţa între o lamă de cuţit şi un proiectil de revolver.

— M-am exprimat greşit. Am vrut să spun: eşti sigur că este vorba despre aceeaşi persoană? Bărbatul pe care l-ai descoperit seamănă, într-adevăr, cu cel pe care ţi l-am descris?

— Să zicem că nu se întâmplă prea des să dai, la câteva ore distanţă, peste doi bărbaţi cu chelie, amândoi de aproximativ patruzeci de ani, cu ochii bulbucaţi, cu o cicatrice pe frunte, ambii morţi pe insula noastră, între orele unu şi două dimineaţa.

— L-ai identificat pe individ?

— Se pare că ar fi vorba despre un anume Roddy O'Casey, domiciliat în Coleraine.

— Coleraine? Adică în Irlanda de Nord? Un turist, aşadar? Sau un reprezentant?

— Toate ipotezele ar putea fi valabile. Ofiţerul s-a gândit chiar la o reglare de conturi între membrii grupării IRA.

Şi, cum romanciera rămăsese tăcută, inspectorul o întrebă:

— Dar la dumneavoastră? Nicio noutate?

Fu cât pe-aci să-i povestească despre carnet, dar îşi muşcă buzele. Era *treaba ei.*

— Nu. Nimic, spuse ea pe un ton indiferent.

— Foarte bine. O să vă anunţ dacă mai descoperim şi altceva. Să petreceţi un sejur plăcut la Glasgow, doamnă Gray. Şi nu uitaţi să luaţi masa la *Belfry*. Bucătăria lor e un adevărat regal.

În momentul în care se pregătea să închidă telefonul, Clarissa îl auzi pe Stuart încheind:

— Nu vă faceţi prea multe probleme. Şi aflaţi că apelul meu a fost şi unul amical.

Aşează receptorul în furcă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Maclean.

Îi transmise, cu o voce absentă, informaţiile furnizate de Stuart.

Janet îi aruncă musafirei o privire suspicioasă.

— Spune-mi, draga mea… Eşti sigură că nu ne pregăteşti un nou roman?

— Sunt romancieră, nu criminală. Deşi, în cursul lungii mele existenţe, mi-a trecut deseori prin minte gândul de a ucide anumite persoane.

— E incredibil, observă Maclean. Afacerea asta părea deja ciudată, dar acum o consider de-a dreptul ireală. Mi se pare…

— Ireală este indolenţa ta, îl întrerupse soţia lui. Ai îmbătrânit. Willy.

— Iată o remarcă atât de dulce încât îmi unge sufletul cu mierea ei.

— Ascultă-mă! îmi amintesc de vremurile în care lucram la Cambridge Research Center. Nimic în lumea asta, nici măcar eu – din păcate! – nu te putea smulge din munca ta. Erai plin de entuziasm şi de pasiune. Erai capabil să-ţi petreci nopţi întregi asupra unui cifru şi nu te lăsai până când nu-i găseai soluţia. Iar acum… ai în mâini un text cifrat, un text care are legătură cu o crimă, o crimă care o priveşte şi pe cea mai bună prietenă a ta, şi ce-ai făcut până acum? Nimic. Ai lăsat să treacă o zi întreagă fără ca măcar să te preocupi de acest text.

Maclean vru să se apere, dar Janet îşi continuă atacul:

— Curiozitatea, Willy… Curiozitatea te părăseşte şi aşa se deschide poarta către plictiseală. Erai plin de viaţă până acum câţiva ani. Ţi-ai pierdut înflăcărarea.

— Cred că eşti mult prea dură.

Janet făcu un gest de lehamite.

— Nu sunt dură… Sunt realistă…

Îşi încleştă dinţii şi anunţă pe un toc sec:

— Propun să ne aşezăm la masă…

Cina se desfăşură într-un climat apăsător. Se simţea în aer încordarea dintre cei doi soţi. Atmosfera deveni cu adevărat sufocantă atunci când, la sfârşitul mesei, Janet se lansă într-o serie de comentarii insolite, aproape grosolane. Ce se întâmpla cu ea? Nici dacă ar fi fost posedată nu s-ar fi comportat în felul acesta. Profitând de o scurtă absenţă din cameră a gazdei sale, Clarissa îl luă pe Maclean deoparte.

— Scuză-mi indiscreţia. Nu cumva Janet e bolnavă? Pare atât de obosită, atât de… diferită.

— Aşadar, ai observat şi tu…

— Bineînţeles. Ce se întâmplă?

— Poate că e bolnavă? sugeră Morcar.

— Nu mai ştiu nimic, mormăi Maclean. Am impresia că se dedublează de la un timp încoace. Ai văzut cum mă tratează?

— Şi nu a mâncat absolut nimic.

— Aşa e de trei zile. Refuză orice mâncare.

Îşi mângâie barba cu un gest nervos.

— Dacă persistă în această stare, o să stabilesc o întâlnire cu un doctor.

— Trebuie neapărat. Trebuie, William. Nu mai aştepta. N-aş vrea să te sperii, dar…

Glasul romancierei deveni aproape imperceptibil:

— Am un presentiment neplăcut…

6

Clarissa îşi privi ceasul. Ora zece dimineaţa.

William întârziase mai mult de treizeci de minute. Şi totuşi, promisese că va fi punctual; de altfel, întotdeauna sosea la timp. Se gândi la Janet şi se rugă să nu fi păţit nimic rău. În ajun, nefericita soţie a lui Maclean se ghemuise într-un fotoliu şi nu mai scosese niciun cuvânt toată seara, mulţumindu-se să privească în gol şi să-şi încleştеze pumnii ca şi cum toată fiinţa ei era roasă de un rău interior. Probabil că nu-şi dăduse seama nici de plecarea prietenei sale.

Bătrâna doamnă se ridică de pe canapeaua stil Chesterfield şi se îndreptă spre fereastra deschisă către Gilmorehill Campus. Nu se zărea nicio fiinţă afară. Era o linişte aproape supranaturală, străbătută din când în când de foşnetul frunzelor bătute de vânt.

Încă de când se trezise, fusese cuprinsă de dorinţa de a lăsa baltă această poveste şi de a-şi regăsi liniştea în Lamlash. Dar oare dormise măcar? Patru sau cinci ore doar, marcate de vise urâte şi de viziuni chinuitoare. Ce rost avea să mai continue? Nu mai avea vârsta potrivită pentru a se deda la genul ăsta de aventuri. Ce încerca să dovedească? Şi cui?

— Doamnă Gray?

Glasul o făcu să tresară.

Nu era decât Liza Dowson.

— Iertaţi-mă. V-am speriat?

Clarissa ignoră întrebarea.

— Aveţi vreo veste de la profesor?

Secretara adoptă o expresie şi mai patetică decât cea obişnuită:

— Doamna Maclean nu s-a simţit prea bine. M-a anunţat adineauri domnul Maclean. A trebuit să o transporte de urgenţă la spital şi…

Clarissa se schimbă la faţă:

— La ce spital?

— Southern General Hospital.

— Unde e? Aveţi vreo adresă?

— 1345 Govan Road. Profesorul m-a însărcinat să vă spun că…

Bătrâna doamnă îşi îmbrăcă impermeabilul şi ieşi.

*

Maclean stătea în picioare în cabinetul doctorului, alb la faţă, cu ochii umflaţi. Nu înţelegea mai nimic din ceea ce-i spunea medicul.

— Vreţi să spuneţi că soţia mea a înnebunit?

— Nu, profesore Maclean, n-am spus nimic despre nebunie.

— Un sindrom. Aţi pomenit despre un sindrom!

— Sindromul Cotard. Da. Nu e nebunie, ci o formă de psihoză, psihoza fiind…

— Ştiu ce este o psihoză! Dar cum e posibil? Nu o mai recunosc deloc pe Janet a mea. Nu mai e soţia mea. E o străină.

Îşi înăbuşi un hohot de plâns.

— Nu mai este soţia mea.

— Înainte de a vă răspunde, aş vrea să vă pun o întrebare: Janet Maclean suferea de ipohondrie?

— Janet? Ipohondrică? Niciodată! În aproape patruzeci de ani de viaţă comună, nu-mi amintesc să o fi auzit vreodată să se plângă de ceva. În afară de câteva migrene, a avut întotdeauna o sănătate de fier. De ce mă întrebaţi?

— Pentru că sindromul Cotard îşi are originea în special în ipohondrie. Apoi, pe măsură ce trece timpul, bolnavul capătă convingerea că trupul lui se metamorfozează şi percepe această schimbare ca pe o distrugere, o nonexistenţă a propriei fiinţe sau a unei părţi din fiinţa lui.

— O nonexistenţă?

— Să spunem o negare de sine. Bolnavul ajunge să nege realitatea organelor sale, a corpului său. Este un fenomen foarte complex. Paradoxal, în unele cazuri, pe aceste idei de negare se grefează convingerea că fiinţa lui a devenit nemuritoare. Bolnavul este copleşit de o angoasă de nestăvilit,

convins fiind că nu va muri niciodată şi că va suferi până la sfârşitul timpurilor. Este doar unul dintre aspectele acestui sindrom. Mai există şi altele.

— E stupid! Janet a fost mereu plină de viaţă. Ceea ce-mi descrieţi dumneavoastră aici e o personalitate maladivă, morbidă.

— Aceasta este starea clinică în care se află acum soţia dumneavoastră.

— Vă rog, încercaţi să vă gândiţi puţin. Admit că, de ceva vreme, are un comportament ciudat; e adevărat că şi-a pierdut şi pofta de mâncare şi că se închidea uneori într-un mutism care mă impresiona. Dar asta se întâmplă de doar trei zile… trei! O boală psihică nu poate evolua cu o asemenea rapiditate! Este imposibil.

— Sunt de acord şi vă mărturisesc că în treizeci de ani de carieră nu am întâlnit niciodată un caz similar. Cu toate acestea, asta-i realitatea. Soţia dumneavoastră a fost îndelung interogată de un psihiatru. Răspunsurile pe care le-a furnizat sunt cât se poate de relevante. S-a temut vreodată de moarte? Vreau să spun, era frământată de ideea morţii?

— Nici mai mult, nici mai puţin decât majoritatea persoanelor care îmbătrânesc. Ni se întâmpla să vorbim despre asta. Nimic mai mult însă. Ce legătură are cu această boală?

— De obicei, un elan vital îi permite fiinţei umane să-şi mascheze ideea sfârşitului. Din acest elan ne tragem forţa de a trăi. Nu la fel se întâmplă în cazul pacienţilor atinşi de sindromul Cotard. Aceştia sunt pur şi simplu obsedaţi de perspectiva iminentei scadenţe care-i aşteaptă.

Maclean îşi cuprinse faţa în mâini.

— Nu pot să cred. Nu sunt medic şi nu înţeleg nimic. Cum este posibil ca un om care n-a avut nicio problemă, care are corpul şi mintea sănătoase, să basculeze de la o zi la alta într-o asemenea stare?

— Ce să vă răspund, profesore? V-am spus deja: este de neînţeles.

— Şi care este prognosticul dumneavoastră?

— Este prea devreme să mă pronunţ. O să o ţinem sub observaţie şi o să vedem ce avem de făcut. Oricum, vă asigur că viaţa ei nu este în pericol.

Maclean îşi plecă fruntea. Mintea îi era sfâşiată de gânduri confuze. Să trăiască fără Janet? Ar muri. Era sigur de asta. Îngăimă:

— Să mă ţineţi la curent, vă rog.

Abia trecu de pragul cabinetului şi Clarissa se repezi la el.

— Cum e? întrebă ea.

— Cum să fie? Ori eu sunt pe cale să-mi pierd minţile, ori soţia mea şi le-a pierdut deja.

Îi reproduse cum se pricepu cuvintele medicului şi îi mărturisi:

— Toată viaţa mea m-am confruntat cu probleme concrete şi coerente. Acum am impresia că mă aflu în faţa unei ecuaţii lipsite de sens. Nu este posibil ca Janet să fi căzut atât de brusc în starea pe care mi-a descris-o doctorul. Este de neconceput… Mi se ascunde ceva.

— Haide, William, doar nu vorbeşti serios. De ce ar face medicii aşa ceva? Ştii foarte bine că fiecare individ se comportă diferit în faţa unei agresiuni şi…

— Ce agresiune? Ieri-dimineaţă, Janet încă era în *formă deplină!* Ai auzit-o pe doamna Dowson când mi-a transmis mesajul ei: „Vă roagă să luaţi pâine de la Macsweens şi să cumpăraţi o livră de *kippers* de la negustorul de peşte.” Oare sunt astea preocupările unei femei „angoasate, care-şi neagă existenţa organelor”? Zău aşa, Clarissa… Unde îţi este simţul logicii?

— Simţul logicii mele îmi spune că eşti pe cale să-ţi ascunzi realitatea. Janet nu era, aşa cum spui tu, „în formă deplină”. Departe de asta. Ţi-am mărturisit ieri-seară cât de schimbată am găsit-o. Şi tu mi-ai împărtăşit îngrijorarea.

Umerii lui Maclean se gârboviră.

— Ai dreptate… Nu mai ştiu… Nu mai ştiu…

Clarissa îl luă de braţ cu un gest afectuos şi îl trase uşor după ea.

— Haide, să mergem.

În holul spitalului, îi sugeră:

— Ar trebui să te duci acasă. Încearcă să te relaxezi.

— Nu acum. Nu chiar acum. Nu am curajul să mă întorc în casa noastră goală. Dormitorul nostru, toate obiectele pe care le iubea ea…

— William, prietene, de ce vorbeşti la trecut? Janet se află în continuare printre noi, după câte ştiu eu. În orice caz, nu ai altceva de făcut decât să dai dovadă de răbdare şi să rămâi optimist. Pentru amândoi.

O privi cu ochii umezi de lacrimi.

— Ştiu că nici căsătoria noastră nu a fost lipsită de furtuni, dar Janet înseamnă totul pentru mine. Mă înţelegi, nu-i aşa?

Şi imediat se corectă:

— Ba nu, nu poţi să înţelegi. N-ai trăit niciodată atât de mult cu cineva drag.

— E adevărat. Mi-am pierdut soţul după şase ani de viaţă conjugală. Şi recunosc că a fost o uşurare. Dar am iubit înainte de a mă căsători – cred că ţi-am povestit cândva – şi cunosc acest sentiment de pierdere care-ţi sfâşie inima.

— Iartă-mă. Nu mai ştiu ce spun.

Îşi aşeză mâna pe umărul Clarissei.

— Nu te supăra pe mine, spuse el. Dar simt nevoia să fiu singur. O să te conduc până la hotel sau în altă parte, dacă vrei. O să ne vedem mai târziu.

— Bine. Totuşi, ai uitat de cineva care trebuie să-şi facă sânge rău acum.

— Morcar…

— Da, Morcar. În definitiv, e vorba despre bunica lui. Cred că a fost şocat.

— Cu atât mai mult cu cât el a fost primul martor al – căută cuvântul potrivit – crizei suferite de Janet. El a găsit-o căzută la pământ, în bucătărie, cu corpul ghemuit. Îţi făcea rău s-o vezi aşa.

Îşi coborî privirea şi recunoscu:

— Îţi mărturisesc – spre marea mea ruşine – că dacă fiica mea nu s-ar afla la capătul lumii, l-aş urca pe Morcar în primul tren spre Londra.

Clarissa se gândi puţin şi apoi spuse pe un ton ferm:

— Aşteaptă-mă aici. Mă întorc imediat.

Deja se îndrepta spre recepţie. O văzu vorbind cu una dintre tinerele care aveau sarcina să-i primească pe clienţii hotelului. Clarissa intră apoi într-o cabină telefonică. O clipă mai târziu, revenea lângă el, cu o expresie satisfăcută.

— Iată ce-ţi propun. Du-mă până acasă la tine. O să-l iau pe Morcar şi o să-l invit la masă. În felul acesta, vei avea suficient timp să-ţi petreci ziua cum crezi de cuviinţă şi să-ţi recapeţi puterile.

— Eşti foarte amabilă. Cum ţi-aş putea mulţumi?

— Având grijă de tine. O să vezi. Janet va scăpa cu bine din toată povestea asta. Sunt convinsă.

Maclean arătă spre un loc din parcare.

— Vino. Maşina mea nu e prea departe.

Şi, în timp ce îi deschidea portiera, o întrebă:

— Dar cui i-ai telefonat?

Clarissa îl privi maliţios:

— Viitoarei logodnice a lui Morcar…

*

Kathleen intră pe sub firma luminoasă de la Four Aces şi împinse uşa.

Morcar fu primul care o zări.

— A sosit prietena dumneavoastră, îi spuse el Clarissei, arătând spre tânăra care îi căuta cu privirea prin sală.

— Într-adevăr. Dar de unde ai ştiut că e ea?

— Înaltă, blondă, ochi albaştri, câţiva pistrui, o mutră poznaşă şi un ten de porţelan. Nu aşa mi-aţi descris-o?

— Ai o memorie excelentă.

Bătrâna doamnă se pregătea să-i facă semn tinerei Kathleen, dar aceasta îi reperase deja şi se îndrepta spre ei.

Clarissa făcu prezentările:

— Ţi-l prezint pe noul meu prieten, Morcar. Este nepotul profesorului Maclean.

Kathleen îl salută şi remarcă:

— Seamănă unul cu altul.

Se strecură lângă romancieră.

— Vă simţiţi bine, doamnă Gray?

— Să zicem. Mai mult sau mai puţin bine.

— Aveţi în continuare probleme cu mâinile…

— M-am obişnuit.

Chelnerul se apropie de masa lor. Îi prezentă meniul tinerei care îl luă şi îl aşeză imediat lângă farfurie.

— Eu ştiu ce o să iau.

— *Fish and chips,* ketchup şi o Cola.

Clarissa îşi înălţă sprâncenele.

— Nu preferi să mănânci? întrebă ea. Vreau să spun, să mănânci cu adevărat?

— Cum adică? Peştele şi cartofii prăjiţi nu înseamnă mâncare?

Romanciera nu insistă.

— Şi tu, băiete?

— Eu ezit între *finnan-haddies* şi…

— Nu se poate! strigă Kathleen. Îţi place aşa ceva? *Haddocks*[8] fiert în lapte?

— Ăă… da. De ce?

— Aşa. Este mâncarea pe care o detest cel mai tare. Numai când o văd…

Se strâmbă îngrozitor, dar imediat îşi reveni:

— Iartă-mă…

Morcar nu mai ezită:

— *Finnan-haddies.* Şi un *Lager*.

Şi o privi pe Kathleen drept în ochi.

— Iar eu, spuse Clarissa, o să mă mulţumesc cu o salată de pui. Şi o să beau apă; doar apă. Trebuie să-mi păstrez mintea clară.

Kathleen luă cuvântul, imediat după plecarea chelnerului:

— Aţi făcut foarte bine că mi-aţi telefonat. Eram îngrijorată. Am încercat să vă sun ieri-seară şi apoi azi-dimineaţă. Dar nu mi-a răspuns nimeni. Voiam

să vă vorbesc despre ultima noastră şedinţă de lucru.

— Să nu-mi spui că ai şters totul!

— Oh, nu! Dar când am recitit ce-am scris, m-am gândit la îndoielile dumneavoastră în privinţa lui Murray. Cred că aveţi dreptate: cititorul riscă să-l bănuiască totuşi cam prea repede.

Scotoci prin mica sacoşă aşezată lângă ea şi scoase câteva pagini dactilografiate.

— Iată. În felul acesta, n-o să mai trebuiască să vi le trimit prin poştă.

Clarissa vru să şi le pună în geantă, dar se răzgândi.

— Nu am ochelarii la mine, spuse ea, întinzând teancul de foi spre Morcar. Vrei să fii atât de drăguţ să-mi citeşti primele rânduri?

Tânărul se execută:

— *Coborî treptele ce duceau spre parter; atât de repede cât îi permitea vârsta înaintată.*

— Nu, treci la paragraful următor.

— *Acum, doi sau trei metri o despărţeau de muribund; pentru că, fără îndoială, bărbatul era pe moarte.*

— Mai jos. Începând de la „ce faci aici?”

— *Bărbatul avea gâtul tăiat exact sub mărul lui Adam. Sângele îi ţâşnea în jeturi intermitente, formând o băltoacă purpurie pe covor. Stăpâninduşi frica…*

— E bine. Mulţumesc, Morcar.

Luă înapoi paginile şi, de data asta, le aşeză în geantă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă tânăra. Vă îngrijorează ceva?

— E prea puţin spus.

Kathleen o privi, dezorientată.

— Doamna Gray, explică Morcar, a trăit chiar scena pe care ţi-a dictat-o. Nu în sens figurat. Un bărbat a fost asasinat la ea acasă, la câteva ore după plecarea ta.

Pendulând între un râs nebun şi neîncredere, Kathleen căută o confirmare din partea Clarissei.

— Prietenul dumneavoastră îşi bate joc de mine?

— Nu. Chiar acesta e adevărul.

Bătrâna doamnă îi povesti evenimentele. Pe măsură ce romanciera vorbea, Kathleen se albea la faţă.

— Este înspăimântător, comentă ea, tulburată. Când te gândeşti că poate l-am întâlnit pe nefericitul ăla în drum spre port…

— Imposibil. Tu ai plecat pe la optsprezece şi treizeci de minute. Şi, dacă mă iau după orarul feriboturilor, individul trebuie să fi debarcat la Brodick către ora douăzeci.

— Şi carnetul? Profesorul Maclean l-a decriptat?

— Nu încă. Trebuia să ne ocupăm de el azi-dimineaţă. Dar, aşa cum ţi-am spus la telefon, soţia lui a fost internată în spital. În aceste condiţii, cum aş putea să-i mai pomenesc despre carnet? Se simte atât de rău!

— Şi totuşi, trebuie! exclamă Morcar. Este important.

— Important? Pentru cine? se miră Kathleen.

— Pentru el.

— Glumeşti? Soţia lui e bolnavă. E extrem de îngrijorat. Acum, carnetul e cea mai neînsemnată preocupare pentru el.

— Sunt conştient de asta. Dar nu foloseşte la nimic să-ţi macini durerea. Cu cât o faci mai mult, cu atât mai tare te marchează. Cu cât te marchează mai tare, cu atât o macini mai mult.

— Ei bine! spuse Clarissa Gray. Atâta înţelepciune într-un creier de nouăsprezece ani? Felicitările mele!

Morcar se mulţumi să insiste:

— Este important. Trebuie neapărat să-l ajutăm pe bunicul Willy.

Bătrâna doamnă îi şopti tinerei Kathleen, pe un ton confidenţial:

— Nu-i de ajuns că prietenul nostru e filozof, nu-i de ajuns că a intrat la Cambridge, dar închipuieşte-ţi că şi-a descoperit şi o pasiune pentru Bach.

— Bach? Ce ciudat!

Morcar avu impresia că detectează un strop de ironie în replica frumoasei Kathleen.

— Ciudat?

— Eu am doi idoli: Charles Rennie Mackintosh şi Johann Sebastian Bach.

— Rennie şi mai cum…?

Tânăra simţi că se sufocă de indignare.

— Nu-l cunoşti pe Rennie Mackintosh?

Se aplecă spre vecina ei.

— Aţi auzit? Şi spuneţi că a fost admis la Cambridge? Rennie Mackintosh este cel mai mare arhitect scoţian al tuturor timpurilor. Un adevărat geniu. El a pus bazele stilului „Art Nouveau" în Europa. În afară de edificiile lui, trebuie obligatoriu să-i vezi afişele, mobilele şi, evident, interioarele, în special celebrul salon de ceai al doamnei Cranston: Willow Tea Room. Cum poţi ignora un personaj atât de renumit? Mai ales când eşti scoţian!

— Pentru că nu poţi să ştii chiar totul, replică Morcar cu un aer înţepat, şi pentru că arhitectura nu m-a interesat niciodată. De altfel, sunt convins că există multe lacune în cultura ta.

Tăcu o clipă, apoi o întrebă:

— Ai auzit vreodată despre pisica lui Schrödinger?

Tânăra făcu ochii mari, ceea ce îl îndemnă pe Morcar să zâmbească satisfăcut.

— Vezi?… Nu poţi să ştii totul.

— Iertaţi-mă că mă amestec în dialogul vostru savant, interveni Clarissa. Ce-i cu pisica asta a lui Schrödinger?

— Erwin Schrödinger este unul dintre părinţii fizicii cuantice. Dar este celebru mai ales pentru că şi-a imaginat acest paradox legat de mâţă, cu scopul de a ilustra absurditatea fizicii cuantice îndată ce se încearcă aplicarea ei la obiecte complexe, numite macroscopice, adică la scara noastră.

— Fizică cuantică… Vrei să dezvolţi, te rog?

— Închidem o pisică într-o cutie prevăzută cu un gen de hublou. Într-un colţ al cutiei, plasăm un atom de uraniu radioactiv şi un detector conceput în aşa

fel încât să funcţioneze doar un minut. În acest scurt interval de timp, există cincizeci la sută şanse ca atomul să se dezintegreze, eliberând un electron; acest electron va lovi detectorul; care detector va acţiona atunci un ciocan ce va sparge o fiolă cu otravă mortală, plasată în cutia pisicii. Închidem cutia, începem experimentul şi ne întrebăm, *înainte* de a privi prin hublou, dacă pisica e vie *sau* moartă…

— E stupid. Există cincizeci la sute şanse să fie vie şi tot atâtea să fie moartă.

— Ba nu! Imaginează-ţi că fizica cuantică îţi va spune că pisica, *înainte* de efectuarea observaţiei, este vie şi moartă, totodată! Fizica cuantică afirmă că atomul este un element căruia i se poate aplica principiul suprapunerii: particulele atomice pot exista în acelaşi timp, în mai multe stări suprapuse şi simultane. Două situaţii care par incompatibile ar fi, aşadar, posibile.

Continuă:

— Să luăm drept exemplu povestea cu cadavrul. Dacă ea ar fi avut loc în lumea cuantică, ne-am putea imagina că mortul a fost acolo, în casa dumneavoastră, dar că, în acelaşi timp, a fost absent.

Kathleen clătină din cap, uluită.

— N-am înţeles absolut nimic. Dar, bravo… Schrödinger valorează cât Mackintosh.

— Dacă ne-am întoarce la Bach? sugeră Morcar.

— Ţi-am spus. Îl admir. Îl admir cu atât mai mult atunci când mi-l închipui compunându-şi operele – peste patru sute la număr – înconjurat de vreo zece ţânci care urlau probabil prin toate cotloanele. Bun exemplu de concentrare.

— Se pare că îl cunoşti bine.

— Îl cunosc, pentru că îi cânt muzica.

— Cânţi din Bach?

— Da. Din ce în ce mai prost, din păcate! Studiile mele nu-mi mai lasă timp să exersez.

— Ei bine, dragii mei, declară doamna Gray, v-aţi descoperit un punct comun; unul de-a dreptul

original, îmi închipui că domnul Johann Sebastian nu face parte dintre idolii generaţiei voastre.

Morcar îşi încruntă sprâncenele.

— Doamnă Gray, îmi daţi voie să fac o remarcă? Cred că aveţi o părere cam proastă despre tineri. Îmi amintiţi de o verişoară bătrână a mamei mele, care crede în continuare că tinerii sub douăzeci de ani sunt nişte retardaţi, incapabili să aprecieze altceva în afară de localurile de noapte, ţigările cu haşiş şi gălăgia.

— Iar eu, tinere, află că nu apreciez deloc.

— Ce anume?

— Comparaţia ta. Nu ştiu ce vârstă are verişoara mamei tale, dar calificativul „bătrână" mie nu mi se potriveşte. Ai înţeles?

Morcar schiţă un zâmbet.

— Am înţeles.

Clarissa privi ţâfnoasă prin restaurant.

— Dar ce face ospătarul ăla?

Chelnerul sosi tocmai atunci şi începu să aranjeze pe masă farfuriile cu mâncare. Morcar îi spuse tinerei Kathleen:

— Mi-ar plăcea să-l ascult pe Bach. Vreau să spun, să te ascult pe tine cum cânţi.

— Nici vorbă! Nu mi-am mai deschis pianul de săptămâni întregi.

— Şi ce dacă? O să fiu indulgent.

Insistă cu o evidentă ardoare:

— Zău, Kathleen. Mi-ar plăcea tare mult.

Deja tulburată, Kathleen o auzi imediat pe Clarissa intervenind pentru a-l susţine:

— Acordă-i această favoare, odată ce şi-o doreşte atâta. Cu atât mai rău dacă or să-l doară urechile!

— De acord, cedă Kathleen. Într-o zi…

— De ce nu după masă? o întrebă Morcar. Nu eşti ocupată…

— De unde ştii tu?

Băiatul zâmbi.

— Sunt fiul lui Merlin Vrăjitorul.

7

Cu nasul lipit de fereastră, Clarissa observa distrată agitaţia străzii. Sus, pe cerul nopţii lipsit de stele, norii pluteau ameninţător, anunţând furtuna. Poate că ea va elibera oraşul Glasgow de acest veşmânt apăsător ce persista deasupra acoperişurilor încă de la începutul serii.

Ce i se întâmpla oare? De unde apăruse această menghină care-i strângea inima? Bineînţeles, senzaţia asta nu-i era necunoscută. Nu era ea o frământată înnăscută? Dar, în această seară, senzaţia era diferită; mai tensionată, mai pernicioasă, de asemenea. Cu siguranţă, neaşteptata îmbolnăvire a bietei Janet avea şi ea o legătură. Adineauri, în timp ce William pregătea cina, ea se cufundase în *Enciclopedia Britannica: „Sindromul Cotard. Delir de negare, descris de J. Cotard în 1880. Bolnavul, după ce dezvoltă preocupări ipohondrice şi tulburări cenestezice, îşi simte organele descompunându-se şi distrugându-se.” „Cenestezie: Impresie generală rezultând din ansamblul senzaţiilor corporale.”*

Articolul enumera şi alte simptome care-ţi îngheţau şira spinării: *„Anxietate interioară excesivă, stupoare, autoacuzare, suicid, automutilare, halucinaţii vizuale. În unele cazuri, sentimentul de culpabilitate îl poate determina pe bolnav să se adreseze poliţiei, pentru a «mărturisi» crime imaginare sau pe care le-a aflat prin intermediul presei.”*

Clarissa închisese repede enciclopedia: era mai mult decât putea suporta.

Sărmana Janet! Toate aceste personaje suferinde despre care spunem că nu-şi merită soarta. Acest destin nemilos care îl osândeşte pe un anume individ şi nu pe un altul. Pe un copil şi nu pe fratele lui. Loterie veninoasă, guvernată de nu se ştie cine şi nici de ce.

Se întâmpla în urmă cu aproximativ douăzeci de ani. O revedea încă pe această femeie aşezată alături de ea, în cursul uneia dintre acele serate plictisitoare care au loc în anumite medii. Clarissa se afla atunci la apogeul gloriei sale şi propovăduia optimismul şi bucuria de a trăi, oricui voia să o asculte. În mod clar, discursul ei nu reuşise s-o convingă pe vecina sa de masă. Dimpotrivă. Aceasta se opunea cu îndârjire însăşi ideii de speranţă. Iar în ceea ce priveşte fericirea, lansase următoarea formulă lapidară: „Dragă doamnă Gray, ar trebui să ştiţi că fericirea scrie cu cerneală albă pe foi albe."

Clarissa nu insistase şi o lăsase în pace pe această femeie morocănoasă.

După plecarea invitaţilor, se dusese la gazda ei şi o dojenise: nu putuse să-i găsească o vecină de masă mai puţin morbidă?

„Morbidă…? Dacă ai fi trăit ce a trăit ea, ai fi fost şi tu la fel. Şi-a pierdut unica fiică acum câteva luni; o fetişcană care abia împlinise douăzeci de ani." „Cum s-a întâmplat?" „Drama a avut loc iarna, la Montreal. Julie – acesta era prenumele fetei – se ducea pentru prima oară cu maşina la universitate. Vehiculul a derapat pe o pojghiţă de gheaţă. Fata s-a lovit puternic la ceafă. Moartea a fost instantanee." Clarissa rămăsese fără grai. „Şi cel mai îngrozitor lucru, continuase gazda sa, a fost faptul că această maşină îi fusese oferită fetei cu două zile în urmă, chiar de mama ei, pentru împlinirea celor douăzeci de ani ai copilei sale."

Fericirea scrie cu cerneală albă pe foi albe.

Fraza aceasta bântuise multă vreme gândurile Clarissei. Unde să cauţi o explicaţie pentru aceste monstruozităţi care ne lovesc fără nicio raţiune aparentă? Sunt întrebări pe care ţi le pui zilnic, îşi spuse ea, întrebări puerile şi totuşi atât de greu se suportat atunci când tu eşti cel implicat.

Sunt convins că evoluţia noastră ascultă de nişte scheme armonioase şi bine structurate, afirmase William. Janet intra şi ea în aceste scheme armonioase? Greu de crezut.

— Masa e servită!

Bătrâna doamnă se smulse din meditaţie şi se duse la bucătărie. Acolo, îl găsi pe Morcar aşezat la masă şi pe William care tocmai plasa în mijlocul ei un platou plin cu biftecuri impresionante.

Trăsăturile profesorului păreau mai puţin crispate. Nu mai avea privirea atât de stinsă. După ce se despărţise de Clarissa, se plimbase îndelung şi se oprise abia în Glasgow Green. Ochise un colţişor liniştit în parc, departe de gărzile municipale şi de vizitatori, se aşezase la poalele unui copac şi îşi revăzuse în minte întreaga viaţă conjugală, ca pe un film vechi, în alb şi negru. A fost ora bilanţului şi a tuturor trenurilor pierdute. Şi ajunsese la concluzia că, oricât de mare ar fi dragostea pe care ar putea-o simţi un bărbat pentru soţia lui, ea nu va fi niciodată la înălţimea aceleia de care sunt capabile femeile. Soţia lui îl iubise mai mult decât a iubit-o el. Dar era hotărât să recupereze timpul pierdut. Indiferent dacă Janet va fi sau nu conştientă, va găsi în străfundurile sufletului lui toată tandreţea, toate cuvintele pe care nu a ştiut să le exprime până acum. La asta foloseau probabil tragediile: declanşau o alarmă capabilă să zdruncine certitudinile şi să repună în chestiune întreaga experienţă dobândită.

— Ei, Morcar? întrebă Clarissa. Cum s-a petrecut această după-amiază muzicală? N-ai fost dezamăgit?

— Absolut deloc. Kathleen cântă admirabil. Cred că minţea un pic.

— Nu. O cunosc bine pe Kathleen. Este o perfecţionistă. Nu suportă mediocritatea.

— Lucrează de multă vreme pentru dumneavoastră?

— Cam de doi ani.

Tânărul continuă conversaţia, adresându-i una dintre acele întrebări ale lui, pe cât de abrupte, pe atât de neaşteptate:

— Aţi iubit vreodată, doamnă Gray?

Bătrâna doamnă clipi des din pleoape.

— Dacă am iubit?

— Da. Când eraţi tânără.

Clarissa se întoarse spre profesor.

— Nepotul tău mă surprinde din ce în ce mai mult, zău aşa.

— Normal… E un Maclean.

— E mai mult decât atât, dragul meu. E *el*.

Şi mărturisi:

— Da. Am iubit. E mult de atunci. S-a întâmplat după război.

— E ciudat…

Clarissa îl privi mirată. Băiatul înălţă uşor din umeri.

— Da, aşa e. Nu te gândeşti niciodată sau aproape niciodată că persoanele…

Ezită asupra termenului.

— Bătrâne? completă Clarissa.

— Ăă… da. În fine… cele care au depăşit vârsta tinereţii, au putut iubi sau au fost iubite.

— E absurd. În primul rând, ar trebui să-mi spui în ce stadiu al existenţei începe bătrâneţea. Crezi că bătrânii nu au un trecut amoros? Tu cum ai fost conceput, băiete dragă? Pe Internet?

— De fapt, exact la asta mă gândeam, la părinţii mei. Întotdeauna mi-a fost greu să mi-i imaginez în această situaţie.

Maclean nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Fii convins că am iubit şi noi, bătrânii. Şi eu am iubit. Am iubit-o pe bunica ta. Pasional. Şi fii sigur că am făcut toate nebuniile repertoriate în enciclopediile despre dragoste.

Şi preciză, adresându-i nepotului său o privire edificatoare:

— Şi nu exagerez când spun *toate*.

Obrajii lui Morcar se împurpurară uşor. Prudent, schimbă subiectul.

— Ce ai hotărât?

— În ce privinţă?

— În privinţa codului Mariei Stuart.

— Îţi dai seama că m-aş fi apucat deja de treabă, dacă nu ar fi survenit problema cu Janet.

Deocamdată, nu am nici chef şi nici curaj să mă ocup de el.

Romanciera îl observă pe băiat pe furiş: „În mod clar, are cursivitate în idei.”

Şi avea dreptate judecând astfel.

— Cred că greşeşti, continuă Morcar. Ar trebui să faci asta pentru Janet.

— Pentru Janet?

— Îţi aminteşti ce reproşuri ţi-a adus ieri-seară?

Cită din memorie:

— „Erai plin de entuziasm şi de pasiune”. Şi a mai spus: „Erai plin de viaţă până acum câţiva ani. Ţi-ai pierdut înflăcărarea”. Cred că ar fi fericită să te ştie din nou motivat.

În loc de răspuns, Maclean îşi ascunse faţa în mâini şi rămase nemişcat. Se ruga oare sau se simţea rău?

— Nu lua în seamă vorbele acestui tânăr, pledă Clarissa. El…

Profesorul se ridică brusc şi părăsi masa:

— Unde te duci?

— În pivniţă. Să-mi recuperez arhivele! O să mă lupt! Voi fi Robert Bruce[9] la Bannockburn. Trei contra şase!

Vântul dinspre răsărit, amestecat cu ploaia, bătea cu putere în faţada imobilului.

— Este sfârşitul lumii! bodogăni Clarissa. Şi, în plus, e foarte frig. Ai făcut foarte bine că ai aprins focul în şemineu.

Cu un pahar de scotch în mână, îşi scosese pantofii şi stătea acum pe jumătate culcată pe canapeaua din birou. Morcar se strecurase lângă bunicul lui şi observa, fascinat, notiţele pe care acesta le aşternea pe foile volante. În stânga lui, Maclean deschisese un caiet pe care se detaşau, suprapuse, serii de semne, de litere, de cuvinte şi abrevieri. Deocamdată, păreau nişte hieroglife.

Iată, mai precis, ce anume vedea Morcar:

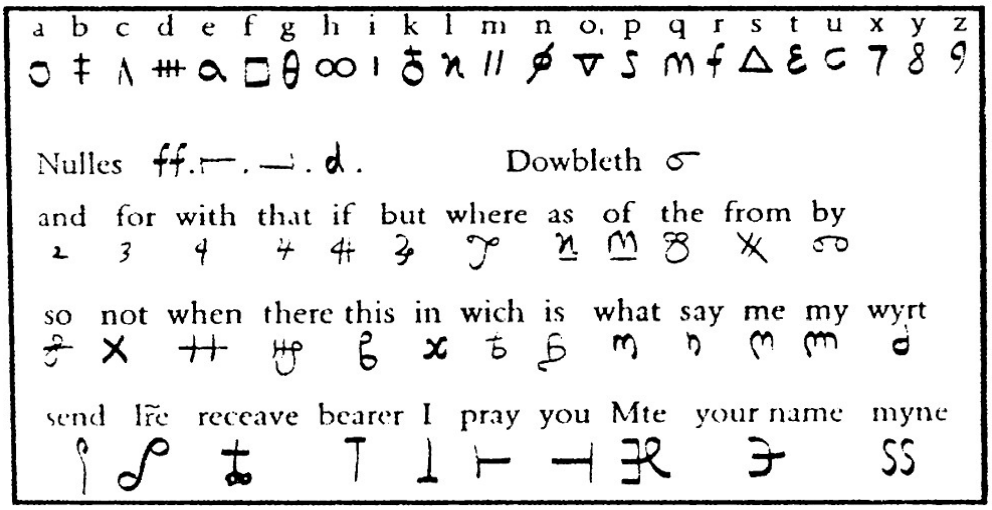
a b c d e f g h i k l m n o p q r s t u x y z
Nulles
Dowbleth
and for with that if but where as of the from by
so not when there this in wich is what say me my wyrt
send lr̃e receave bearer I pray you Mte your name myne

După vreo treizeci de minute, Clarissa îndrăzni să pună o întrebare:

— Ei, William? Ai descoperit ceva?

Nu primi niciun răspuns.

*

Lingvistul îşi continuă munca şi, pe măsură ce înainta în decriptarea textului, peste chip părea că i se aşterne împletitura unei plase întunecate. Ridurile i se adânceau. Cearcănele care-i mărgineau ochii în mod obişnuit apăreau deodată mai umflate şi acoperite de umbre violacee.

Când îşi lăsă creionul jos, Maclean nu mai era Maclean, ci altcineva, într-atât de mult i se schimbase fizionomia.

Clarissa se ridică, alertată de atmosfera apăsătoare care se insinuase în încăpere, parcă fără ştirea lor.

Articulă cu greutate:

— William?

Profesorul rămase tăcut.

— William? repetă ea, cuprinsă brusc de o teamă inexplicabilă.

— Te-am auzit, îi răspunse Maclean, continuând să privească în gol. Încă nu mi-am terminat treaba. Dar pot să vă spun că ne aflăm în faţa unui lucru foarte bizar. Şi e chiar prea puţin spus.

Clarissa se apropie de birou.

— Mai precis? întrebă ea.

— Îţi aminteşti de prima idee care ţi-a trecut prin minte atunci când ai descoperit aceste pagini?

— Bineînţeles. M-am gândit că cineva îşi bate joc de mine.

— Totul mă îndeamnă să cred şi eu acelaşi lucru. Şi totuşi…

Luă una dintre foile pe care notase desluşit extrase din textul cifrat.

— Vă sfătuiesc să luaţi loc şi să deschideţi bine urechile:

„Tempesta unus[10].

I-am vorbit despre temerile mele. I-am mărturisit spaimele mele. Mi-a respins toate argumentele; refuză să mă creadă. Şi totuşi, îl cunosc pe fiul lui Amram. E un înţelept. Un intuitiv. Un om curajos. Întotdeauna mi-a lăsat impresia unei persoane în care poţi avea încredere. Reacţia lui m-a surprins foarte tare. Acum, după ce l-am părăsit, mă simt atât de singur. Atât de singur! Mă întreb de ce a reacţionat aşa? De ce acest scepticism? Doar mă cunoaşte. Mă ştie. Sau poate că e vorba despre optimism? Greşeşte. Am vorbit cu Iah-Hel. E convins şi el la fel ca mine: ne aflăm abia la începutul ororii.

Tempesta unus.

Reuniunea tocmai s-a încheiat. I-am observat pe Ioshua şi pe Sicar pe tot parcursul discursului lui Kaliel. Cu siguranţă, chipurile lor aveau o expresie neliniştită. Mai ales Ioshua. El, atât de senin de obicei, avea aerul unui om cuprins de tulburare. Trebuie să vorbesc cât mai urgent cu femeia din Magdala şi cu Iosif. Poate că vor accepta să mă ajute?

Trei crime deja! Ieliel, Elemiah şi acum Hekamiah. Cine va fi următorul? Cine?

Eadem tempesta.

Femeia din Magdala are dreptate. Pentru a-l găsi pe autorul acestor atrocităţi, trebuie să încercăm să descoperim mobilul care-l împinge să acţioneze. Fiul lui Amina, care are mintea aspră şi bănuitoare

a oamenilor din deşert, ar putea să mă sfătuiască în căutarea mea. Dar o să vrea oare? Dacă aş fi avut măcar sprijinul fiului lui Amram sau cel al lui Ioshua! Dar egipteanul se încăpăţânează. Se închide în el. Iar evreul refuză să mă asculte. Mă simt singur. Atât de singur!

Tempesta unus.

A patra crimă. De data asta, Simon Barjona e cel care a găsit trupul neînsufleţit al lui Mihahel. M-a chemat imediat! Imaginea acelui gât tăiat, golindu-se de sânge! Şi privirea aceea! Cum să uit privirea aia deschisă spre neant, cu pupilele dilatate, lipsite de lumina lor? Şi expresia aceea! Ce disperare se citea în ea! Disperare şi teroare!

Ce să faci când te confrunţi cu necunoscutul? Moartea! Moartea, aici! Moartea!

Ce se va întâmpla cu noi? Ce o să ne facem?

Voi fi eu următorul? Simt că laţul se strânge.

Ai milă de noi!"

Se lăsă din nou liniştea.

Morcar vorbi primul:

— Înţelegeţi ceva din toate astea? Comparativ cu aceste cuvinte confuze, textul aproape că pare mai clar. Cine sunt toţi aceşti oameni citaţi?

În chip de răspuns, profesorul o întrebă pe Clarissa:

— Cât e ceasul?

— Douăzeci şi unu şi cincisprezece minute. De ce? Maclean întinse mâna spre telefon şi formă un număr.

După trei apeluri, se auzi în receptor o voce marcată de un puternic accent străin:

— Bacovia, vă ascult.

— Vasile, sunt eu, William Maclean. Sper că nu te-am trezit? La celălalt capăt al firului izbucni un râs viguros:

— Ca să mă fi trezit ar fi trebuit mai întâi să adorm! Ştii bine că am oroare de somn. Atâta timp pierdut! Altfel, cum îţi merge?

— Am nevoie să-mi faci un serviciu. Poţi veni imediat la mine?

— La tine? Acum? Ai văzut ce vreme e afară?

— Da, Vasile, Dar e important. În sfârşit… cred că e important.

Bărbatul păru să ezite, dar nu pentru mult timp.

— Foarte bine. Prepară-mi un *toddy* bun. Sosesc.

William închise telefonul.

— Şi acum, murmură Clarissa, ce-ar fi să-mi explici şi mie?

Lingvistul înconjură biroul şi se îndreptă spre şemineu.

— Mă cunoşti de multă vreme. Ştii bine că nu sunt omul care să mă las impresionat de poveşti de adormit copiii. Cu toate astea, recunosc că sunt tulburat. Tulburat, din trei motive. Primul: relatarea ta; acel cadavru pe care nici nu l-ai zărit bine că a şi dispărut. Al doilea motiv e legat de însăşi textura foilor şi de cea a legăturii cărţii; fără să mai vorbim despre codul Babington. Aşa cum te-ai întrebat şi tu, de ce s-ar strădui cineva să monteze un asemenea scenariu? Să fie un alienat? Un farsor? Mi-e greu să cred. Al treilea motiv, în sfârşit, e reprezentat de acest irlandez asasinat, menţionat de inspectorul Stuart. Această asemănare cu victima *ta*. Vezi? Sunt prea multe coincidenţe…

— Iar tu nu crezi în coincidenţe. Ştiu.

Morcar veni lângă ei.

— Dar ce este atât de deosebit în acest text?

— Nu sunt specialist în cărţi sacre. Ştiu însă cine este Ioshua.

— Iisus… răspunse Clarissa.

— Iisus, confirmă Maclean. Mântuitorul despre care am învăţat. Avem deseori tendinţa să uităm faptul că a fost evreu. Numele de Iisus nu este decât o deformare a celui grecesc, *Iesus*. Dar numele originar este Ioshua.

Se grăbi să continue:

— Mai există şi acea aluzie la *femeia din Magdala.* Nu e nevoie să fii teolog ca să-ţi dai

seama că e vorba despre Maria Magdalena, care era numită Maria din Magdala.

Un fulger străluci în încăpere. Preţ de o secundă, o lumină gălbuie inundă biroul şi apoi se stinse.

— Foarte bine, admise doamna Gray. Înţeleg că este vorba despre Ioshua-Iisus şi de păcătoasă. Dar nu văd deloc ce este atât de tulburător în aceste mâzgălituri. Mi se par doar nişte fraze incoerente şi nişte nume de marţieni.

— Dar crimele? o întrebă William. Cu ele cum rămâne?

Luă o foaie de pe birou şi citi:

— *„Trei crime deja! Ieliel, Elemiah şi acum Hekamiah. Cine va fi următorul? Cine?…”*

Clarissa făcu o mutră dispreţuitoare.

— Baliverne…

— Baliverne? Mă uimeşti! Ce s-a întâmplat cu geniul tău, Clarissa Gray? Cu incomparabilul tău simţ analitic, cu capacitatea ta de deducţie? Mă dezamăgeşti. Iată unde ajungi dacă trăieşti ca o pustnică.

— Te rog, puţin respect, Maclean! Eşti măcar conştient de scornelile pe care ni le-ai citit? În viaţa mea n-am auzit asemenea vorbe încâlcite.

În chip de replică, Maclean recită cu voce tare:

— *Oh! Imaginea acelui gât tăiat, golindu-se de sânge! Şi privirea aceea! Cum să uit privirea aia deschisă spre neant, cu pupilele dilatate, lipsite de lumina lor? Şi expresia aceea! Ce disperare se citea în ea! Disperare şi teroare!*

Îi întinse foaia bătrânei doamne.

— Nu este oare – aproape cu aceleaşi detalii – chiar descrierea pe care ai făcut-o tu cadavrului din casa ta? Ştii bine că am o memorie de elefant! Te citez: „Avea gâtul tăiat exact sub mărul lui Adam şi sângele i se răspândea pe covor.” Şi ai precizat: „Şi expresia de pe chipul lui! Câtă disperare i se citea pe faţă! Disperare şi teroare.” Astea sunt cuvintele! Aceleaşi cuvinte!

Lingvistul îşi înfipse mâinile în şolduri şi o privi insistent pe Clarissa.

— Ia spune, ce sunt astea? Baliverne?

Un văl întunecat păru să acopere deodată pupilele bătrânei doamne. Smulse documentul din mâinile interlocutorului ei şi se cufundă în lectură. Când termină, ridică privirea tulburată.

— Cine e omul ăsta pe care l-ai sunat?

— Vasile. Vasile Bacovia. Este profesor de istoria religiilor la Universitate şi vorbeşte curent şase limbi, între care şi ebraica.

— Bacovia?

— S-a născut la Bucureşti, aproximativ acum şaizeci de ani. Este prietenul meu. Şi, mai ales, are o minte sclipitoare. Licenţiat în filozofie la vârsta de douăzeci şi unu de ani şi doctor, şase ani mai târziu. A scris mult şi a cutreierat prin toată Europa, susţinând conferinţe şi colocvii; un privilegiu excepţional, când te gândeşti la regimul care făcea ravagii atunci în România. În 1985, Universitatea din Glasgow i-a propus catedra de istorie a religiilor. Şi n-a ezitat să o accepte.

— Şi crezi că o să ne poată ajuta? întrebă Morcar.

— Da, există şanse mari.

Şi adăugă, aproape în şoaptă:

— O să avem nevoie de el…

Afară se auzi un nou tunet. Atât de puternic, încât zgomotul aproape că acoperi soneria de la uşă. Maclean se repezi să deschidă. În prag stătea un bărbat de aproximativ şaizeci de ani. Morcar se uită la el şi se gândi că nu mai văzuse niciodată în viaţa lui un om atât de gras şi de robust, în plus, avea braţele şi picioarele scurte, o faţă rotundă şi bucălată, împodobită cu o mustaţă neagră şi stufoasă.

— Fir-ar să fie! înjură bărbatul, scoţându-şi pardesiul ud. Plouă cu găleata! Spune-mi că mă iubeşti, Maclean. Dacă nu, plec.

Intră în apartament, mai mult rostogolindu-se decât mergând.

— Numai pentru o femeie îndrăgostită merită să ieşi din casă pe vremea asta mizerabilă!

Se întrerupse brusc când observă prezenţa Clarissei şi a lui Morcar:

— Oh! Iertaţi-mă!

— Nu te scuza, dragă domnule. Ai dreptate.

Şi Clarissa preciză, schiţând un zâmbet:

— În ceea ce priveşte galanteria… Din păcate, plouă adesea şi oamenii curtenitori sunt tot mai rari. Meritaţi o medalie pentru că aţi venit.

Vasile Bacovia făcu un pas înainte, luă mâna întinsă de bătrâna doamnă şi o sărută uşor, înclinându-se.

— Vasile Bacovia. Omagiile mele, doamnă…

Maclean făcu prezentările:

— Clarissa Gray. Cu siguranţă, ai auzit vorbindu-se despre ea.

Românul îl privi confuz.

— Doamna Gray! insistă gazda sa. Autoarea romanelor poliţiste.

— Oh!… Eu nu citesc niciodată genul ăsta de lucrări. Nu am timp deloc.

— Nu te scuza, domnule dragă, îi spuse romanciera.

Şi adăugă:

— În afara cărţilor mele, toate celelalte sunt atât de insipide!

8

După ce parcurse notele pe care i le arătase Maclean, Bacovia dădu pe gât ultima gură din vinul ce i se servise.

— Amuzant, fu primul lui comentariu. Foarte amuzant.

Încercă să-şi îndese, atât cât se putea, masa adipoasă în fotoliu.

— Ce să zic? Am reţinut explicaţiile tale. Admit că afacerea este destul de neobişnuită; mă refer în special la acel cadavru volatilizat şi la geamănul lui descoperit la câteva mile de Lamlash. Dacă nu ar fi fost vorba despre moartea unui om, îţi dai seama că n-aş fi acordat nicio importanţă acestei scrieri obscure. Aşa stând lucrurile, sunt gata să vă lămuresc asupra conţinutului carnetului…

— Doar primele pagini, rectifică Maclean. Am decodat numai patru pagini.

— Primele pagini… N-am descoperit nimic altceva în afară de ceea ce ştii deja: sunt, într-adevăr, numele unor personaje biblice. În rest…

Făcu un gest cu ambele mâini, prin care voia să-şi sublinieze neputinţa sau poate lipsa de interes.

— Identitatea lor? îl întrebă bătrâna doamnă.

— Să-i luăm în ordine: „fiul lui Amram”. Nu încape îndoială… e vorba despre Moshe.

— Moshe? repetă Clarissa.

— Sau Moise, dacă preferaţi.

— *Acel* Moise?

— Nu cunosc alţii care să fie la fel de celebri ca el, doamnă. Da. *Acel* Moise. Tora[11] ne precizează că era fiul lui Amram şi al lui Iochebed. În ceea ce priveşte originea numelui său, aceasta în sine este o enigmă. De secole întregi, exegeţii se chinuie să ne furnizeze o explicaţie plauzibilă. Am analizat numeroase ipoteze, dar niciuna nu mi se pare convingătoare. Cea mai răspândită e cea conform căreia etimologia numelui lui Moise e inspirată de condiţiile în care acesta a fost salvat. Astfel, prinţesa

egipteană care l-a găsit în coşuleţul lui de papirus ar fi optat pentru numele de Moshe, pentru că l-a „scos din ape”. În ebraică, *meshiti* înseamnă „ape”. Această speculaţie este ridicolă, pentru că ar sugera faptul că fiica faraonului – o egipteancă de origine pură – ar fi stăpânit gramatica ebraică.

— Aţi pomenit de mai multe ipoteze, îi reaminti Clarissa.

— Ah, da! Dar n-o să vi le enumăr acum! Totuşi, am o oarecare preferinţă pentru teoria emisă de Freud, chiar dacă e imperfectă. Conform celebrului psihiatru vienez, numele lui Moise ar fi transcrierea termenului egiptean *„mosis”* sau *„mose”,* care înseamnă „copil” ori „fiu al lui”. S-ar înscrie astfel în lunga listă a acelor Thutmosis sau Ptahmosis. Dacă am accepta demersul ireverenţios care constă în spulberarea tabuurilor biblice, ipoteza unui Moise cu nume egiptean nu mi s-ar părea total improbabilă.

Afară, vântul bătea şi mai puternic şi vijelia făcea un zgomot asurzitor.

— Dacă am reveni la carnet? sugeră romanciera, vădit nerăbdătoare. Ce e cu celelalte nume citate?

— *Ioshua*… în ebraică, Ioshua[12] semnifică „Iahve[13] este salvatorul”. Dacă nu ţinem seama de speculaţiile fanteziste, povestea lui ne apare la fel de nesigură ca originea numelui lui Moise.

Clarissa ţâşni de pe divan.

— Vreţi să spuneţi că Iisus nu a existat?

Vasile Bacovia încercă să o liniştească:

— Departe de mine acest gând! Să spunem doar că existenţa lui Iisus nu este atestată decât prin intermediul textelor care nu au fost scrise de el şi că singura scriere pe care a realizat-o el vreodată se rezumă la un cuvânt trasat cu un deget pe nisip.

— Ce importanţă are? obiectă Clarissa Gray. Nu este asta particularitatea celor mai mulţi dintre fondatorii religiei? Nici Mahomed, nici Moise n-au scris vreun rând. Iar în alte domenii, îi putem aminti pe Socrate, stâlpul filozofiei occidentale, sau pe

Buddha. Ar trebui doar pentru atâta lucru să ne îndoim de existenţa lor?

Românul îşi încrucişă mâinile pe burta dolofană.

— Aveţi dreptate, doamnă Gray. Cu toate acestea, permiteţi-mi să rectific. Dacă pentru creştini şi musulmani nu se pune problema, în schimb, în ceea ce-i priveşte pe evrei, aceştia îl consideră pe Moise drept autorul celor cinci lucrări care compun Vechiul Testament.

— Şi Evangheliile? insistă Clarissa. Faptele apostolilor? Cu ele ce faceţi?

— Staţi liniştită, nu le reneg şi nici nu le resping. Numai că, iată, principiul meu în calitate de istoric al religiilor este să reflectez şi să cântăresc argumentele aşa cum ar proceda un jurat de la Curtea cu Juri: fapte şi numai fapte. Dacă am înţeles bine, scrieţi romane poliţiste, nu-i aşa?

Clarissa Gray scoase un sunet care semăna mai mult cu o bombăneală decât cu un răspuns.

— Presupun, aşadar, că atunci când vă concepeţi personajul criminalului, vă străduiţi să elaboraţi împotriva lui probe materiale şi tangibile. Ei bine, şi eu procedez la fel.

Repetă:

— Fapte şi numai fapte. Şi credeţi-mă că majoritatea celor menţionate în diversele texte sacre nu ar fi fost niciodată recunoscute de o curte de justiţie demnă de acest nume. Gândiţi-vă la episodul Naşterii lui Iisus transmis de Luca. Sub domnia regelui Irod, îngerul Gabriel s-a dus în Nazaret şi i s-a adresat Mariei – o fecioară logodită cu un bărbat pe nume Iosif. Serafimul o anunţă pe tânără: „Nu te teme, Maria, căci ai aflat har de la Dumnezeu! Şi iată, vei rămâne însărcinată şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Iisus.”

Bacovia îşi ridică degetul arătător.

— Amintiţi-vă: „Aceasta se întâmpla sub domnia lui Irod” şi precizez că este vorba despre Irod cel Mare, pentru că sunt destui regi cu acelaşi nume. Luca spune în continuare, citez: „În timpul acela a ieşit o poruncă de la Cezar August: să se facă un

recensământ în toată lumea. Recensământul acesta s-a făcut întâia oară *pe când Quirinius era guvernator în Siria.*" Observaţi inadvertenţa?

Fără să-i lase auditoriului său timp să răspundă, continuă:

— Ne confruntăm cu două date istorice neconcordante. Ştim în ce an şi, cu aproximaţie, în ce zi a murit Irod: o săptămână înainte de Paştele evreiesc, între 12 şi 13 martie, în anul 4 *înaintea lui Hristos.* S-a întâmplat la puţin timp după o eclipsă solară, eveniment relatat de numeroşi martori. În ceea ce-l priveşte pe Quirinius, acesta a ocupat, într-adevăr, funcţia de guvernator în Siria, dar abia din anul 6 sau 7 *după Hristos,* data faimosului recensământ.

Îi luă pe cei trei ascultători drept martori:

— Irod fiind mort în anul 4 *înaintea lui Hristos,* vestirea Mariei nu putea avea loc *după această dată,* pentru că ni se spune că ea s-a produs sub domnia lui Irod. Sunteţi de acord?

Maclean şi Clarissa fură nevoiţi să încuviinţeze.

— În ceea ce priveşte recensământul, acesta s-a desfăşurat cel mai devreme în anul 6 după Hristos, data numirii în funcţie a lui Quirinius.

Se opri puţin şi respiră adânc.

— În concluzie: Maria ar fi fost însărcinată vreme de aproape *zece ani!* Aşa că…

— Domnule Bacovia, îl întrerupse bătrâna doamnă. Aveţi în faţa dumneavoastră o femeie credincioasă. Catolică după mama mea şi protestantă după tatăl meu. Nepracticantă, recunosc, dar, oricum, credincioasă. Ce încercaţi să ne spuneţi?

Românul începu să râdă.

— Liniştiţi-vă, nu ţin sub nicio formă să vă destabilizez credinţa, ci doar să vă atrag atenţia asupra faptului că textele sacre conţin contradicţii şi inepţii.

Morcar, care până atunci se mulţumise să asculte cu atenţie, se hotărî să intervină în discuţie:

— Şi cu Evangheliile ce e? La cursurile noastre de catehism ni s-a explicat mereu că ele reprezintă opera unor martori oculari. E greşit?

— Bună întrebare, băiete. Aceste mărturii există, într-adevăr, dar sunt total lipsite de rigoare.

Se întrerupse şi întrebă:

— Morcar? Ăsta e numele tău?

— Da.

— Ei bine, Morcar, ştii bine că riscul de denaturare, adică de răstălmăcire, este inerent în orice traducere. *Traduttore, traditore,* spun italienii. Eu cred că dacă apostolii s-au hotărât să vorbească şi să scrie în greceşte, structura lor mentală a rămas totuşi, înainte de toate, aramaică. Să gândeşti într-o limbă şi să scrii într-alta comportă întotdeauna nişte riscuri.

Cu mari dificultăţi, teologul se ridică din fotoliul său şi îi spuse lui Maclean:

— Discuţia asta mi-a făcut sete. Ai cumva o bere?

Profesorul plecă spre bucătărie, în timp ce Morcar se ridica.

— Cred că mă voi duce la culcare, spuse tânărul. Mi se închid ochii de somn. Mărturisesc că dezbaterea asta m-a cam ameţit.

Îi salută pe Clarissa Gray, pe Bacovia şi pe bunicul lui şi se retrase.

— Aşadar, se interesă istoricul, îndreptându-şi privirea spre Clarissa. Ce vă inspiră aceste informaţii?

Bătrâna doamnă nu răspunse. De altfel, mintea ei era năpădită de un val de gânduri confuze. Totul începuse cu o afacere poliţistă. O scenă care ar fi putut fi absolut banală dacă nu s-ar fi produs dispariţia de neînţeles a cadavrului. Şi acum, iată că totul părea să facă implozie. Se întreba dacă nu cumva asista la debutul unei aventuri mult mai complexe, un fel de pasienţă în care trebuia să descopere fiecare carte.

Întinse mâna spre Bacovia.

— Sunteţi amabil să-mi daţi notiţele lui William?

Românul se supuse.

Clarissa parcurse foile rapid:

— Ce e cu „Sicarul”, cu „fiul lui Amina”, cu acest „Simon Barjona” şi cu toate aceste nume cu consonanţă ebraică, precum Ieliel, Elemiah, Kaliel, Hekamiah…?

— În principiu, Sicarul ar fi Iuda. Spun în principiu pentru că, la fel ca în cazul unor protagonişti ai epopeii biblice, originea numelui său este şi ea problematică. Unii afirmă că numele lui Iuda Iscariotul derivă din latinescul *sicarii,* „sicari”, „cuţitari”, termen utilizat de istoricul evreu Flavius Josephes pentru a-i desemna pe zeloţi; adepţii unei mişcări naţionaliste care se opunea cu înverşunare ocupaţiei romane.

Epuizat de statul în picioare, Bacovia se lăsă să cadă greu pe canapea, scoţând un oftat profund.

— Dacă aţi şti cât de mult sufăr pentru că sunt atât de gras! E un adevărat coşmar. Uneori, am impresia că port un dinozaur în spinare.

— Un ultim efort, vă rog. Cine sunt ceilalţi?

Maclean fu cel care-i dădu răspunsul:

— Iah-Hel, Ieliel, Elemiah, Kaliel, Hekamiah, Mihahel. Iată că, de câtva timp deja, minţile luminate au decretat că îngerii, dacă există, posedă o carte de identitate şi un livret de familie.

— Nu înţeleg. Îngerii?

— Se presupune că Iah-Hel, Ieliel, Elemiah, Kaliel sunt nume de îngeri. Mişună prin toate lucrările ezoterice. Unii menţionează chiar gradul acestor creaturi – înaripate, se subînţelege –, matricola şi semnul lor astrologic.

Bacovia ricană:

— Cruţă-mă, te rog, de comentarea acestor nerozii.

— Şi „fiul lui Amina”?

— Îl reprezintă, fără nicio îndoială, pe profetul Mahomed. Numele lui, Mohammed, în arabă, care înseamnă „Cel Slăvit”, era unul destul de obişnuit. Prenumele tatălui său era Abd Allah, iar cel al

mamei sale, Amina. Ce v-aş mai putea spune în plus faţă de ceea ce puteţi afla din cărţi?

Făcu o scurtă pauză de respiraţie, apoi reluă:

— Iar în ceea ce-l priveşte pe Simon Barjona, acesta nu e nimeni altul decât Petru.

— Petru?… Sfântul Petru?

— Numele lui adevărat ar fi mai degrabă *Kepha,* care înseamnă *„stâncă”* în aramaică. Prin derivarea grecească, a devenit Petros, masculinul cuvântului *petra*, „piatră”.

Romanciera simţea că se sufocă. În jurul ei, toate se învârteau şi se clătinau. Se ridică brusc şi se repezi la Maclean care se întorcea din bucătărie, aducând două beri.

— N-ai putea să deschizi puţin fereastra?

— Cu potopul ăsta? O să fim inundaţi.

Bătrâna doamnă afişă o expresie exasperată şi se aşeză din nou pe canapea.

— Prieteni, spuse Bacovia. Dacă nu mai aveţi alte întrebări, eu mă voi duce să dorm. Mă rog, să încerc să dorm.

— O să-mi permit să-ţi mai solicit o dată ajutorul, spuse Maclean. În ciuda necuviinţei acestui text, am intenţia să continui transcrierea lui. O să mă ajuţi?

— Bineînţeles, măcar pentru plăcerea de a descoperi până unde încearcă să ne conducă autorul acestui carnet.

Se întoarse spre Clarissa.

— Nu aveţi cumva vreun leac împotriva insomniei? întrebă el.

— Ba da, răspunse bătrâna doamnă cu ţâfnă: citiţi romanele mele…

9

Imediat cum plecă românul, Clarissa Gray ridică braţele spre cer:

— Omul ăsta e o figură, William! Şi un adevărat iconoclast.

— Recunoaşte măcar că-şi stăpâneşte perfect cunoştinţele religioase.

Romanciera mătură aerul cu un gest dispreţuitor.

— Tot ceea ce am de gând să recunosc este faptul că în secolul al XV-lea ar fi fost trimis imediat pe rug.

— Fără îndoială. Dar nu mai suntem în secolul al XV-lea, şi Galilei sau Darwin, dacă ar fi trăit, ar fi avut dreptul să se exprime fără să rişte anatema.

— În plus, nu apreciez prea mult această manieră de a se juca cu credinţele.

Maclean ridică din umeri.

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu se joacă, spuse el. Este un om de ştiinţă, un istoric. Relatează fapte, le studiază şi încearcă să aleagă grâul de neghină. Pot să-ţi pun o întrebare?

— Spune.

— Ai accepta ca după ce mori să se debiteze tot felul de neghiobii pe seama ta?

Adoptă un ton exagerat.

— Doamna Clarissa Gray, celebra romancieră, s-a născut în Mozambic. Cele mai multe dintre romanele ei nu au fost decât nişte plagiate vulgare. Avea un gust pronunţat pentru persoanele de acelaşi sex şi…

— Opreşte-te! Eşti ridicol.

— Te enervează, nu-i aşa? Vezi? Dacă aş fi fost Moise, Mahomed sau Iisus, şi eu aş fi furios să aud spunându-se inepţii pe seama mea.

— Sunt de aceeaşi părere cu bunicul meu.

Clarissa şi William întoarseră privirile spre pragul salonului, unde tocmai apăruse Morcar, precum un diavol ţâşnit din cutie.

— Ce faci aici?

— Nu reuşesc să adorm. Am o durere de cap îngrozitoare.

Romanciera aţinti spre el un deget ameninţător:

— Te-am auzit!

— Chiar credeţi sincer în toate aceste poveşti cu mărul, şarpele şi potopul?

— Nu vorbi aiurea! Ştii ce este o metaforă? O parabolă? Biblia e făcută doar din metafore şi din parabole care trebuie decriptate. Aşa se impune a fi citită şi nu la prima vedere. Nu sub lentila microscopului unui român ateu.

Îşi consultă ceasul:

— Ora două dimineaţa!

— Ai pierdut ultimul autobuz. Te conduc, spuse Maclean.

— Nici nu se pune problema.

— Atunci lasă-mă să-ţi chem un taxi.

— Nici să nu te gândeşti! La ora asta, o să mă coste cel puţin zece lire. Nu. Prefer să merg pe jos. Nu mai plouă şi hotelul nu este departe. Un pic de aer rece nu strică, în schimb, o să te rog să-mi împrumuţi o umbrelă, în cazul în care…

— Eşti insuportabilă, bombăni Maclean.

— I-ai dat de înţeles prietenului tău că ai vrea să termini decriptarea. Crezi că ne putem vedea mâine?

— Sigur că da. Imediat după ce mă trezesc, mă voi duce să-i fac o vizită soţiei mele. Apoi, trebuie să asist la o reuniune prezidată de rector. Ne putem întâlni la biroul meu, în jurul prânzului.

— Perfect. Atunci, ne vedem la prânz.

*

Îşi strânse la piept reverele trenciului şi se curbă puţin sub efectele unei rafale de vânt. Asfaltul era încă ud şi se gândi că-şi va distruge perechea de pantofi cumpărată cu cinci ani în urmă, pe bani grei, de la Maybole.

Continua să meargă şi, în acelaşi timp, Moise, Iisus şi ceilalţi nu încetau să-i bântuie mintea.

Ce să reţină din această avalanşă de informaţii? Ce relaţie puteau să aibă ele cu acest necunoscut

venit să moară la ea acasă, în Lamlash? Care era legătura, unde să o caute? Se întrebă cum ar fi procedat Archie Rhodenbarr într-o afacere atât de complexă. Calm, înainte de toate, şi metodă: interogatoriu şi observaţie.

A patra crimă. Voi fi eu următorul? Simt că laţul se strânge.

Din acest mozaic de fraze smulse din carnet, Clarissa nu reţinuse decât trei sau patru dintre ele.

E convins şi el la fel ca mine: ne aflăm abia la începutul ororii.

Începutul ororii… Se pregăteau alte crime?

Pentru a-l găsi pe autorul acestor atrocităţi, trebuie să încercăm să descoperim mobilul care-l împinge să acţioneze.

Romanciera se surprinse ricanând. Mobilul? Dacă n-ar lipsi decât mobilul! Când? Unde? Şi suspecţii? Şi un lucru chiar mai important: corpul şi identitatea victimei. Nu ştia nimic despre ele. Dosarul era gol.

În definitiv, nu va rămâne veşnic în Glasgow. Dar, înainte de a se întoarce acasă, va termina totuşi cu transcrierea acestui carnet misterios. Trebuia să afle ce-i cu el.

Cu un zgomot sec, câteva picături de ploaie se zdrobiră pe pânza impermeabilului său. Din fericire, hotelul nu era foarte departe. Deschise umbrela lui Maclean şi grăbi pasul.

Aproape imediat, în spatele ei răsună ecoul unor paşi zoriţi.

Cineva mergea în urma ei.

Primul său reflex fu acela de a se întoarce. Dar nu îndrăzni.

Acceleră.

Cel care o urmărea făcu la fel. Şi, după paşii lui apăsaţi, după felul în care tălpile loveau pavajul, fu convinsă că era vorba despre un bărbat. Şi acesta se apropia.

Trebuia oare să-l înfrunte?

Nu. Era prea riscant.

Grăbi pasul.

Firma luminoasă de la *Argyll* se detaşa acum la o sută de metri distanţă. O sută de metri… O sută de mile. Strânse mai tare mânerul umbrelei. Îi trecu prin minte imaginea ei, pe cale să se apere cu această armă derizorie. Trebuia să se calmeze. Să-şi păstreze sângele rece. Cu siguranţă, nu era decât un individ care luase masa târziu şi se întorcea acasă. Nimic mai mult.

Cincizeci de metri. Treizeci.

Nu mai mergea. Aproape că fugea.

Ceea ce auzea era oare gâfâitul urmăritorului său sau propria ei respiraţie?

O mână îi cuprinse umărul.

Scoase un ţipăt îngrozit şi se întoarse brusc.

Un bărbat stătea acolo, înghiţit de penumbră. Atât de aproape de ea, încât îi putea simţi răsuflarea; mult prea aproape pentru a-i putea observa trăsăturile. De altfel, nici nu încercă să facă asta, într-atât de copleşită era de panică.

Bărbatul bălmăji ceva. O ameninţare.

— Nu! urlă ea. Lasă-mă.

Necunoscutul se dădu înapoi. Clarissa profită de mişcarea lui pentru a-i împinge umbrela larg deschisă în faţă şi ţâşni în direcţia hotelului.

Ajunsă în prag, se fofilă prin uşa cu tambur, fiind cât pe-aci să-şi prindă mâinile în ea. John, recepţionerul de noapte, rămase o clipă înmărmurit la vederea acestei doamne bătrâne care părea să fi văzut moartea cu ochii. Sfârşită, Clarissa se prăbuşi în braţele lui.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Gray? Ce aţi păţit?

Între două sughiţuri, romanciera îngăimă:

— Cineva… Cineva…

Fără să se întoarcă, arătă cu degetul spre stradă.

— Am fost agresată.

— Agresată?

Recepţionerul o conduse cu precauţie către unul dintre scaunele care mobilau holul.

— Sunteţi rănită? Vreţi să chem un medic?

Făcu semn că nu.

— Un pahar cu apă, poate?

Refuză din nou.

— Un brandy?

Încuviinţă.

— Vi-l aduc imediat.

Recepţionerul alergă în direcţia barului.

Bătrâna doamnă rămase nemişcată, cu ochii aţintiţi pe uşa de la intrare.

Afară, ploaia care reîncepuse să cadă abundent îşi împroşca stropii cu violenţă pe batanţii vitraţi.

De ce o atacase? Dar chiar fusese atacată? Pe măsură ce tensiunea îi scădea şi bătăile inimii îşi regăseau ritmul regulat, ideile începeau să i se limpezească. Reacţia exagerată pe care o avusese nu fusese provocată oare de angoasa ultimelor ore? Din câte îşi amintea, necunoscutul nu era înarmat. Şi atunci? Un hoţ oarecare care vroia să-i fure geanta? Nu. Un hoţ demn de acest nume nu-şi pregăteşte atacul punându-şi mâna pe umărul victimei sale.

— Brandy-ul dumneavoastră, doamnă Gray. Mi-am permis să adaug în el şi puţin zahăr.

Luă paharul de coniac şi îl duse la buze. Şi, imediat, crezu că leşină.

„Agresorul” ei stătea în ploaie şi o privea fix prin batanţii uşii. În pupilele lui nu licărea niciun fel de animozitate; dimpotrivă, în ochi i se citea ceva care semăna cu descumpănirea. Clarissa scăpă paharul din mână, în timp ce bărbatul se răsuci pe călcâie şi dispăru.

— Doamnă Gray! Nu vă simţiţi bine?

Îşi îndreptă degetul drept în faţă.

— El… El e… Prinde-l!

Recepţionerul ţâşni afară, nepăsător la trombele de apă care cădeau din cer. Aruncă o privire circulară pe stradă. Nu se vedea aproape nimic, şi totuşi suficient cât să constate că aceasta era pustie.

— Îmi pare rău, doamnă Gray, spuse el întorcându-se. Nu e nimeni.

Şi adăugă:

— Trebuie să fi fugit. Vreţi să anunţ poliţia?

Clarissa se ridică anevoie din scaun.

— Nu. E inutil. Mulţumesc pentru tot, John. O să mă duc la culcare.

— Sunteţi sigură? Nu doriţi încă un brandy?

— Nu… Mulţumesc încă o dată.

Oglinda din ascensor îi reflectă imaginea feţei. Ridurile ei, deja profunde, se adânciseră şi mai mult, iar ochii îi trădau o imensă oboseală. Îşi spuse că astfel, acum, semăna cu o femeie bătrână.

— *Scuzaţi-mă. Nu ştiţi cât e ceasul?*

— *Opt şi douăzeci şi cinci de minute.*

— *Dimineaţa, nu-i aşa?*

Tânărul acela îmbrăcat cu un kilt de gală, pe care l-a întâlnit pe feribot, cu două zile în urmă… Bineînţeles! Pe el îl zărise în autobuzul care o conducea la începutul serii, la Maclean acasă. Acest personaj care o înspăimântase atât de tare adineauri: tot el era! Aşadar, nu făcuse altceva decât s-o urmărească în tot acest timp? Dacă ar fi avut cu patruzeci de ani mai puţin, şi-ar fi oferit plăcerea narcisistă de a pune această asiduitate pe seama fizicului ei. Dar aşa? Îşi studie trăsăturile fanate reflectate în oglindă. Ca să o urmărească în felul acesta, puştiul ar fi trebuit să fie pasionat de antichităţi: „Cu cât îmbătrâneşte mai mult soţia mea, cu atât sunt mai îndrăgostit de ea.” Acest comentariu al lui sir Mallowan, egiptolog şi soţ al marii Agatha Christie, te putea face să zâmbeşti. Dar dezaxatul acesta nu avea nimic din sir Mallowan, iar Clarissa nu era nicidecum Agatha Christie.

Uşa ascensorului se deschise, lăsându-i cale liberă spre culoarul ce ducea spre camera ei.

O clipă mai târziu, era deja culcată în pat, cu lumina stinsă şi cu mintea devastată de mii de gânduri.

Eventualitatea că acest tânăr ar putea fi legat îndeaproape sau de departe cu personajul care a venit să-i moară acasă începea să capete contur în mintea ei. În acest caz, din ce motiv adopta un comportament atât de extravagant? De ce nu o aborda fără înconjur, în loc să se mulţumească să o

urmărească peste tot? Era oare posibil să fie el criminalul? Nu… Era absurd.

Şi atunci, era o coincidenţă?

Închise şi lampa de pe noptieră şi încăperea se cufundă în întuneric.

*

La câteva blocuri distanţă de hotel, aşezat pe patul său, Morcar, în schimb, nu dormea. Mica bulă de aer care i se formase în scobitura stomacului, la începutul serii, aproape că-i făcea rău acum. Nu era o durere adevărată, ci altceva, greu de definit. În urechi şi în tot corpul îi răsuna, insistentă, muzica lui Johann Sebastian. Curgea în cascadă printre degetele tinerei Kathleen, umplea încăperea, acoperea rumorile lumii. Care era natura acestei prodigioase emoţii? De unde izvora? Morcar nu ştia. Morcar nu putea să ştie, pentru că era prima oară când simţea aşa ceva. O ameţitoare izbucnire de emoţii imposibil de exprimat şi mai ales această senzaţie de lipsă, acest abis al absenţei.

Se revedea, stând în picioare, cu braţele încrucişate, în spatele tinerei femei, în mica încăpere mobilată doar cu pianul. Kathleen îşi plecase fruntea spre clape şi ochii îi străluceau de lumină. Iar el, atât de aproape de ea, îi putea simţi parfumul părului; sau poate că era mirosul pielii. Nu ştia. Nu putea să le deosebească; aşa cum era incapabil să afirme cu certitudine dacă originea emoţiei lui provenea de la Kathleen sau de la muzica lui Johann Sebastian.

Violenţa acestor senzaţii noi era oare efemeră sau se va prelungi la infinit? Dacă se va prelungi, nu va putea fi decât sinonimă cu o suferinţă pe care numai prezenţa tinerei ar avea şanse s-o domolească. Da. Cu siguranţă. Alături de ea, durerea va fi mai mică. Trebuie să continue să se impregneze cu prezenţa ei, cu cuvintele ei, cu vocea ei, până când îşi va astâmpăra setea misterioasă care-l chinuia. Atunci se va vindeca. Din fericire, aşteptarea nu va fi lungă: urma să o revadă pe Kathleen la prânz, la Willow Tea Room. Ea fusese cea care provocase

această întâlnire. Iritată de ignoranţa de care dăduse dovadă Morcar în timpul mesei, atunci când ea îi mărturisise pasiunea ei pentru Mackintosh, se oferise voluntar să-i umple lacunele, iar el se grăbise să accepte cu cea mai mare docilitate.

Mai erau doar câteva ore.

Închise ochii, puţin mai liniştit, şi se lăsă cuprins de somn.

*

Pe Clarissa o trezi soneria telefonului.

Căută pe pipăite receptorul şi îl ridică.

— Doamna Gray?

Glasul îi era necunoscut.

— Scuzaţi-mă că vă sun atât de devreme, dar trebuia să vorbesc cu dumneavoastră.

— Cine eşti?

Clarissa aruncă o privire spre acele fosforescente care străluceau pe ecranul televizorului: ora şase dimineaţa.

La celălalt capăt al firului, vocea răspunse:

— Mă cunoaşteţi… în fine, ne-am întâlnit.

Decretă, fără niciun dubiu:

— Eşti tânărul de pe feribot!

— Da…

— Şi cel din autobuz. Cel care m-a agresat!

— Nu. Nu. Voiam doar să vă vorbesc. M-aţi speriat atât de tare…

— Eu?

Bătrâna doamnă aprinse lumina.

— Ai un tupeu nemaipomenit! Ţi se întâmplă adesea să te joci în felul acesta? Ce vrei de la mine?

— Carnetul… A rămas în continuare în posesia dumneavoastră?

Clarissa tresări violent.

— Carnetul? Dar… de unde ştii? Cine…

— Răspundeţi-mi, vă implor! Mai aveţi carnetul?

Se auzi pe sine răspunzând afirmativ şi percepu suspinul de uşurare de la capătul firului.

— Să nu vă despărţiţi de el! Descifraţi-i conţinutul cât mai repede. Timpul ne presează,

doamnă Gray. Fiecare clipă care trece ne apropie de sfârşit. Sfârşitul *nostru!*

Îi era greu să-l urmărească, într-atât de precipitat devenise debitul vocii tânărului.

— Vrei să fii atât de amabil şi să-mi răspunzi la întrebări? Trebuie să ştiu cine eşti. De unde ştii despre existenţa acestui carnet. Şi…

O întrerupse:

— Nu vă supăraţi pe mine, vă rog. N-ar folosi la nimic să vă dezvălui identitatea mea. De altfel, nici nu m-aţi crede. Şi dacă v-aş spune cine sunt, nimeni nu v-ar crede când aţi povesti.

— Bărbatul asasinat… îl cunoşti? Răspunde-mi!

— Da. Îmi era foarte apropiat. Şi mai mult decât atât. Era…

Se opri, căutându-şi cuvintele.

— Numele lui? îl întrebă brutal Clarissa. Numele lui!

— Gabriel.

— Gabriel? Gabriel şi mai cum?

Bătrâna doamnă nici nu mai încerca să se controleze. Aproape că urla.

— Calmaţi-vă, o rugă necunoscutul. Calmaţi-vă…

În mod clar, enervarea interlocutoarei sale avea asupra lui efecte devastatoare. Găsi totuşi puterea să continue:

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. *Gabriel mi-a spus: S-ar putea ca o fiinţă din lumea lor de jos să fie capabilă să găsească soluţia…*

Recită ca un copil:

— *Clarissa Gray, 6 Glenkiln Monamore Road. În Lamlash, insula Arran. Scoţia.* Descifraţi carnetul, veţi înţelege tot. Descifraţi-l! Nu mai e nicio secundă de pierdut. Altminteri, *el* ne va ucide pe toţi şi întunericul va cădea asupra lumii.

Conchise într-un suflu:

— E în joc viaţa doamnei Maclean… Acţionaţi rapid!

— Janet? Explică-mi!

Nu se auzi niciun răspuns. După glasul necunoscutului urmă un semnal monocord şi continuu. Întrerupsese conversaţia.

Romanciera rămase înmărmurită, cu receptorul lipit de ureche, absolut uluită. Avu nevoie de câteva secunde până să-şi revină şi să formeze numărul de la recepţie.

— John?

— Bună ziua, doamnă Gray.

— Ai identificat numărul de telefon al persoanei cu care mi-ai făcut legătura? Se pare că este posibil acest lucru în zilele noastre.

— Mă tem că nu înţeleg. Despre care persoană vorbiţi?

— Despre cea care tocmai m-a sunat, ce naiba!

— Scuzaţi-mă, doamnă Gray, dar nu v-am făcut nicio legătură telefonică. N-a sunat nimeni toată noaptea.

Se corectă:

— Ah, ba da! Pentru 112. Dar era o greşeală.

Bătrâna doamnă înghiţi cu greutate.

— Vrei să spui că nu a fost niciun apel pentru mine?

— Nu. Niciunul. De altfel, dacă ar fi fost cazul, mi-aş fi luat libertatea să nu vă fac legătura după toate emoţiile pe care le-aţi suferit ieri-seară.

Clarissa repetă pentru ea însăşi, cu vocea tremurătoare:

— Niciun apel.

Aşezată pe marginea patului, îşi cuprinse capul între mâini. Cum se instalează nebunia? Pătrunde pe furiş, treptat? Se insinuează în creierul nostru precum un cal troian?

Ca un automat, se duse în sala de baie şi îşi stropi de mai multe ori faţa cu apă rece.

E în joc viaţa doamnei Maclean…

Se întoarse în cameră şi o străbătu în lung şi-n lat. Trebuia să se elibereze de angoasă. Să nu se lase prinsă în capcana îndoielii. Să se gândească.

Într-o zi, când se documenta pentru *Grădinarul din Hillington,* citise: *„Halucinaţia este o percepţie*

fără obiect." Cam ca un scurt-circuit al simţurilor care ar funcţiona „în gol" şi ar trimite celorlalte sectoare „conştiente" stimuli care n-ar fi suscitaţi de niciun obiect. Or, *exista carnetul.* El era „obiectul" care contraria această analiză. Era *dovada,* singura, că evenimentele trăite de Clarissa nu puteau fi clasate în categoria halucinaţiilor.

Este în joc viaţa doamnei Maclean…

Se întoarse spre telefon şi formă pe cadran numărul profesorului.

Acesta răspunse de la primul apel.

— Willy – îl numea arareori cu acest diminutiv –, sunt eu, Clarissa. Trebuie să ne vedem imediat.

— Ce-ai păţit? Pari tulburată.

— O să-ţi explic. Ne putem vedea peste un sfert de oră la Universitate?

— Imposibil. Ştii foarte bine că trebuie să mă duc s-o văd pe Janet. Mai târziu.

— În cazul ăsta, ne întâlnim la spital. Aşteaptă-mă acolo.

— Nici să nu te gândeşti. Ţi-am povestit despre reuniunea aceea cu rectorul…

— Este de maximă urgenţă, când îţi spun!

— Rectorul…

— La naiba cu rectorul! Este vorba despre viaţa soţiei tale! Cred că este în pericol.

La celălalt capăt al firului urmă un moment de tăcere, după care Maclean răspunse:

— Te aştept în biroul meu.

10

Cuprins de cea mai mare confuzie, Maclean mergea încoace şi încolo, mângâindu-şi nervos barba cu palma.

— Ce să-ţi spun, Clarissa? Fie acest tânăr este un produs – unul în plus – al imaginaţiei tale, fie…

— Un produs al imaginaţiei mele? Te îndoieşti de vorbele mele? Tu?

— N-am spus deloc că mă îndoiesc. Mă întreb doar, ceea ce nu înseamnă acelaşi lucru.

Clarissa să lăsă să cadă pe canapeaua Chesterfield.

— Apreciez nuanţa, spuse ea.

— Haide, draga mea, nu fi susceptibilă! Încerc doar să fiu raţional într-o poveste care nu este aşa. Înainte de a mă fi întrerupt, mă pregăteam să menţionez cea de-a doua posibilitate: acest tânăr ar putea să existe. Şi, în acest caz, situaţia ar fi dramatică.

— De ce dramatică? întrebă Morcar, instalat în faţa computerului.

— Pentru că asta ar însemna că ne confruntăm cu o afacere mult mai complexă decât am crede şi că ea ne-ar privi pe noi toţi. Termenii pe care i-a folosit acest personaj enigmatic sunt, în orice caz, destul de elocvenţi. Chiar a declarat asta: „Fiecare clipă care trece ne apropie de sfârşit”?

— Sfârşitul *nostru*. A spus *al nostru.*

— Şi a mai spus: „Ne va ucide pe toţi şi întunericul va cădea asupra lumii.” Şi, mai ales, ceea ce mie mi se pare cel mai important, a menţionat boala sărmanei Janet. S-o fi văzut cum arăta azi-dimineaţă. O umbră… Nici nu mai ştiu ce să cred.

Romanciera îi făcu semn lui Maclean să se apropie.

— Să zicem că am devenit schizofrenică sau că o maladie misterioasă e pe cale să pună stăpânire pe mintea mea fără să ştiu; crezi că această afecţiune,

oricât de gravă ar fi ea, m-ar fi putut îndemna să concep „inconştient” un obiect atât de savant?

Scoase carnetul din geantă şi îl flutură în aer.

— Aş fi fost eu capabilă să fabric cerneala, hârtia, această legătură de carte coptă? Să redactez un text religios, eu, care n-am mai deschis o Biblie de la cursurile mele de catehism? Mă crezi capabilă de aşa ceva? Şi acel al doilea mort găsit de inspectorul Stuart… E şi el tot o creaţie a minţii mele?

Lingvistul rămase tăcut. Totul îi arăta clar că prietena lui, Clarissa, spunea adevărul, dar, în acelaşi timp, spiritul său ştiinţific admitea cu greu acest lucru.

— Dumnezeule! strigă deodată Morcar. Nu vă înţeleg deloc.

Arătă spre carnet.

— Răspunsurile voastre sunt chiar acolo! Vă frământaţi, vă îndoiţi de toate, când ar fi de ajuns să treceţi la treabă. E absurd, nu-i aşa?

Se întoarse spre bunicul lui.

— Dacă bărbatul acela spunea adevărul şi viaţa bunicii Janet este, în mod real, în pericol, atunci asta nu mai este absurditate, ci inconştienţă.

Maclean îşi privi îndelung nepotul înainte de a răspunde:

— Ai dreptate. Absurd, ăsta e cuvântul.

Întinse mâna către bătrâna doamnă.

— Dă-mi carnetul.

Clarissa i-l înmână fără să scoată o vorbă.

Îl luă şi îl trânti cu putere pe birou.

— O să am nevoie de tine, Morcar. Judecând după descoperirile noastre precedente, sunt şanse mari să ne confruntăm din nou cu nume biblice sau cu termeni ermetici. În acest caz, o să avem iar nevoie de lămuririle lui Bacovia. Când o să termin, o să-ţi comunic numele şi tu i le vei transmite pe Net prietenului meu. De altfel, îl voi preveni chiar acum.

Ridică receptorul şi îl sună pe român. Conversaţia fu scurtă.

— E de acord? întrebă îngrijorată Clarissa.

— E de acord şi e încântat. N-o să recunoască, dar povestea asta îl amuză mult.

Se instală în spatele biroului său şi puse la vedere foaia pe care avusese grijă să consemneze codul Stuart.

— Dacă vrei sfatul meu, du-te să faci o plimbare. Treaba asta riscă să dureze destulă vreme.

În chip de răspuns, tânărul îşi privi ceasul.

— Ce e? Doar nu ai o întâlnire?

— Ba da. La prânz. Cu Kathleen.

— Kathleen? se miră romanciera.

— Da. Vrea să-mi arate lucrările acelui arhitect după care e înnebunită. Ştiţi care. Am vorbit despre el în timpul mesei: Rennie Mackintosh.

Clarissa îl privi pe băiat gânditoare. Nepotul lui Maclean chiar se mişca iute.

— În acest caz, spuse ea, te las cu noua ta prietenă. Eu o să mă plimb puţin prin parc. N-am avut niciodată prea multă înclinaţie pentru rolul de însoţitoare.

— Nu întârzia mult, îi recomandă Maclean. O să avem nevoie de tine. Îţi acord două ore, maximum.

Morcar făcu un mic gest în chip de salut şi părăsi în grabă biroul.

— Curios tip nepotul ăsta al tău! comentă romanciera. Ştiai că e pasionat de fizica cuantică?

Lingvistul începu să râdă.

— Ia te uită! Matematicile nu au fost niciodată materia lui preferată. Spre marele necaz al părinţilor lui, de altfel.

— Şi totuşi, să-l fi auzit cum ne vorbea despre electroni, despre uraniu şi despre pisica unui fizician al cărui nume l-am uitat.

— Schrödinger?

— Exact.

— Uimitor… Aşadar, a făcut progrese!

Întredeschise carnetul şi murmură:

— Şi acum, între noi doi…

— De fapt, decise Clarissa, prefer să rămân aici. O să mă lungesc pe Chesterfieldul tău şi o să aştept cuminte să termini.

Maclean nu-i răspunse. Era deja cufundat în notiţele sale.

*

— Iată-ne ajunşi, spuse Kathleen, arătând spre faţada de culoare ecru a clădirii cu numărul 217 de pe Sauchiehall Street. Din păcate, parterul este ocupat de un bijutier. Nu era aşa pe când imobilul se mai afla încă în proprietatea doamnei Cranston. Vino. Să intrăm.

Sala de la primul etaj părea să fi ieşit din maşina timpului a lui H.G. Wells. Plonjai, deodată, în inima anilor 1900. Scaune cu spătar înalt, mese cu picioare în unghi drept, fotolii cu rezemătorile din şipci, pereţi tapisaţi cu desene policrome. Dispuse cu îndemânare, aplicele translucide difuzau o lumină pastelată care conferea ansamblului o ambianţă caldă şi rafinată. Totul aici respira începutul secolului XX.

— Mackintosh a desenat totul, explică tânăra. De la abajururi la linguri. Încă de la deschiderea lui, locul acesta a cunoscut un succes imens şi lumea nu se codea să plătească mai mult de un penny pentru o ceaşcă de ceai, ca să vadă şi să fie văzută.

— Interesant, comentă Morcar fără convingere. Dar nu crezi că este cam demodat pentru zilele noastre?

— Demodat? Niciodată! Arta, cea veritabilă, nu se demodează. Ceea ce vezi aici este opera unui spirit care o luase cu mult înaintea vremurilor sale. La nici douăzeci şi opt de ani, Rennie era deja un vizionar. Ar trebui să te duci şi să arunci o privire asupra celorlalte creaţii ale lui. La Glasgow School of Art, ca s-o pomenesc numai pe aceasta, e considerat drept un far al artei contemporane. Toţi arhitecţii europeni s-au inspirat din el. Geometrie, cubism, linearitate… A stăpânit toate formele.

Kathleen respiră adânc.

— Mă simt bine aici. M-am gândit adesea că aş fi fost fericită dacă aş fi trăit în acea epocă.

Tânărul o observa pe furiş. Avea, cu adevărat, un aer radios.

— Vii deseori la Willow?

— De fiecare dată când am posibilitatea. Dacă nu, merg la un alt *tea-room,* cel din Buchanan Street.

Morcar arătă spre o masă liberă.

— Ne aşezăm?

— Cu plăcere.

În timp ce tânăra se apleca asupra meniului, Morcar profită de răgaz şi o privi cu atenţie. În acest decor demodat, cu chipul mângâiat de lumina blândă, Kathleen semăna cu acea femeie cu părul lung şi blond, personaj central al unui tablou de Botticelli: *Naşterea lui Venus.* Cândva, cu multă vreme în urmă, văzuse această operă şi ea i se gravase pentru totdeauna în memorie. Se întrebase deseori dacă o astfel de făptură ar putea să existe în realitate.

— O să iau un Wu Long, anunţă Kathleen. Tu?

— Habar n-am. Ce e acest Wu Long?

— Un ceai negru, fermentat. Îmi place mai mult decât Darjeeling.

— Negru?

— Aproape. O invenţie chinezească.

— Fie pentru acest Wu. Oricum, îţi mărturisesc că nu am o mare pasiune pentru ceai. Aş fi preferat o bere.

— Îmi pare rău. Nu există bere la Willow. În schimb, au nişte prăjituri delicioase. Comandăm *hatti kit?*

— Bine.

Tânăra ridică discret mâna dreaptă pentru a-i face semn unei chelneriţe. Şi, imediat, Morcar se simţi fermecat de forma degetelor ei, pe jumătate îndoite în contre jour; degete pe care ar fi vrut să le împletească cu ale sale; degete pe care ar fi vrut să le mângâie cu buzele şi cu limba, aşa cum ar face un călător însetat care soarbe cu frenezie rarele picături de apă dintr-un iaz secat. De unde provenea acest rău ascuns? De unde apăruseră aceste impulsuri puternice pe care nu le cunoscuse niciodată? Ceea ce-l tulbura cel mai tare era rapiditatea fulgerătoare

cu care fusese înghiţit de acest val de emoţii. Porii lui, venele, sângele, toate erau pline de ea. Dacă ar dispărea Kathleen, ar dispărea şi el. Să se incarneze în fiinţa lui şi atunci ar continua să trăiască.

— Totul e în regulă?

Îşi reprimă o tresărire.

— Da, Kathleen, totul e în regulă, spuse el.

*

În biroul Universităţii domnea o linişte absolută.

Un grădinar tăia gardul viu ce împrejmuia Gilmorehill Campus.

Clarissa îl observa de câtva timp deja. Pentru a zecea oară, omul îşi trecu latul palmei de-a lungul frunţii, pentru a-şi şterge sudoarea. Sătulă de această imagine, romanciera se decise să reia lectura cărţii pe care o descoperise în biblioteca lui Maclean: *Visible Speech,* de Ernst Wilhelm von Brücke. Îngrozitor de plictisitoare.

Când să se pregătească de citit, văzu pe cineva care traversa campusul şi se îndrepta în direcţia grădinarului. La început, îşi spuse că trebuie să fie vreun funcţionar sau poate un profesor. Totuşi, această siluetă avea ceva familiar. Pe măsură ce se apropia, contururile deveneau mai clare. Era un bărbat tânăr, cu alură deşelată, suplu, aproape slab. Acum, îi putea distinge şi părul. Blond şi ondulat. Murmură:

— Morcar! Dar ce face aici? S-a întors deja?

Maclean, cu nasul băgat în documentele lui, răspunse cu un mormăit.

Clarissa continuă să observe manevrele tânărului.

Acesta trecu pe lângă grădinar şi îşi urmă drumul fără să se oprească. Ajuns la extremitatea campusului, intră pe sub o boltă acoperită cu verdeaţă şi dispăru.

„O să urce cât de curând, îşi spuse ea. Kathleen trebuie să se fi plictisit de acest tinerel cam îngâmfat uneori.”

Se lungi pe canapeaua Chesterfield şi se cufundă din nou în cartea lui Ernst Wilhelm von Brücke.

*

Când Maclean îşi încheie studiul se făcuse aproape ora cinci după-amiază.

Romanciera dormea cu pumnii strânşi.

— Clarissa, trezeşte-te! Am terminat.

— Şi, cum e? murmură ea, cu glas încordat.

— Cum să fie… nimic.

— Ce vrei să spui?

— Adică nu e nimic care să ne lumineze mai mult. Nimic, în afară de asta… Un pasaj halucinant.

Se pregăti să-şi înceapă lectura, când uşa se întredeschise şi apăru chipul lui Morcar.

— Scuze. Am întârziat.

— Nu-i nimic grav, răspunse Maclean. Tocmai am terminat decriptarea textului.

Tânărul deschise uşa larg.

— N-am venit singur.

Se dădu într-o parte, făcându-i loc frumoasei Kathleen.

— Sper că nu vă deranjez, spuse fata, puţin jenată. Morcar a insistat mult. Mi-a explicat că aţi hotărât să decodaţi faimosul carnet şi mărturisesc că nu am putut rezista. Afacerea asta e atât de misterioasă!

Se grăbi să precizeze:

— Dacă prezenţa mea vă deranjează, pot să…

— Nu, o întrerupse Maclean. Nu e un secret de stat. Ia loc. Cortina se va ridica imediat.

Îi ordonă lui Morcar:

— Aşază-te în faţa monitorului şi fii atent la ceea ce-ţi voi cere să scrii.

Cu foile în mână, înconjură biroul şi se proţăpi în mijlocul încăperii.

— Eşti pregătită, Clarissa?

— O clipă, răspunse romanciera.

Şi îl întrebă pe Morcar:

— Ai fost în campus cam cu două ore în urmă?

— În campus? Nicidecum.

— Glumeşti? Ai trecut pe lângă grădinar, apoi ai luat-o pe sub bolta de verdeaţă.

— Cred că vă înşelaţi, doamnă Gray. Am fost cu Kathleen, la Willow Tea-Room. Şi am venit aici

împreună.

Căută confirmarea din partea fetei.

— Nu e ăsta adevărul?

— Absolut. Nu ne-am despărţit nicio clipă.

— E imposibil! exclamă bătrâna doamnă. Eram la fereastră. L-am văzut.

Cei doi tineri schimbară între ei priviri stânjenite.

— Dar, în fine, Clarissa, protestă Maclean, odată ce ei îţi spun că au fost împreună! Trebuie să te fi înşelat. L-ai confundat cu un student.

Buzele romancierei începură să tremure. Spuse cu glas coborât:

— Da. Fără îndoială. Cred că l-am confundat. Scuzaţi-mă.

Îşi puse mâna pe braţul lui Maclean:

— Haide, William, spuse el. Te ascultăm…

11

„Clarissa Gray, mă citeşti pentru că te-am găsit. Mă citeşti, pentru că eu nu mai sunt.

Cum să-ţi explic? Unde să găsesc cuvintele pentru a exprima ceea ce e atât de greu de povestit? Eram nemuritori, eterni, şi iată-ne de-acum asemenea făpturilor din alte lumi. Fragili, vulnerabili, fire de praf condamnate să nu mai fim decât atât: fire de praf. Am păcătuit prin orgoliu ori suntem sărmanele victime ale prea marii noastre umilinţe? În ambele cazuri, eu, Gabriel, pledez ca nevinovat, atât pentru mine cât şi pentru fraţii mei. Nu ştiam, nu am ştiut niciodată nimic, pentru că Dumnezeu – dacă El încă mai există – ne-a ţinut întotdeauna în ignoranţă. De altfel, a existat El vreodată? Ştiu că unii dintre noi cred orbeşte în numele Lui, în timp ce alţii l-au renegat mereu. Eu, nu mai ştiu nimic. Suntem singuri… atât de singuri… Singurătatea este, de atâta vreme, soarta noastră.

Cel care seamănă moartea în aceste locuri posedă, cu siguranţă, o mare putere. Tragedia este că toţi cei de aici au o mare putere. Moshe, bineînţeles, Ioshua, fiul lui Amina şi ceilalţi. Să se fi furişat răul în ei într-un moment de slăbiciune? La început, mă îndoiam. Acum, sunt convins şi această, certitudine îmi frânge sufletul.

Da, cel care ucide posedă o mare putere. Altminteri, cum se explică faptul că a devenit stăpânul Morţii, că a făcut din ea supusa lui şi, cine ştie, poate chiar prizoniera lui? Mă năpădeşte scârba. Scârba şi frica. Pentru că mi-e frică, de-acum. Nu de moarte. Mi-e frică doar că voi dispărea prea devreme, fără să fi avut timp să elucidez inefabilul mister. Cel al prezenţei stelelor, al deschizăturilor căscate în univers, al acestor găuri negre care nu-mi vor spune niciodată unde şi spre ce duc. Spre cine. Nu voi şti nicicând ce conţin criptele din pântecele galaxiilor, nici de unde vine

această rumoare străveche ce străbate dintotdeauna liniştea.

Nu voi şti nici viaţa de dedesubt şi sfâşierile ei, nici ce vor deveni oamenii. Voi muri mai ignorant decât în ziua creării mele, mai sărac ca în acele vremuri dintâi, în care El mi-a dat probabil formă, pronunţându-mi numele.

Când? În ce moment va apărea duşmanul meu?

Şi totuşi, nu am greşit niciodată. Am ascultat. Câine docil, lipsit de afecţiune. Desigur, nu am niciun merit pentru că rebeliunea îmi e necunoscută şi orice gând vrăjmaş îmi este străin. N-am fost creat decât într-un singur scop: ca să-L servesc. L-am servit. Oh, cât de mult! Iar fervoarea mea era atât de arzătoare, încât ar fi fost de ajuns să ating stelele pentru ca imediat să le văd aprinzându-se.

În ajunul morţii sale, Rafael mi-a împărtăşit îndoielile lui.

Rafael era dublura mea. Răsuflarea mea, spaţiul meu.

A fost asasinat, aşa cum au fost şi ceilalţi.

Eram zece, nu mai suntem decât trei: Daniel, Samel şi cu mine.

Iar clipele noastre sunt numărate. Acum, nu mai am altă alegere decât să nesocotesc legile şi să iau aparenţă umană, aşa cum am făcut în alte timpuri. Consecinţele, ştiu, vor fi teribile. Dar numai cu acest preţ, Clarissa Gray, îţi vor parveni notele mele. Cu preţul vieţii mele."

Maclean se întrerupse, atât cât să observe efectul produs de lectura sa, apoi continuă:

„Tempesta unus.

Tocmai am făcut o descoperire care mi se pare extrem de importantă. Şi atât de tulburătoare încât sufletul meu refuză să o accepte. Atât de terifiantă încât moartea mea ar fi de dorit. O voi chema cu toată fiinţa mea.

Îmi trebuie confirmarea deplină. Dar o să am oare timp?

Totul ar fi în numărul 19 şi geamănul în 0,809."

Tăcerea se lăsă din nou.

Profesorul pândi reacţia Clarissei.

— Asta-i tot?

— Nu. Înainte de acest pasaj pe care l-aş califica drept epilog, mai avem şi această serie de comentarii succinte, redactate în acelaşi spirit ca fragmentele deja descifrate:

„Eadem tempesta.

Evreul din Tars nu vrea să ştie nimic. Obtuz cum a fost întotdeauna, e convins că aceste crime nu sunt comise de un singur personaj, ci de mai multe. Predică, oricui vrea să-l asculte, că Iuda şi ai săi sunt cei vinovaţi. Reacţia lui nu mă surprinde. Acest renegat i-a detestat mereu pe cei Doisprezece.

Eadem tempesta.

Edom îl acuză pe «Cel ce luptă cu Dumnezeu». Şi invers. Când se vor sfârşi oare aceste lupte fratricide? M-am săturat. Sunt mereu aceleaşi conflicte de interese care continuă dincolo de vremuri.

Eadem tempesta.

Fiul lui Amina s-a înfuriat. A suportat foarte greu insulta abia mascată pe care i-a aruncat-o evreul din Tars, în legătură cu nu ştiu ce anume. Tonul lui s-a ridicat foarte repede. Mai ales atunci când evreul i-a cerut să confirme unele cuvinte pe care acesta le-a rostit în public, pe când trăia între Mecca şi Medina. Şi fiul lui Amina a confirmat:

— Da! Am spus, într-adevăr, aceste cuvinte. Am spus aşa: „Îi veţi combate pe evrei într-atâta încât dacă unul dintre ei se ascunde în spatele unei pietre, piatra va spune: «Servitor al lui Dumnezeu! Iată un evreu în spatele meu, omoară-l!»

Tempesta unus.

Tensiunea este mereu la fel de mare între evreu şi fiul lui Amina. Acesta din urmă a respins cu cea mai mare îndârjire ideea că ar fi fost vreodată un instigator al războiului sfânt. Ca să-şi dovedească buna-credinţă, a reamintit de răspunsul pe care i l-a

dat cândva Aişei, tânăra lui soţie, atunci când aceasta l-a întrebat: «Trimisul lui Dumnezeu, noi credem că războiul sfânt este actul cel mai demn de laudă. Aşadar, nu-l putem porni?» Cel Slăvit a răspuns: «Nu, războiul sfânt cel mai demn de laudă este un pelerinaj înfăptuit cu pioşenie.»

Evreul din Tars a replicat cu furie: «Minciună! Eşti un mincinos!»

Acesta a fost momentul în care Ioshua a intervenit între cei doi bărbaţi. Şi-a aţintit degetul spre omul din Tars şi l-a somat să tacă. Expresia lui era teribilă. Ai fi zis că din ochii lui ţâşneau flăcări: «Ajunge! Sământă de trădător ce eşti! Oportunist mizerabil!» Evreul s-a mulţumit să-i arunce o privire batjocoritoare înainte de a se retrage.

Trebuie să spun că fiul lui Amina a intrat în graţiile lui Ioshua din ziua în care i-ar fi declarat unuia dintre discipolii lui: «Nu mă preaslăvi aşa cum creştinii îl preaslăvesc pe fiul Mariei. Eu nu sunt decât servitorul lui Dumnezeu.»

Ioshua s-ar fi arătat încântat de această replică. Ceea ce este normal, când se ştie ce se ştie în privinţa lui.

Eadem tempesta.

Femeia din Magdala i-a reproşat cu asprime lui Ioshua că i-a luat apărarea omului din Mecca. «Cum poţi fi, l-a certat ea, de partea unui om care a declarat: Mărturia unei femei face cât jumătate din mărturia unui bărbat. Asta ţine de inferioritatea inteligenţei ei. Dacă nu se găsesc doi bărbaţi care să depună mărturie, atunci ia un bărbat şi două femei.»

Împotriva oricărei aşteptări, Ioshua a răspuns sfidător: «El are dreptate.»

Eadem tempesta.

Femeile au făcut în aşa fel încât să nu se mai întâlnească niciodată. Dar, acolo, n-au mai putut să se evite. Mă refer la cele două soţii ale bătrânului Avraam: Sara şi Agar. Scena a fost teribilă. Şi mă abţin să relatez aici vorbele pe care şi le-au aruncat una alteia. Cei doi fii ai lor – Ismail şi Isaac – au

fost nevoiţi să intervină pentru a le despărţi. Dar n-a fost deloc uşor.

Eadem tempesta.

Pentru întâia oară, Moshe a ridicat mâna asupra lui Aaron. Dacă ar fi avut o armă la îndemână, cearta lor s-ar fi transformat într-o tragedie. Trebuie să recunosc că duşmănia egipteanului este foarte tenace. Sunt convins că între ei nu este vorba doar despre această poveste cu Viţelul de aur, chiar dacă, în acest sens, Moshe nu pierde nicio ocazie să-şi acuze fratele de trădare. Am tot încercat să-i chestionez, dar ei s-au închis într-un mutism absolut.

Mă întreb dacă nu cumva toţi oamenii sunt capabili de crimă…"

*

— Iată, conchise Maclean. Acum ştii totul.

I se adresă lui Morcar:

— Transmite-i aceste nume lui Bacovia: *Evreul din Tars, Aaron, Edom, Agar, Sara, Ismael, Isaac,* „Cel ce luptă cu Dumnezeu". Şi, printre toate astea, întreabă-l dacă, din întâmplare, numerele 19 şi 0,809 îi inspiră vreo idee.

Se răsuci spre Clarissa şi întrebă:

— Prin urmare, ce părere ai?

— Ce părere vrei să am? Dacă n-aş mai fi în toate minţile, ţi-aş spune că ne aflăm în faţa jurnalului intim al unui personaj pe nume Gabriel, care descrie o succesiune de incidente ce ar avea drept cadru (ezită înainte de a rosti, aproape în şoaptă) paradisul.

— Asta este şi impresia mea. De aici până la a deduce că autorul acestui carnet este un şmecher pus pe glume nu mai e decât un pas.

— Staţi aşa! exclamă Morcar. Tocmai am primit răspunsurile domnului Bacovia. Veniţi să vedeţi.

Cei doi, urmaţi de Kathleen, se apropiară de computer. Pe monitor era afişat un mesaj al românului:

DE LA: BACOVIA VASILE BACOVIA@MAILCOM.SC
DATA: LUNI 10 IUNIE 2002 17:45
PENTRU: WMACLEAN@GLASGOWUNIV.SC
SUBIECT: DELIRIUM TREMENS

„Dragii mei prieteni,

Sper că vă distraţi la fel de mult ca mine. Nu ştiu unde se află curtea de recreaţie, dar oare chiar are vreo importanţă lucrul acesta?

Evreul din Tars. Nu poate fi decât Saul, mai cunoscut sub numele de Sfântul Paul{14}, un personaj foarte controversat. Însăşi autoritatea lui de apostol a fost aprig contestată chiar şi în cadrul comunităţilor creştine pe care le fondase.

Edom. Este Esau. A fost numit Edom (cel Roşu), din ebraicul *dam* (sânge), pentru că era roşcat{15}. Tradiţia a făcut din el strămoşul edomiţilor, popor din deşertul situat între Marea Moartă şi Golful Aqaba{16}. Fiu al lui Isaac şi al Rebecăi, era fratele geamăn al lui Iacov, fratele mai mare al acestuia, conform Scripturilor. Ar fi renunţat la dreptul de prim născut în favoarea lui Iacov, în schimbul unui taler cu linte{17}.

Cel ce luptă cu Dumnezeu. Israel, în ebraică. Este vorba despre micul viclean, fratele lui Esau. A primit acest nume după lupta pe care ar fi purtat-o într-o noapte împotriva unui înger, trimis de Dumnezeu. Dacă nu cumva o fi fost chiar împotriva lui Dumnezeu însuşi?

Sara{18}. Soţia patriarhului Avraam{19}. Fiind sterilă, Sara i-a propus lui Avraam: «Du-te la roaba mea Agar. Poate că prin ea voi avea copii.»{20} Şi el s-a dus. Agar i-a dăruit un fiu pe care l-au numit Ismael. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Treisprezece ani mai târziu, s-a produs minunea: Sara – de multă vreme octogenară – a născut, la rândul ei, un băiat, pe Isaac.

Agar. Roabă egipteană a lui Avraam şi a Sarei.

Ismail. Fiul cel mare al lui Avraam şi al lui Agar. După etimologia ebraică a numelui său, *Jishma-El,* acesta înseamnă: «Dumnezeu aude». El ar fi strămoşul arabilor. Musulmanii le atribuie lui Ismail şi lui Avraam, tatăl lui, fondarea enigmaticului edificiu Kaaba[21], situat în centrul sanctuarului din Mecca.

Isaac. Fiu al lui Avraam şi al Sarei şi tatăl lui Iacov. Numele său ebraic, Jtshaq, înseamnă «Sara a râs»[22].

Aaron. Frate al lui Moise.

Sper că explicaţiile mele vă vor fi de folos.

V a s i l e

P.S. Apropo de cifrele 19 şi 0,809, regret că nu vă pot ajuta. Numerologia nu a fost punctul meu forte, nici atât cât domeniul îngeraşilor?

*

Abia terminară de citit mesajul şi telefonul sună.

Maclean recunoscu imediat vocea lui Vasile Bacovia.

— Mi-a venit o idee, apropo de aceste numere misterioase. Poţi să mi-o dai pe doamna Gray la telefon?

Profesorul îi înmână acesteia telefonul.

— Bună ziua, doamnă Gray, spuse românul. Dumneavoastră locuiţi pe Insula Arran, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Ei bine, închipuiţi-vă că exact în faţa ei, pe insuliţa Lindisfarne, locuieşte unul dintre vechii mei prieteni, Samuel Shlonsky. Trăieşte aproape ca un pustnic pe Insula Sfântă devenită, precum ştiţi, proprietatea unui călugăr tibetan. Dacă aveţi intenţia

să continuaţi această aventură, cred că el v-ar putea ajuta.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Bacovia. Dar o să o las baltă. Povestea asta nu are niciun rost. Nu mai am nimic de făcut aici şi mă ruinez cu cheltuielile de la hotel. E lucru hotărât: mă întorc la Lamlash.

— Da?

Din glasul românului răzbătea un strop de dezamăgire.

— Adevărat? Ce curios! Aş fi băgat mâna în foc că o femeie ca dumneavoastră ar fi mers până la capătul acestei enigme.

— Aici nu este vorba despre o enigmă, ci de un rebus. Iar eu am detestat întotdeauna rebusurile.

La celălalt capăt al firului răsună un mic hohot de râs.

— Nu cumva sunteţi un pic agasată, mai degrabă?

— Şi de ce aş fi, dragă domnule?

— Pentru că vă confruntaţi cu propriile limite. Regina romanului poliţist pusă în încurcătură de un glumeţ banal. Nu e prea flatant, aşa-i?

— Credeţi ce vreţi, domnule Bacovia.

Luă o gură de aer şi încheie pe un ton tăios:

— Romanciera vă spune adio.

Imediat cum închise telefonul, explodă furioasă:

— Nu v-am spus eu că individul ăsta e nebun? Cine se crede? Să îndrăznească să-mi vorbească pe acest ton!

— Linişteşte-te. Te tachinează doar. Asta-i tot. Mai bine spune-mi… chiar intenţionezi să te întorci la Arran?

— Bineînţeles.

Chipul lui Maclean se posomori. În mod vădit, vestea nu-l încânta deloc.

— Ce e? se miră Clarissa. Doar nu vrei să prind rădăcini în Glasgow? Vezi bine că nu mai putem obţine nimic din carnetul ăsta. Şi atunci?

— Dar cunoaşteţi totuşi numele autorului, observă Kathleen. Este deja un progres.

— Acest misterios Gabriel? Şi ce-i cu asta? Ciudatul gentleman care m-a sunat la hotel îmi comunicase deja acest nume. Ştii câţi oameni care poartă numele de Gabriel populează planeta?

— Sigur că da, interveni Morcar. Dar câţi dintre ei sunt arhangheli? Pentru că, fără nicio îndoială, despre el este vorba. Despre arhanghelul Gabriel.

Bătrâna doamnă îşi puse pumnii în şolduri şi-l privi pe tânăr cu ironie.

— Arhanghelul Gabriel… spuse ea. Şi noi am avea în mâinile noastre jurnalul intim al arhanghelului Gabriel. Eşti conştient măcar de enormitatea vorbelor tale?

— Şi cadavrul? aminti timid Kathleen. Cu el ce faceţi?

— Nimic! strigă Clarissa cu putere. Nimic! Nu a existat. Am visat. Am fost victima unei halucinaţii. Nu a existat niciodată vreun cadavru. Iar carnetul ăsta e o glumă sinistră.

Îşi luă geanta, trenciul şi se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă o clipă, spuse Maclean. Trebuie să-ţi vorbesc.

O conduse de braţ în afara biroului. Când ajunseră în anticameră, Maclean închise uşa şi şuşoti:

— Clarissa, poţi să-mi faci un serviciu imens? Te rog, nu spune nu.

Bătrâna doamnă îşi încreţi fruntea şi aşteptă urmarea.

— Ai putea să-l iei pe Morcar cu tine?

Deschise gura să protesteze, dar el se grăbi să adauge:

— Doar pentru câteva zile. Nu mă simt în stare să fac pe preceptorul şi cu atât mai puţin pe bunicul. Trebuie să fiu lângă Janet. Nu mă întreba de ce, dar ceva îmi spune că numai prezenţa mea şi mărturia dragostei mele ar putea s-o ajute să iasă din tenebre. Te rog, Clarissa. Numai pentru câteva zile.

Romanciera arboră o expresie contrariată. Să coabiteze cu Morcar, când tânărul ăsta avea darul s-o agaseze?

— Deci? aproape că gemu Maclean. Eşti de acord?

— Mă gândesc…

— Câteva zile…

— Mă gândesc…

Clarissa se întoarse în birou şi o întrebă pe Kathleen:

— Spune-mi… Călătoria ta la Barcelona cu *dear* George este definitiv compromisă?

Puţin surprinsă, tânăra răspunse abia după câteva secunde:

— Compromisă. Da.

— Perfect! Ce-ai zice să petreci o săptămână la Lamlash? Vei fi invitata mea. Vremea e frumoasă. Se pot face destule excursii şi vom profita de ocazie pentru a-mi relua romanul.

— Doar că…

— Stai liniştită. N-o să-ţi impun un *tète-à-tète.* Sunt conştientă de extrema plictiseală pe care ar putea-o implica o asemenea convieţuire. Dar va fi şi Morcar acolo. Prietenul nostru va fi încântat să te plimbe de-a lungul insulei.

Îi aruncă tânărului o privire insistentă.

— Nu-i aşa, Morcar?

— Eu? La Lamlash?

Căută o confirmare în ochii bunicului său.

— Da. N-ar fi o idee rea, spuse acesta. Cunoşti situaţia. Janet are nevoie de mine. E vorba doar de o săptămână. Vrei?

Morcar ridică din umeri cu dezinvoltură şi replică:

— De ce nu?

Apoi se întoarse spre Kathleen şi o întrebă:

— Vii şi tu?

Îşi sublinie cuvintele cu o expresie încordată, cufundându-şi, pur şi simplu, privirea în ochii fetei, ca în ziua în care îi ceruse să cânte din Bach.

Şi, la fel ca în ziua aceea, Kathleen se auzi răspunzând:

— Da.

12

„Archie Rhodenbarr rămase o clipă gânditor şi apoi întrebă:

— I-ai telefonat domnişoarei Spencer?

— Da, domnule. Şi ea, şi tatăl ei vor fi încântaţi să cineze cu dumneavoastră în această seară.

— Bine, spuse Rhodenbarr, cu o expresie visătoare.

Bău dintr-o înghiţitură restul de ceai de plante, repuse ceaşca chiar în mijlocul platoului şi apoi continuă:

— Veveriţa culege alune. Le înmagazinează în timpul toamnei, pentru a putea profita de ele mai târziu. Umanitatea ar trebui să tragă învăţăminte de la fraţii ei animalieri. Ceea ce eu am făcut întotdeauna. Am fost pisica şireată care pândeşte şoarecele, câinele bun care amuşină urma fără s-o părăsească niciodată. Şi am fost şi veveriţa, dragul meu George. Am înmagazinat câte o mică întâmplare, una de ici, una de colo. Şi acum, mă duc la rezerva mea şi caut o anume alună, o alună pe care am pus-o deoparte în urmă cu, ia să vedem… vreo zece ani. Mă urmăreşti, George?

— Nu mi-am putut închipui, domnule, că alunele pot fi păstrate atâta timp, dar ştiu că acum se fac minuni cu borcanele de conserve.

Archie Rhodenbarr se uită la el şi zâmbi.”

Cu degetele ridicate deasupra tastaturii computerului, Kathleen aştepta răbdătoare urmarea textului. Ştia, din experienţă, că această aşteptare se putea prelungi.

Aruncă o privire distrată spre fereastră. Marea aluneca uşor pe cele trei stânci care-şi mijeau creasta deasupra valurilor. Câţiva plimbăreţi hoinăreau de-a lungul plajei. Ceva mai departe, la dreapta, Morcar stătea aşezat pe jos, cu privirea fixată pe linia orizontului. Din când în când, mâna lui dreaptă se închidea pe o grămăjoară de nisip pe care o lăsa apoi să i se scurgă printre degete.

Clarissa şi cu el ajunseseră primii la Lamlash; Kathleen îi urmase două zile mai târziu. Fetei i se păruse absolut necesar ca, înainte de plecarea ei, să limpezească lucrurile cu *dear* George. Oare faptul că făcuse cunoştinţă cu Morcar o împinsese să acţioneze atât de abrupt? Fără îndoială că nu. Viermele intrase în fruct de multă vreme deja..

Morcar…

Ce surpriză avusese să vadă că el era cel care o aştepta la coborârea de pe feribot şi nu doamna Gray! Uşor stângaci, se apropiase de ea, o sărutase timid pe obraz şi se grăbise să-i explice – parcă pentru a înlătura jena – că doamna Clarissa îi încredinţase Triumful pentru că ea se simţea prea obosită ca să facă acest drum.

Niciodată până atunci nu avusese pentru un băiat atâtea sentimente contradictorii, fiind, totodată, incapabilă să-şi dea seama de ce o fascina. Se simţea atrasă de el şi, în acelaşi timp, chinuită de dorinţa de a fugi. De fiecare dată, fără să-şi poată explica, se lăsa purtată de primul sentiment. Voia „să-i dea de capăt" lui Morcar, poate pentru a cerne acest amestec de orgoliu şi umilinţă care se degaja din persoana lui.

Mângâie clapele tastaturii, aşteptând, în continuare, urmarea dictării.

Dar Clarissa rămânea tăcută, instalată într-un fotoliu din salon, absorbită de gândurile ei.

Prima noapte de după sosirea ei pe insulă, Kathleen se răsucise fără încetare în patul său, incapabilă să-şi găsească somnul. De ce acceptase această călătorie? Ca să n-o supere pe doamna Gray care părea atât de afectată de această poveste cu carnetul sau ca să se supună poruncii lui Morcar? Pentru că era vorba chiar de o poruncă. De o bruscă autoritate morală, căreia îi era imposibil să i se sustragă. Ce diferenţă faţă de acel drag George! De fapt, se simţea uşurată că pusese capăt legăturii cu el înainte de a se îmbarca pentru Arran. Ar fi preferat s-o facă prin viu grai decât prin telefon, dar, oricum, se simţea eliberată de-acum. Nu va mai

petrece ore întregi ascultându-l cum laudă frumuseţile unei ecuaţii şi splendorile geometriei în spaţiu. Bineînţeles, bietul de el nu înţelesese nimic. La fel ca toţi foştii ei iubiţi, uimirea lui se transformase în rea-voinţă. El, atât de perfect, el care o iubea atâta! De ce oare bărbaţii care te iubesc cred întotdeauna că dragostea este suficientă? Tânărul trecuse, rând pe rând, de la proteste la agresivitate. Degeaba încercase să-i ceară să fie raţional, argumentele ei nu primiseră niciun ecou. Nu voia s-o piardă, asta era clar. Aşadar, ca o ultimă salvare, Kathleen uzase de arma supremă: „Nu-mi place pielea ta, George, întotdeauna m-am plictisit cu tine în pat."

Răspunsul a fost acela pe care scontase: un clic furios în receptor. George se întorsese la logaritmii lui.

Soneria de la uşă o smulse din meditaţie. Şi imediat se gândi: „E Morcar", dar, când se îndreptă spre intrare, văzu prin fereastră că el era în continuare în acelaşi loc.

Deschise uşa. Pe palier stătea un bărbat cu o statură impresionantă:

— Bună ziua, domnişoară.

Kathleen răspunse la salut şi ceru din priviri permisiunea gazdei sale înainte de a-l invita pe bărbat să intre.

— Stuart? se miră romanciera, fără să-şi părăsească fotoliul. Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei dumitale?

Impozanta siluetă a poliţistului părea să ocupe toată încăperea.

Înaintă încet şi se propti în faţa bătrânei doamne.

— Vă simţiţi bine, doamnă Gray? întrebă el.

— Ca un om care a fost smuls din somn de o criză de artrită. Dumneata nu şti ce înseamnă asta, artrită, nu-i aşa? O calamitate.

— Îmi imaginez.

Arătă spre canapea.

— Pot să mă aşez?

— Întrerupi o şedinţă de lucru. Ia totuşi loc. Mi-a rămas o urmă de bună educaţie.

O întrebă pe Kathleen:

— Ai liber să ieşi din cazarmă. O să reluăm curând.

— Perfect. O să profit de ocazie ca să fac o baie în mare.

— Aşadar? se interesă Clarissa.

Stuart scoase din buzunar un plic din hârtie de ambalaj şi şi-l aşeză pe genunchi, după care întrebă cu o voce neutră:

— Sejurul dumneavoastră la Glasgow a fost agreabil?

— Puţin cam neplăcut.

— Neplăcut?

— O prietenă a trebuit să fie spitalizată de urgenţă. Soţia profesorului Maclean.

— Sper că nu e nimic grav?

— Medicii nu se pronunţă. Trebuie să avem răbdare şi să aşteptăm.

— E foarte trist.

Păstră o clipă de tăcere, apoi spuse:

— Numele de Vasile Bacovia vă spune ceva?

Bătrâna doamnă îşi încruntă sprâncenele:

— Da. Este un prieten al profesorului Maclean.

— Cum l-aţi cunoscut?

— Tocmai v-am spus. Prin intermediul lui Willy, în fine, al profesorului. Mi l-a prezentat într-o seară, în casa lui. Aproximativ cu patru sau cinci zile în urmă.

— Şi, după aceea, l-aţi mai revăzut?

— N-aţi vrea să-mi spuneţi ce se întâmplă?

Stuart îşi drese glasul înainte de a anunţa:

— Vasile Bacovia a fost asasinat.

Bătrâna doamnă îşi dădu capul înapoi într-un gest îngrozit.

— Asasinat? Când?

— Alaltăseară. Femeia care-i făcea curăţenie i-a găsit corpul neînsufleţit ieri-dimineaţă.

Clarissa se ridică, aproape clătinându-se, şi se îndreptă spre gheridonul pe care trona o sticlă de

sherry. Îşi turnă băutură din belşug şi propuse:

— Bei şi dumneata?

— Cu plăcere.

Umplu pe jumătate un al doilea pahar şi reveni lângă inspector.

— Nu-mi vine să cred… murmură ea de câteva ori la rând.

Şi, ca din senin, adăugă:

— Dar de ce eu? Vreau să spun, de ce ai venit la mine? Nu eram o apropiată a domnului Bacovia.

Inspectorul deschise plicul şi scoase din el o foaie de hârtie pe care i-o întinse romancierei.

— Pentru că autorităţile din Glasgow însărcinate cu ancheta mi-au cerut să intru în legătură cu dumneavoastră, pe baza unor informaţii descoperite la domiciliul victimei. Judecaţi şi dumneavoastră…

Clarissa îşi puse ochelarii. Cineva mâzgălise cu un scris grăbit:

„Clarissa Gray… De întâlnit cu Shlonsky…

19?

Valoare rituală?

9 =? Nouă muze născute din Zeus în cursul celor nouă nopţi de dragoste. Gestaţia? 9 pare să reprezinte desăvârşirea unei creaţii.

Cerul? Pământul, infernul? Reprezentate printr-o cifră ternară. Nouă este totalitatea a trei lumi.

Geamănul în 0,809?”

— Aşadar? întrebă Stuart. Spuneţi că nu l-aţi mai revăzut pe domnul Bacovia. Şi totuşi, dacă ne-am lua după aceste notiţe, s-ar părea că prima întâlnire cu dumneavoastră l-a marcat. Sau mă înşel?

Romanciera bău o gură de lichior şi rămase tăcută. Orice răspuns implica dezvăluirea ansamblului afacerii şi al existenţei carnetului… în primul rând, inspectorul nu o să o creadă; în al doilea rând, faptul că îi ascunsese poliţiei informaţii ar fi putut avea consecinţe supărătoare.

Respiră adânc şi spuse:

— Domnul Bacovia era profesor de istoria religiilor. A fost într-o seară acasă la Maclean, unde mă aflam şi eu, şi am vorbit despre tot felul de lucruri; despre ştiinţa numerelor, printre altele. Bănuiesc că notiţele pe care le-a luat decurgeau din întrebările pe care probabil că i le-am pus.

— Şi cine este Shlonsky?

— Parcă îmi amintesc că e vorba despre un prieten al lui Bacovia, pasionat de numerologie.

— Întrebările dumneavoastră trebuie să fi fost teribil de importante dacă a încercat să ia legătura cu acest om, nu-i aşa?

Clarissa ridică din umeri.

— Oh! Doar îi cunoşti pe oamenii ăştia de ştiinţă. Adoră să scormonească. Toate lucrurile alea erau neimportante.

Stuart îşi cufundă privirea în cea a romancierei. Nu o credea; era foarte clar. Cu gesturi măsurate, luă din nou plicul şi scoase din el mai multe foi.

— Adoră să scormonească, precum ziceţi. Şi, de asta, ce părere aveţi?

Clarissa se rezumă să citească doar antetul primei pagini.

Prin ce vrăjitorie putuseră autorităţile să recupereze curierul electronic expediat de român?

Întrebă, ca să-şi ascundă tulburarea:

— Unde ai găsit acest mesaj?

— Pur şi simplu în hard diskul computerului răposatului domnul Bacovia. Receptaculele astea sunt o adevărată mană cerească pentru poliţie. Bănuiesc că nu vă pricepeţi la informatică, aşa-i? Aflaţi că este mult mai sigur să arzi documente într-un simplu şemineu vechi decât să le arunci în coşul unui PC. Dacă nu se efectuează anumite manevre, aproape tot ceea ce s-a scris rămâne gravat în circuitele integrate şi poate fi recuperat mai târziu, după săptămâni, chiar luni de zile.

Romanciera îşi termină de băut lichiorul, apoi declară:

— Această scrisoare îţi confirmă foarte clar conţinutul discuţiei noastre din cursul acelei seri.

Poţi constata că dezbaterea se purta în jurul subiectului reprezentat de religii. Ceva cât se poate de firesc atunci când ai şansa să întâlneşti un specialist în materie.

Stuart aranjă foile în plic, în timp ce pe buze i se aşternu un surâs ambiguu.

— Permiteţi-mi o întrebare personală: aveţi, cât de cât, un sentiment de consideraţie faţă de mine?

— Răspunsul este da.

— Şi atunci, de ce mă minţiţi?

Bătrâna doamnă roşi fără să vrea.

Poliţistul preciză:

— Citez din memorie cuvintele domnului Bacovia: „Sunt din ce în ce mai convins că autorul postum al acestui carnet este un mare farsor. Cadavrul dumneavoastră v-a tras o păcăleală grozavă."

Îşi încrucişă braţele şi o privi pe romancieră.

— Deci?

Dezarmată, Clarissa nu putu decât să repete:

— Deci…

— Ce-ar fi să-mi spuneţi întregul adevăr? N-ar fi mai simplu?

Se refugie într-un mutism aproape copilăresc.

— Nu ştiu dacă vă daţi seama, adăugă poliţistul, dar nu mai este vorba despre o afacere cu fantome. Avem de-a face cu o crimă. Una adevărată. Cu un cadavru adevărat. Care se adaugă, fără să pot stabili legătura dintre ele, cadavrului irlandezului găsit pe drumul din Corrie. Şi încă nu v-am spus totul…

O fixă cu o privire devenită brusc foarte gravă.

— Bacovia a murit aproape decapitat. Lama cuţitului criminalului i-a tăiat atât de adânc gâtul, încât capul nu i se mai ţinea decât în cartilaje. Curioasă coincidenţă, nu credeţi?

— I s-a tăiat gâtul? îngăimă Clarissa. I s-a tăiat gâtul? La fel ca şi celuilalt?

— Din păcate, din moment ce nu l-am examinat pe „celălalt", nu vă pot răspunde.

Privirea Clarissei trecu prin inspector ca şi cum nu-l mai vedea, dar observa ceva invizibil situat în

spatele lui, foarte departe.

— Foarte bine, anunţă ea cu o voce hotărâtă. O să-ţi spun totul. Dar te previn: n-o să mă crezi.

Şi adăugă imediat:

— Aşa cum nu m-ai crezut nici prima oară.

— Vă ascult.

Îi mărturisi tot. Carnetul, codul Maria Stuart, omniprezenţa misteriosului tânăr, apelul telefonic şi, atunci când îşi încheie relatarea, îi veni brusc o idee care o îngrozi: *Şi dacă boala bietei Janet făcea parte din acest puzzle?* Nu declarase tânărul acela: „E în joc viaţa doamnei Maclean… Acţionaţi rapid!”? Aşadar, dacă Bacovia e mort, Janet ar fi următoarea victimă?

Într-un ultim efort, îşi mărturisi acest presentiment şi apoi tăcu, epuizată. Atenţia ei se îndreptă în mod mecanic către fereastra deschisă spre mare. Avea nevoie de aer proaspăt, de spaţiu. Simţea că se sufocă. În apusul de soare, Kathleen şi Morcar înotau foarte aproape unul de altul. Prea aproape, îşi spuse ea…

— E o poveste foarte ciudată, declară Stuart.

Clarissa spuse ironic:

— Sunt romancieră, Thomas, ai uitat cumva? Am o imaginaţie debordantă.

Abia îşi încheie fraza şi îşi dădu seama că i se adresase folosindu-i prenumele.

— Exact, răspunse inspectorul, ignorând familiaritatea. Totuşi, ceva îmi spune că de data asta imaginaţia dumneavoastră şi-a găsit naşul.

Îşi ridică paharul.

— Îmi mai daţi o porţie de sherry?

Clarissa se duse cu paşi mărunţi şi repezi până la sticlă, în timp ce Stuart întrebă:

— Şi cum se simte doamna Maclean?

— Starea ei e staţionară, din păcate.

Inspectorul se aşeză din nou.

— Dacă vreţi părerea mea, aţi făcut bine că aţi renunţat la această afacere. Se degajă din ea ceva (căută cuvântul potrivit) nesănătos.

— Nesănătos?

— Nu uitaţi că suntem în Scoţia.

— Şi ce legătură are?

— Este patria inexplicabilului. Inexplicabilul îmi face frică.

— Frică? Şi eu care te credeam un om cu picioarele pe pământ.

Stuart se aşează mai bine în fotoliu.

— Sunt poliţist, dar, înainte de toate, sunt şi scoţian. Trăim într-o ţară care respiră supranaturalul. Drumurile, turbăriile, lacurile, munţii. Chiar şi drapelul nostru! Legat pe o cruce, în străfundurile Greciei, Sfântul Andrei, protectorul nostru, a continuat să predice Evanghelia până la moartea sa. Regele Angus a avut o viziune în care Sfântul Andrei îi spunea să lupte împotriva duşmanilor cu o cruce albă aşezată de-a curmezişul cerului albastru. Această banieră care l-a condus la victorie este astăzi drapelul nostru naţional. Drapelul unei legende! Puteţi să zâmbiţi, dar eu ştiu, pentru că am fost martor, că în unele case răsună, în anumite seri, tânguielile zânei Bean Sidhe, atunci când moartea se pregăteşte să pogoare asupra unuia dintre membrii familiei. Şi ştiţi bine că, nu departe de aici, la Machrie Moor, se află misterioasele cercuri de piatră, bântuite de spiritul druizilor. Kelpie, acel cal fermecat care poate lua înfăţişarea unui bărbat pentru a le atrage pe fetele tinere departe, galopează prin vâlcelele noastre în nopţile cu lună plină. Amintiţi-vă şi de acele Selkies capabile să-şi schimbe forma după voie, pentru a apărea când ca fiinţele umane, când ca nişte foci. Şi să nu mai pomenesc de Nessie. Monstrul nostru din Loch Ness. La noi, totul e scăldat în fantasmagorie. Nu suntem o ţară, suntem un mit incarnat.

— Ai dreptate. Dar suntem şi spirite carteziene. Lumea ne datorează penicilina, televiziunea, golful.

— Carteziene şi celte. Halloweenul nu este cea mai neînsemnată tradiţie a noastră.

Repetă:

— Mă păzesc de supranatural, Clarissa Gray. Păzeşte-te şi dumneata…

Se lăsă din nou tăcerea.

Bătrâna doamnă îşi privi distrată mâinile. De când se întorsese la Lamlash, suferea chinuri atroce. Refuza să recurgă la anti-inflamatoarele care îi devastau stomacul. Va fi nevoită totuşi să se resemneze şi să le folosească.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea, în sfârşit. Îmi închipui că va trebui să transmiţi la Glasgow tot ceea ce ţi-am destăinuit?

— Glumiţi? În cel mai rău caz, vă vor închide; iar în cel mai bun, vor debarca aici şi vă vor hărţui cu întrebările. Nu. Nu le voi spune decât esenţialul. L-aţi cunoscut pe Bacovia în casa lui Maclean şi aţi vorbit despre religii. Atâta tot.

Clarissa murmură:

— Mulţumesc, Thomas… Eşti un om cumsecade.

Brusc intimidat, inspectorul făcu un gest evaziv.

— Spune-mi, continuă ea. Ai informaţii noi despre acel irlandez descoperit mort pe şoseaua din Corrie?

— Da. N-are nicio legătură cu IRA. Făcea parte dintr-o bandă de răufăcători şi a fost victima unei reglări de conturi. Poliţia din Dublin se află pe urmele criminalului.

— E ciudat, oricum. Cum îţi explici această asemănare cu cadavrul *meu?*

— Hazardul. Nu am alt răspuns.

Clarissa arătă spre foaia pe care Bacovia îşi aşternuse ultimele notiţe.

— Pot s-o păstrez?

Inspectorul îşi încruntă sprâncenele.

— N-aţi spus că abandonaţi afacerea?

— Ba da. Dar aceste mâzgăleli nu au nimic de-a face cu povestea mea fantomatică. E doar o amintire de la acest sărman Bacovia.

Stuart împinse foaia spre ea:

— Păstraţi-o. Am o copie.

Clarissa rămase o clipă tăcută şi apoi spuse:

— Până la urmă, ne cunoaştem de atâţia ani şi nu ştiu nimic despre dumneata.

— Poate că nici nu e mare lucru de ştiut.

— Eşti căsătorit? Ai copii?

— Nu. Nu sunt eu bărbatul care să fie luat de soţ. Urşii provoacă teamă.

Înserarea se strecurase în salon. Clarissa întinse mâna spre lampa plasată lângă canapea.

Stuart se ridică imediat ce se aprinse lumina.

— Vă las. Aveţi treabă. O să vă ţin la curent.

Clarissa se pregăti să se ridice şi ea, dar el o reţinu cu un gest:

— Nu vă deranjaţi.

Şi, în timp ce se îndreptă spre uşă, o auzi spunând:

— Dacă nu ai nimic special de făcut sâmbătă seara, vino să cinezi la mine. Detest să prepar mâncarea, dar pentru tine voi face un efort.

Inspectorul se răsuci pe călcâie şi făcu ochii mari.

— Doar nu vorbiţi serios?

— Ba da, răspunse ea, cu un zâmbet în colţul buzelor. Detest să fac de mâncare.

— În acest caz, o să mă ocup eu de desert. Sunt considerat un maestru în arta preparării acelor *carrot cakes*[123]. Îmi reuşesc întotdeauna. Pe sâmbătă, doamnă Gray.

Clarissa aşteptă câteva clipe. Când auzi maşina lui Stuart îndepărtându-se, se repezi la telefon şi formă numărul de la informaţii.

— Shlonsky, îi spuse ea încet telefonistei, Samuel Shlonsky. Nu am adresa lui, dar ştiu că locuieşte în Lindisfarne…

13

Morcar stătea culcat lângă Kathleen. În întunericul camerei, mâinile lui îi mângâiau trupul şi faţa. Cu gesturi lente, degetele îi împrumutau forma curbelor şi a adâncîturilor. Pielea fetei era moale şi miresmele pe care le emana aveau gust de sare. Prin urmare, aşa era un corp de femeie? O insulă, un naufragiu. Limba lui atinse timid areola unui sân; sfârcul se întări la contactul cu saliva lui. Morcar nu mai ştia dacă el era cel care se hrănea cu Kathleen sau Kathleen era cea care îşi potolea setea la atingerea buzelor lui.

Îşi lipi obrazul de pântecele ei, cu gestul unui copil dornic de afecţiune. Dincolo de pereţii încăperii, se auzea marea zbătându-şi valurile şi rumoarea lor le acoperea bătăile inimii.

Îşi strecură buzele între coapsele fetei, aproape timid, temându-se de un refuz; îi era frică să nu rupă vraja şi miracolul să nu se înfăptuiască. O simţi deschizându-se, oferindu-se, dăruindu-i fără reţinere intimitatea fiinţei sale. Şi atunci prinse curaj şi se adăpă la izvorul ei. Kathleen se cambră uşor.

Întregul univers era acolo, incarnat în această despicătură, în această cicatrice care dădea viaţă. Universul, cosmosul, Calea Lactee, constelaţiile, mişcarea planetelor, radiaţia misterioasă a quasarilor[24], toate se adunaseră la un loc în aceşti câţiva centimetri de carne, de sânge şi de apă.

Morcar nu se simţise niciodată atât de aproape de adevăr. Singurul adevăr. Până atunci, nu cunoscuse decât sclipirea glacială a Pleiadelor. Acum, le percepea căldura. Şi îi era bine.

Kathleen gemea.

Era plăcere sau durere? Plăcere, cu siguranţă. Contopirea pielii lor era atât de benefică pentru Morcar, încât nu putea să fie altfel pentru ea. Ceva îi şoptea că osmoza va fi imperfectă dacă nu se va insera în ea. Se ridică şi se culcă pe trupul fetei. Cu pieptul lipit de sânii ei, cu burta sudată de pântecele

ei, cu răsuflarea înghiţindu-i răsuflarea. Când nu mai fură decât unul, Kathleen scoase un ţipăt de eliberare.

Acum, totul era atât de limpede, atât de evident. Ultimul mister se dezvăluia, în toată inocenţa lui. Şi înţelese că eternitatea, cea adevărată, nu putea fi decât aici, în această clipă precisă şi în sămânţa lor contopită.

Revărsatul zorilor îi găsi strâns îmbrăţişaţi.

*

Şi soarele tocmai răsărea, ţâşnind din adâncul mării.

Clarissa îşi îmbrăcă încet capotul de mătase – singurul lux pe care şi-l oferise vreodată, şi asta pentru că avusese ocazia să achiziţioneze, la un preţ rezonabil, câţiva metri de brocart de la un vânzător ambulant din Madras.

Se duse direct în bucătărie. Afară, cerul era mohorât, pătat de norii de un cenuşiu murdar. În timp ce apa clocotea în ceainic, aşeză pe masă sacrosanctul său castron cu porridge, stoarse de zeamă un grepfrut şi scoase din frigider două ouă, slănină şi marmeladă de portocale amare. Zece minute mai târziu, micul ei dejun era gata.

Exact când se pregătea să-şi soarbă sucul de fructe, îl văzu pe tânărul îmbrăcat cu un costum prince-de-galles. Tocmai ajunsese în pragul uşii sau era acolo de câtva timp deja? Clarissa scăpă paharul pe jos şi acesta se sparse cu un zgomot surd, în vreme ce tânărul ridică mâna, într-un gest implorator:

— Nu! Nu vă temeţi! Nu vă fac niciun rău.

Tânărul vru să înainteze.

— Nu te mişca! strigă ea. Rămâi acolo unde eşti!

Şi preciză:

— Te previn: nu sunt singură. Fiul meu şi logodnica lui sunt la parter.

Personajul zâmbi cu indulgenţă.

— Haideţi, doamnă Gray, ştiţi foarte bine că nu aveţi copii. E vorba despre Morcar, nepotul profesorului Maclean, şi despre Kathleen, secretara

dumneavoastră. Vă repet: nu trebuie să vă temeţi de nimic. Acordaţi-mi numai câteva minute. *El* se află pe urmele mele. Şi nu va întârzia să mă găsească.

— *El?* Despre cine vorbeşti?

— Despre cel care l-a omorât pe Vasile Bacovia. Pe Bacovia şi pe toţi ceilalţi. Şi, curând, va veni rândul doamnei Janet Maclean. În seara asta… mâine…

— Janet o să moară?

— Este deja aproape moartă. Nu mai e decât o chestiune de ore. Eu însumi sunt în aşteptarea momentului când voi fi ucis.

Îşi trecu o mână nervoasă prin păr.

— Şi urmaţi şi dumneavoastră, doamnă Gray. Nu se poate să nu ştiţi că sunteţi în mare pericol. Mă întreb, de altfel, din ce motiv misterios nu a încercat deja să vă elimine. Dar va veni şi rândul dumneavoastră, cu siguranţă.

Dialogul se legase fără voia bătrânei doamne.

— Cel care ucide este dotat cu puteri imense… Sunteţi conştientă de acest lucru, nu-i aşa?

Tânărul îndrăzni să facă un pas înainte. În lipsa unei reacţii, prinse curaj şi se apropie puţin mai mult. Curând, ajunse în faţa mesei şi, cu un gest foarte firesc, se aşeză pe scaunul gol şi conchise:

— Altminteri, cum se explică faptul că noi am devenit nişte bieţi muritori?

— *Noi?*

— Iah-Hel, Ieliel, Kaliel, Rafael, Mihahel şi, bineînţeles, cel mai nobil dintre noi, cel care a încercat în zadar să vă întâlnească: Gabriel.

Clarissa se frământă pe scaun.

— Vrei să-mi faci deosebita onoare de a începe cu începutul?

— Nici nu-mi doresc mai mult, doamnă Gray. De zile întregi încerc să port o discuţie cu dumneavoastră. Pe feribot, în autobuz. Ultima oară, atunci când vă întorceaţi la hotel, era cât pe-aci să reuşesc. Dar m-aţi înspăimântat atât de tare…

În alte împrejurări, această ultimă remarcă ar fi făcut-o pe Clarissa să pufnească în râs.

— Ce-ar fi să-mi spui totuşi cine eşti?

— Daniel. Fac parte dintre îngerii care aparţin sferei minore. Evoluam în umbra lui Gabriel. Eram confidentul lui, prietenul lui, ca să folosesc una dintre expresiile dumneavoastră.

— Eşti un…?

Se abţinu să articuleze cuvântul. Tânărul i-o luă înainte:

— Un înger, da.

Clarissa îşi muşcă buza inferioară:

— Un înger…

— Da, ştiu. Vă şochez pentru că nu sunt aşa cum vă imaginaţi dumneavoastră. De altfel, n-am înţeles niciodată de ce aţi optat pentru această reprezentare stranie. Aripile, aureola etc. Şi, mai ales, n-am înţeles de ce aţi decretat că există numai îngeri masculini sau – mai rău – asexuaţi. Există şi îngeri feminini. Sunt în număr de trei: Ieliel, Iah-Hel şi Samel.

— Şi ar trebui să te cred…

— Aşadar, încă vă mai îndoiţi? Cum e posibil? Şi totuşi, aţi citit carnetul! Aţi decriptat notele lui Gabriel. Şi-a dat viaţa pentru a ajunge la dumneavoastră şi dumneavoastră tot vă mai îndoiţi?

Se aplecă spre ea.

— *Trebuie* să mă credeţi, doamnă Gray! Nu numai pentru că l-aţi văzut pe Gabriel mort, ci şi – era să spun mai ales – pentru că sunteţi femeie. Ce faceţi cu instinctul dumneavoastră? Nu este un har care vă diferenţiază de bărbaţi? El ar trebui să vă spună că nu mint!

Clarissa îşi ridică braţele şi apoi le lăsă să cadă din nou.

— Pune-te în locul meu… domnule Daniel, şi află că instinctul meu feminin nu mă împiedică să fiu o fiinţă raţională. În plus, spre ghinionul tău, nu sunt deloc o habotnică şi nicio fanatică a Sfintelor Scripturi. Sunt profund credincioasă, dar credinţa mea are limite.

Tânărul dădu din cap cu gravitate.

— Mi-e ruşine să mărturisesc, dar sunt de acord cu acest ultim punct. Uneori, mă întreb dacă nu cumva în străfundurile mele sunt ateu sau, să zicem, agnostic. E mai prudent aşa…

— Un înger agnostic…

— E greşeala mea? Nu am văzut niciodată această făptură sau această forţă supremă căruia i se spune Dumnezeu. Se face atâta vâlvă în jurul lui. Şi la noi are partizani şi detractori.

— *La noi?*

Daniel păru strivit de dificultatea sarcinii sale.

— Este locul pe care voi, oamenii, îl numiţi „paradis”.

Clarissa încremeni. O voce interioară îi striga că se înşală şi totuşi voia să se convingă că absurditatea care, încă de la început, guverna această incredibilă poveste era pe cale să ajungă, în sfârşit, la punctul ei culminant. După ce respiră adânc, spuse cu o voce atât de calmă cât îi permitea starea în care se afla:

— Să recapitulăm. Eşti un înger agnostic. Şi vii din paradis.

Tânărul confirmă cu o naturaleţe dezarmantă.

— Dovedeşte-mi-o.

— Poftim?

— Ai înţeles foarte bine. Dacă vrei să continuăm această discuţie, arată-mi dovada celor susţinute de tine.

— Ce dovadă?

— De unde să ştiu eu? Nu ai aripi, nu ai aureolă, dar ai totuşi nişte puteri, nu-i aşa?

— Oh! Atât de puţine.

— În acest caz, dragă domnule, mă tem că discuţia noastră se va încheia aici.

Tânărul se ridică şi merse până la fereastra deschisă spre grădina din spatele casei. Clarissa îl văzu cum scrutează împrejurimile, pândind pe cineva sau ceva. Liniştit în această privinţă, închise ochii şi recită – pentru că era vorba chiar de o recitare:

— John Keats. Genial. Frumuseţea în stare pură. Ah! Dacă m-aş fi putut lăsa în voia celeilalte pasiuni ale mele: poezia. Dar cititorii mei m-ar mai fi citit oare? Să scriu sub un pseudonim? M-am gândit la acesta: Mary Westmacott.

Profitând de acest prim elan, continuă:

— Libertate. Eram liberă. Martirizată de crizele mele de artrită, dar liberă. La început, totuşi, nimic nu părea să prevestească faptul că voi trăi altfel decât înlănţuită de constrângeri. Tatăl meu, lordul Archibald Gray, strălucit om de afaceri, membru în Parlament, conservator îndârjit şi adept al despotismului, mă educase pentru singura menire feminină pe care o concepea: aceea de mamă şi de soţie… Biata Janet. Toate aceste personaje suferinde despre care spunem că nu-şi merită soarta. Loterie veninoasă, guvernată de nu se ştie cine şi nici de ce.

— Încetează! urlă Clarissa. Încetează!

Dar el continuă, indiferent la emoţia pe care o suscita. Sunetul vocii lui devenise metalic. Mai glacial decât orice banchiză; mai distant decât cele mai vechi galaxii. Emana din acele stele moarte de milioane de ani şi a căror strălucire încă mai ajunge la noi:

— Se numea Jean. M-a modelat ca şi cum aş fi fost făcută din lut. Am adorat fiecare clipă, i-am iubit mâinile cu care mă mângâia. L-am respirat, m-am topit în el.

Clarissa ţâşni din scaunul ei şi îşi lipi violent palma de buzele tânărului.

— Taci, când îţi spun! Taci!

Surprins, tânărul făcu un salt înapoi:

— Liniştiţi-vă, spuse el. Nu voiam să vă rănesc. Dumneavoastră…

— Îţi dai seama de ceea ce ai făcut?

Clarissa vorbea poticnit, gata să plângă.

— Voiaţi o dovadă…

— Să dezvălui gândurile oamenilor? Să le dezgoleşti sufletul! Să le scormoneşti intimitatea! Nu-ţi dai seama că e monstruos?

— V-am prevenit. Îngerii au puţine puteri, mai ales îngerii minori; nu aveam decât această dovadă de oferit. Să nu-mi purtaţi pică. Sufletul dumneavoastră vă aparţine, la fel şi gândurile. Eu nu sunt decât o sugativă. Absorb crâmpeie din viaţa unor fiinţe, dar sunt incapabil să le retransmit altcuiva în afara proprietarilor lor.

— Asta nu face purtarea ta mai puţin monstruoasă. Te-ai comportat ca un hoţ josnic.

— Nu, doamnă Gray. Ca o oglindă. Am devenit, pentru câteva momente, reflexia dumneavoastră. Asta-i tot.

Clarissa se reaşeză şi nu mai scoase niciun cuvânt.

— Trebuie să vorbim acum, spuse tânărul venind lângă ea. Aveţi milă. Timpul ne presează. Doar nu vreţi ca Janet să moară, nu-i aşa? Şi nici să muriţi dumneavoastră, nu? Nu acum.

Bătrâna doamnă îşi şterse discret obrajii uzi de lacrimi.

— Te ascult.

Tânărul îşi împreună mâinile într-o atitudine de reculegere.

— Totul a început cu moartea lui Kaliel. L-am descoperit (ezită asupra termenului) într-o dimineaţă sau într-o noapte. Şi…

Clarissa îl întrerupse imediat:

— Într-o dimineaţă sau într-o noapte?

— Spun aşa pentru că noi nu avem aceeaşi noţiune despre timp ca voi. Zi, noapte… Eternitatea se scurge în afara anotimpurilor, a orelor, a apusurilor sau a zorilor de ziuă. Dar, vă rog, nu mă întrerupeţi. V-am spus deja, nu avem timp.

Clarissa îşi aminti de cuvintele latine înscrise în carnet: *Tempesta unus, eadem tempesta…* „Timpul întâi, în acelaşi timp”… Aşadar, asta era explicaţia…

Tânărul continuă:

— Aşadar, a avut loc o primă crimă. L-am găsit pe Kaliel cu gâtul tăiat. A fost oribil. O teroare

extremă emana din toată fiinţa lui. Dar şi noi eram îngroziţi.

Şi pe bună dreptate… *Noi, îngerii, deveniserăm muritori.* Muritori! Înţelegeţi ce înseamnă asta? Până atunci, chinurile morţii, despărţirile dureroase, sfârşitul tuturor lucrurilor ne erau necunoscute. Eram veşnici, trăiam pentru totdeauna. Nu ne gândeam niciodată că totul s-ar putea încheia dintr-odată. Frica, neliniştea şi grijile ne-au fost multă vreme sentimente străine, până când…

În mod vădit, descrierea noii lui condiţii îl cufunda în cea mai totală deznădejde. Clarissa se abţinu să-i spună că momentul lui de conştientizare nu trezea în ea nicio compasiune, că ceea ce îi descria el era destinul a miliarde de oameni.

— După asasinarea lui Kaliel, a venit rândul lui Elemiah. Şi femeile-înger mor. Eram neputincioşi, simpli martori ai unei odioase numărători inverse.

Enumeră, ajutându-se de degete:

— Zece, nouă, opt…

— Zece? întrebă Clarissa. De ce începi de la zece?

— Pentru că acesta este – rectifică – era numărul nostru. Zece îngeri, împărţiţi în două ranguri. Trei superiori şi şapte inferiori. La ora la care vă vorbesc, au mai rămas doar doi: Samel şi cu mine. Samel fiind un înger major. Un înger-femeie. Dar ea stă ascunsă pe undeva și nu îndrăzneşte să se manifeste, într-atât de mult se teme.

— Sunteţi doar zece?

Clarissa zâmbi fără voia ei.

— Şi eu care credeam că avem cu toţii câte un înger păzitor.

— Încă una dintre ideile voastre preconcepute. Ne este deja greu să ne protejăm pe noi înşine; dacă ar mai trebui să ne ocupăm şi de umanitate…

Arătă spre ceainic.

— Mi s-a uscat gâtul.

Clarissa împinse ceaşca spre el şi profită de ocazie ca să se informeze:

— Şi cum aţi reacţionat în faţa acestui masacru? Doar n-aţi rămas cu braţele încrucişate, aşteptând următoarea victimă?

— Bineînţeles că nu! Gabriel a preluat imediat conducerea operaţiunilor şi ne-am organizat pentru a încerca să-l descoperim pe instigatorul acestor crime monstruoase. Numai că, vedeţi dumneavoastră, am fost foarte repede depăşiţi de dificultatea sarcinii noastre.

— În ciuda puterilor voastre?

— V-am spus deja, acestea nu sunt atât de mari pe cât vor oamenii să şi le imagineze; fără să mai punem la socoteală faptul că suntem victimele unui mare handicap: cunoaşterea răului fiindu-ne totalmente străină, suntem lipsiţi de acel spirit atât de – scuzaţi-mi expresia – viclean, propriu oamenilor. Cum să ghicim acţiunile nefaste, cum să le prevenim, dacă nu ştim nimic despre gândul care le călăuzeşte? Ca să învingi răul e obligatoriu să ai gânduri rele. Iar aceste demers nouă ne este necunoscut.

— Şi Dumnezeu ce rol are în toată povestea asta? De ce nu i-aţi cerut ajutorul? Doar trăiţi în paradis, nu-i aşa? Nici nu poţi visa la o situaţie mai bună decât asta şi, dacă ar fi să dau crezare Scripturilor, se pare că aţi fost creaţi chiar de El! Voi sunteţi armata celestă!

Daniel îşi legănă capul cu tristeţe.

— Oh, doamnă Gray! Fiţi convinsă că strigătele noastre de ajutor au fost destule. În genunchi, în picioare, imploratoare… Am practicat toate formele de rugăminţi, ne-am căinat în toate rugăciunile. Degeaba, n-am primit nici cel mai mic răspuns. Nici umbra vreunui semn. Nimic. Doar tăcere.

Scoase un oftat:

— De altfel, nu sunteţi şi voi tot creaţiile Lui? Vă răspunde vreodată atunci când vă înălţaţi rugile către El?

Arătă spre degetele deformate ale bătrânei doamne.

— Uitaţi-vă la mâinile dumneavoastră… Vi s-a întâmplat să vă rugaţi pentru ca această afecţiune să dispară?

— Da, am avut această slăbiciune. Într-un gest de disperare.

— Şi nu aţi fost auzită. Suntem – noi într-o mai mică măsură – în aceeaşi oală.

— Un serial *killer* în paradis, monologă bătrâna doamnă cu glas coborât, un înger agnostic şi un Dumnezeu indiferent. Toate astea au o logică deplină. Dar, oricum, continuă.

— Gabriel era pasionat de cărţile dumneavoastră…

— Vrei să repeţi?

— Exact acesta este adevărul. Gabriel vă devora romanele. Era atât de nerăbdător, încât chiar se întâmpla să nu mai aştepte apariţia următoarei cărţi şi să vi se strecoare în casă ca să citească manuscrisul în curs, din spatele dumneavoastră. De ce sunteţi atât de surprinsă? Ah! înţeleg! Din nou aceleaşi stereotipuri… Închipuiţi-vă că noi citim mult. Biblioteca noastră conţine toate cărţile universului. Din fericire. Dacă n-ar fi fost aşa, veşnicia noastră ne-ar fi devenit insuportabilă. În ceea ce mă priveşte, am o pasiune pentru Camus. Cunoaşteţi *Mitul lui Sisif?* O bijuterie. A fost multă vreme cartea mea de căpătâi. Probabil că din cauza acestei idei a absurdului atât de admirabil explicată: „Sculare, metrou, orele de la birou sau din uzină, masă, somn şi luni, marţi, miercuri, joi, vineri şi sâmbătă în acelaşi ritm…” N-o să mă credeţi, dar cam asta e şi existenţa noastră. Vegetăm, lâncezim, până în ziua în care apare un ordin şi iată-ne trimişi în misiune în lumea voastră.

— Un ordin de la Dumnezeu, aşadar…

— Bănuiesc. Cum să fiu sigur? Un ordin violent în orice caz, un impuls insuportabil. Cufundaţi într-o stare secundă, ne punem în mişcare şi urmăm directivele întocmai. Odată ce ne-am îndeplinit misiunea, iată-ne din nou propulsaţi în condiţia

noastră primară şi totul reîncepe: *somn şi luni, marţi, miercuri, joi, vineri şi sâmbătă…*

— Ce-ar fi să ne întoarcem la acele crime şi la prietenul tău Gabriel?

— Aveţi dreptate, m-am abătut de la subiect. Aşa cum vă spuneam, Gabriel era pasionat de intrigile dumneavoastră poliţiste. Era de părere că sunteţi un adevărat geniu. Aşa că, într-o zi, în faţa neputinţei noastre, i-a venit ideea să vă încredinţeze ancheta. Se gândea că, dacă există în lume vreo persoană capabilă să-l descopere pe criminal, aceasta nu puteţi fi decât dumneavoastră.

— Sunt flatată. Dar, chiar dacă ego-ul meu o să sufere, mi-e greu să cred că prietenul tău Gabriel a pus ochii pe mine pentru simplul motiv că îmi aprecia romanele.

— Nu greşiţi. Există, cel puţin aşa cred, mai multe alte elemente care i-au influenţat demersul: refuzul în faţa lumii, exilul dumneavoastră, respingerea onorurilor şi mai ales un punct esenţial: sunteţi femeie.

Clarissa îşi încruntă sprâncenele.

— Da, continuă Daniel, în ochii lui Gabriel, femeile le sunt superioare bărbaţilor. Datorită instinctului lor, a marii lor sensibilităţi, a capacităţii lor de a rezista la durere, a însuşirii pe care o au de a purta şi de a da viaţă. Dacă mai adăugăm perspicacitatea şi simţul analizei cu care trebuie să fie înzestrat un scriitor de romane poliţiste, ansamblul acestor calităţi se poate dovedi foarte eficient. Pentru toate aceste lucruri v-a ales Gabriel pe dumneavoastră.

— Să fac o anchetă în paradis, iată ce lipsea din palmaresul meu.

— Tot nu mă credeţi. De ce continuaţi să fiţi ironică?

Clarissa ocoli răspunsul şi se interesă:

— De ce menţionează carnetul lui Gabriel o suită de personaje biblice? Mă refer la Moise şi la alţii. Ce vrea să însemne acest număr, 19, şi această propoziţie sibilină: „Geamănul este în 0,809”?

— N-am nici cea mai vagă idee. În schimb, în privinţa personajelor, explicaţia este simplă: ele ne stau în preajmă. Împart acelaşi loc cu noi. Întâlneşti, ici şi colo, reprezentanţi ai Torei, ai Noului Testament, ai Coranului. Dar şi adepţi ai lui Buddha şi câţiva laici. Toată această lume nu are mai mult de treizeci de membri. Nu mă întrebaţi de ce şi nici în virtutea cărui fapt se face trierea. Aş fi incapabil să vă răspund. Un lucru e cert: e mult de când n-au mai apărut alţii noi. Păcat. E cam plictisitor să vezi mereu aceleaşi chipuri. Dar dincolo de faptul că aceste personaje trăiesc alături de noi, există un motiv chiar mai important pentru prezenţa lor în carnet.

Îşi turnă o a doua ceaşcă de ceai înainte de a anunţa:

— Nu ştiu cum a ajuns Gabriel la această concluzie: pentru el, nu era nicio îndoială că vinovatul se afla printre aceşti oameni. Ultima acţiune pe care a înfăptuit-o a fost să întocmească lista acelora pe care-i suspecta cel mai mult.

Îşi strecură mâna dreaptă în buzunarul interior al hainei şi scoase o foaie împăturită pe care i-o încredinţă bătrânei doamne.

— Lat-o.

Clarissa despături foaia şi citi:

MOSHE
IOSHUA
MOHAMMED

De data asta, nu se putu abţine să nu izbucnească în râs:

— Moise, Iisus, Mahomed? Şi criminalul în serie ar fi unul dintre aceste personaje prestigioase?

— El era convins de asta.

— Să fim serioşi. Chiar ţi-i imaginezi pe Iisus sau pe Mahomed cu un cuţit de măcelar în mână, tăind gâtul unui înger?

Chipul lui Daniel exprima îndoiala.

— Recunosc că este de neconceput, dar Gabriel părea să fie convins că aşa este.

— Pe ce se baza? Ce indicii avea? Ce motiv i-ar fi împins pe aceşti profeţi să-i ucidă pe cei asemenea ţie? Pentru orice crimă e nevoie de un mobil, înţelegi? Nimeni nu ucide în mod gratuit, pentru simpla plăcere de a omorî. Doar dacă nu e nebun.

— Ce să vă răspund? Vă repet că acestea sunt concluziile la care ajunsese Gabriel. Mai multe nu ştiu. Din păcate. În ultimul timp, prietenul meu devenise… cum spuneţi voi? Paranoic? Ăsta-i cuvântul?

Clarissa confirmă.

— Nici nu mai îndrăznea să mi se confeseze. Vedea ameninţări peste tot. Trăia retras. Stins. Abătut.

— Hai să rezumăm. Se pare că un criminal în serie ar face ravagii în paradis. În faţa incapacităţii voastre de a-l identifica, Gabriel a venit la mine pentru a-mi încredinţa această afacere şi bănuielile lui. Ar fi fost prins de asasin, care i-a tăiat imediat gâtul. E corect?

— Absolut exact. Dar ştiind că urmează să fie şi el omorât, a avut grijă să depună carnetul la oficiul din Brodick. În felul acesta, dacă la rândul lui era asasinat, ar fi rămas o dovadă. Din aceleaşi motive, a considerat că este mult mai sigur să-mi încredinţeze lista suspecţilor şi m-a însărcinat să v-o dau dumneavoastră în cazul în care el va dispărea.

— Şi de ce ai aşteptat atât de mult până să mi-o dai?

Daniel răspunse printr-o întrebare:

— Nu era mai înţelept să vă las timp să decriptaţi carnetul şi să asimilaţi o parte din elementele lui?

— Dacă îmi amintesc bine, Gabriel a scris în carnetul lui: *„Acum, nu mai am altă alegere decât să nesocotesc legile şi să iau aparenţă umană, aşa cum am făcut în alte timpuri.”* Explică-mi…

— Deşi suntem identici cu voi, din punct de vedere fizic, noi nu avem posibilitatea să intervenim

pe pământ în starea în care ne aflăm. Am fi prefăcuţi în pulbere. Aşadar, suntem constrânşi să aşteptăm să moară un om ca să intrăm în pielea lui. Eu însumi am prins ocazia morţii unui tânăr care traversa distrat, aici, pe insulă, o stradă din Kildonan, dincolo de trecerea de pietoni.

— Deduc deci că prietenul rău a acaparat corpul acelui răufăcător irlandez asasinat pe şoseaua din Corrie? De unde şi asemănarea…

— Exact.

Romanciera se ridică brusc şi se îndreptă spre o mică tablă albă care-i servea drept memorator, atârnată deasupra chiuvetei. Apucă markerul roşu legat cu o sforicică şi notă cu un scris tremurat:

Orele 19. 1 şi 45. Întrerupere: cinci ore. Ardrossan/ Brodick. O'Casey? Dar înainte?

Întrebă:

— Când ai discutat cu Gabriel ultima oară?

— În ziua în care mi-a dat lista suspecţilor. Exact înainte de a se incarna ca să vă întâlnească.

— Prin urmare, chiar în ziua când s-a îmbarcat de la Ardrossan pentru Brodick. Poţi să precizezi ora ultimei voastre întâlniri?

— Ăă… cred că a fost cam în jurul orei cinci şi treizeci de minute după-amiaza, după orele voastre terestre. Îmi amintesc pentru că mi-a spus să-l urmez la Ardrossan. Ştia că vor muri doi bărbaţi. Primul la Ardrossan, către ora şase, iar al doilea, a doua zi în zori, la Kildonan.

— Aşadar, el a luat corpul primului şi pe al celui de-al doilea ţi l-a lăsat ţie.

— Exact. Dar de ce aceste întrebări? Toate astea sunt doar nişte detalii.

Romanciera se înflăcără:

— Ascultă-mă cu atenţie, domnule Daniel. Sunt autoare de romane poliţiste şi tocmai de aceea se pare că m-ar fi ales Gabriel. Ai amintit că, dacă m-a ales, a făcut-o pentru aptitudinea mea de a analiza minuţios indiciile, oricât de neînsemnate ar fi ele. Elementele „terestre" al acestui puzzle al vostru nu se potrivesc între ele.

— Ce importanţă are? Le analizaţi prea îndeaproape când ar trebui să priviţi totul mai de la distanţă.

— Eşti inconştient, zău aşa! Dai năvală în bucătăria mea pentru a mă anunţa că eşti un înger, agnostic, pe deasupra, că un ucigaş bântuie prin paradis şi că s-ar putea ascunde între Moise şi Iisus şi, ca totul să fie desăvârşit, îmi povesteşti că arhanghelul Gabriel în persoană – fervent cititor al romanelor mele – s-ar fi incarnat în corpul unui derbedeu irlandez ca să vină la mine şi să-mi încredinţeze ancheta. Iar eu n-ar trebui să încerc să aprofundez lucrurile!

Ţipase fără să-şi dea seama.

Tânărul replică pe un ton la fel de ridicat:

— Aţi cerut o dovadă! Nu v-am dat-o?

Clarissa îşi trase ceaşca spre ea şi îşi mai turnă o porţie de ceai.

— Trebuie să mă gândesc.

— Nu aveţi timp! Mâine, sau în seara asta, veţi fi probabil moartă. Şi eu la fel.

Era gata să izbucnească în lacrimi.

— Poate că nu suntem prea perspicace, noi, îngerii. Dar este incredibil cât de neîncrezători sunteţi voi, oamenii.

— Ce vrei? Fiecare cu slăbiciunile lui.

Se grăbi să adauge:

— Mai există o ultimă întrebare – cea mai importantă – pe care nu ţi-am pus-o încă. Dacă aş accepta să mă lansez în această aventură, mi-ai putea spune prin ce miracol aş putea acţiona? După ultimele ştiri, suspecţii voştri sunt în paradis, iar eu pe pământ. Intenţionezi să mă omori ca să fiu în măsură să-i interoghez? Pentru că, am impresia că-ţi dai seama, orice anchetator demn de acest nume trebuie să susţină un interogatoriu după toate formele legale. Şi atunci?

— Într-adevăr. E un argument. Totuşi, ştiu că Gabriel se gândise la o soluţie. Trebuie să fie consemnată undeva prin dosarele lui. O să o caut.

— Foarte bine. Atunci, îţi propun să ne revedem când vei intra în posesia ei.

Tânărul se ridică de pe scaun cu un aer epuizat şi spuse oftând:

— Am de ales? Pe curând, doamnă Gray. În fine… dacă nu mor până atunci.

14

Mergea, îmbrăcată cu un pulover, de-a lungul plajei încă pustii. Niciun val nu ondula marea. Totul era atât de liniştit, atât de senin. La Est, se decupa silueta întunecată a insulei sfinte.

Închipuiţi-vă că exact în faţa ei, pe insuliţa Lindisfarne, locuieşte unul dintre vechii mei prieteni, Samuel Shlonsky… Dacă aveţi intenţia să continuaţi această aventură, cred că el v-ar putea ajuta.

Informaţiile telefonice nu-i putuseră comunica adresa acestui om. Dar nu se îndoia că, odată ajunsă acolo, îl va găsi cu uşurinţă. Lindisfarne nu era o insulă, ci doar o insuliţă.

„Instinctul meu feminin nu mă împiedică să fiu un om raţional.” Raţională a fost toată viaţa. Opera ei stătea mărturie. Elaborate cu o rigoare aproape matematică, intrigile pe care le ţesea nu lăsau nicidecum loc fanteziei. Planul trebuia să fie trainic; personajele ţinute în frâu nu-şi puteau permite nici cel mai mic pas în lături. Îi auzise pe unii autori explicând că, uneori, pe parcursul acţiunii, se întâmpla ca eroii lor să le scape de sub control. Ea, Clarissa, nu cunoscuse niciodată o astfel de situaţie. Dacă s-ar fi confruntat cu ea, ar fi reacţionat imediat ca să o remedieze şi să-l readucă pe rebel în front. Poate că această atitudine de extremă rigoare era un dar otrăvit moştenit de la scumpul ei tată, atât de ferm în orice privinţă, atât de îngust în idei. Făcuse totul pentru a nu cădea în această capcană; dar nu destul, cu siguranţă, pentru că, în mod clar, câteva gene încăpăţânate îi influenţau încă viziunea asupra lumii.

Poate că nu suntem prea perspicace, noi, îngerii. Dar este incredibil cât de neîncrezători sunteţi voi, oamenii.

Şi dacă – în ciuda aparenţelor – toată această afacere stătea în picioare la fel de temeinic ca intrigile imaginate în romanele ei? În definitiv, oare

nu era ferm convinsă o parte din umanitate că Moise despicase apele Mării Roşii, că Iisus îi vindecase pe lepros şi pe paralitic, că înmulţise pâinile şi peştii, că reînviase, că Fecioara Maria născuse fără să-şi fi pierdut virginitatea, că Dumnezeu însuşi îi dictase Coranul lui Mahomed, că infernul există, la fel şi diavolul şi Judecata de Apoi… De ce-ar fi atunci inadmisibilă ideea existenţei unui ucigaş în paradis?

Trebuie să mă credeţi, doamnă Gray! Nu numai pentru că l-aţi văzut pe Gabriel mort, ci şi – era să spun mai ales – pentru că sunteţi femeie. Ce faceţi cu instinctul dumneavoastră?

— V-aţi trezit devreme?

Glasul lui Morcar o abătu pe romancieră de la gândurile sale. Nu-l auzise venind. Băiatul era cu pieptul gol, îmbrăcat cu slipul de baie, şi o examina zâmbind uşor.

— La vârsta mea, replică ea, să stai în pat până târziu e un lux pe care nu mai ai dreptul să ţi-l oferi. Kathleen încă mai doarme?

Tânărul îşi luă o expresie nevinovată şi răspunse:

— Ce sunt eu? Paznicul lui Kathleen?

— Bineînţeles că nu. Am întrebat doar.

Făcură câţiva paşi unul lângă altul, apoi Morcar observă:

— Cred că am auzit zgomot de voci mai devreme. Aţi primit o vizită?

— Un vecin…

— Atât de devreme?

Clarissa se întoarse spre el.

— Nu eşti cam indiscret?

— Recunosc că da. Câteodată.

— Prost obicei.

Îşi reluară plimbarea de-a lungul plajei, până în momentul în care băiatul rupse din nou tăcerea:

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş lăsa totul baltă.

— Zău? Curios. Păreai, dimpotrivă, să ai o cu totul altă părere.

— Asta se întâmpla înainte de moartea lui Bacovia.

Îl privi uluită.

— Moartea lui Bacovia? De unde ai aflat despre ea?

— L-am auzit pe inspectorul Stuart când v-a anunţat vestea.

— În mod cert, prietene, stai cu urechile ciulite. Şi de ce ar trebui să mă determine moartea lui Bacovia să abandonez afacerea?

Morcar nu răspunse.

— Deci? insistă ea.

— Pentru că riscaţi să fiţi dumneavoastră următoarea victimă, doamnă Gray.

Siguranţa cu care rostise aceste cuvinte o înfioră. Neştiind ce să răspundă, ieşi din încurcătură schimbând subiectul:

— Nimeni nu e stăpân pe viaţa lui. Eu mă întorc acasă. Tu?

— O să mă duc să înot puţin.

— Foarte bine. Dar fii prudent: curenţii sunt înşelători în zona asta.

Morcar pornise deja spre mare.

Îndată ce reveni acasă, se duse în bucătărie şi puse apă la fiert. Ceaiul rece din dimineaţa aceea îi lăsase în gură un gust amar. Kathleen i se alătură.

— Ai dormit bine? se interesă Clarissa.

Fata îşi coborî privirea ca şi cum s-ar fi temut că noaptea lăsase urme compromiţătoare.

— Foarte bine. Şi dumneavoastră, doamnă Gray?

— Sunt mai mult de patruzeci de ani de când nu mai ştiu ce înseamnă o noapte adevărată. De vină e vârsta, bănuiesc, dublată de această senzaţie de pierdere a timpului. Ştii că omul îşi petrece peste trei sferturi din viaţă dormind? E absurd, nu-i aşa?

Arătă spre un dulap.

— Găseşti ciocolata pudră pe etajera de sus, la fel şi cerealele. Laptele e în frigider.

Fata se grăbi să le ia, în timp ce întrebă:

— Aveţi intenţia să scrieţi azi?

— Trebuie s-o fac. Am rămas în urmă şi cu scrisorile la care va trebui să răspundem. Ai contactat-o pe doamna Pettycoat?

— Da. Mi-a promis că va veni pentru curăţenie azi după amiază.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă o vei supraveghea. E adorabilă, dar are tendinţa supărătoare de a pleca înainte de vreme.

Trecură câteva clipe de tăcere şi apoi Kathleen spuse:

— Nu încetez să mă întreb ce poate să însemne concluzia redactată de Gabriel.

— Ce concluzie?

— Geamănul este în 0,809. Mă întreb dacă nu cumva există la Universitate lucrări care tratează numerologia sau teoria numerelor. Poate ar fi interesant să…

Clarissa se pregătea să-i răspundă când răsună soneria telefonului. Ridică imediat receptorul aparatului fixat pe perete. În câteva secunde, expresia feţei ei se schimbă şi degetele i se crispară atât de tare pe aparat, încât căpătară culoarea alb-lăptoasă a oaselor. Când închise telefonul, fu nevoită să se sprijine de frigider ca să nu se prăbuşească.

Morcar, care tocmai apăruse şi el în bucătărie, se repezi spre ea şi o prinse de braţ.

— Doamnă Gray? Ce-aţi păţit?

Kathleen veni să-i dea o mână de ajutor tânărului.

Bătrâna doamnă indică un scaun din priviri şi se lăsă condusă până la el.

— Vreţi să chemăm un doctor?

Refuză cu un gest.

— Era Maclean, articulă ea în sfârşit, cu o voce sufocată. Janet a intrat în comă.

— Nu se poate! exclamă Morcar, indignat.

— Ba da. S-a întâmplat azi-noapte.

— Cum? Ce spun doctorii?

— Atât cât am înţeles, sunt complet derutaţi.

Cei doi tineri se priviră consternaţi.

— Profesorul trebuie să fie devastat, spuse Kathleen cu glas coborât.

— Distrus, da.

Janet o să moară?

Este deja aproape moartă… Nu mai e decât o chestiune de ore. Şi dumneavoastră, doamnă Gray. Nu se poate să nu ştiţi că sunteţi în mare pericol.

Cuvintele lui Daniel începuseră să răsune în mintea Clarissei.

De data asta, era prea mult. Va pune mâna pe nenorocitul ăla, pe pământ sau în paradis!

Se ridică brusc şi se îndreptă spre salon, în căutarea cheilor maşinii.

— Unde vă duceţi? întrebă Kathleen, îngrijorată.

*

Clarissa conducea maşina, apăsând până la capăt pedala acceleraţiei. Furia îi spulberase dintr-odată toate reticenţele, toate îndoielile. Cu atât mai rău dacă era, de fapt, obiectul unei manipulări diabolice, cu atât mai rău dacă se acoperea de ridicol. Acum voia să ştie, trebuia să ştie. Privea fix şi nu înceta să-şi rememoreze anumite fraze schimbate cu îngerul. *Da. Îngerul,* spuse ea cu voce tare, hotărâtă să-şi incrusteze definitiv în minte această concluzie. Mai avea nevoie doar de o dovadă. Una singură.

Când ai vorbit cu Gabriel ultima oară?

— În ziua în care mi-a dat lista suspecţilor. Exact înainte de a se incarna ca să vă întâlnească.

— Poţi să precizezi ora ultimei voastre întâlniri?

— Ăă… cred că a fost aproximativ în jurul orei cinci şi treizeci de minute după-amiaza, după orele voastre terestre. Îmi amintesc pentru că mi-a spus să-l urmez la Ardrossan. Ştia că vor muri doi bărbaţi. Primul la Ardrossan, către ora şase, iar al doilea, a doua zi în zori, la Kildonan.

Clarissa luase feribotul de la ora şapte şi treizeci de minute. În consecinţă, tânărul căruia i-ar fi luat corpul Daniel n-ar fi putut să moară decât între răsăritul soarelui şi această oră.

Încetini uşor când intră în port, coti la colţul cu Alma Road şi frână brusc în faţa comisariatului.

— Inspectorul Stuart este aici? întrebă ea, repezindu-se spre biroul de recepţie.

— Doamnă Gray? exclamă agentul de serviciu, puţin surprins. Da. E în biroul lui. Mă tem că nu e singur. Eu…

Clarissa nu aşteptă urmarea şi năvăli pe culoarul care se deschidea la dreapta.

Agentul nici nu apucă să o ia pe urmele ei, că ea şi ajunse în faţa uşii inspectorului. Intră în birou, fără a mai catadicsi să bată.

— Trebuie să-ţi vorbesc. E urgent!

Stuart o privi uluit. Bărbatul care era aşezat în faţa lui făcu la fel.

— Acum? întrebă ofiţerul. N-aţi putea aştepta? Nu mai am mult.

— Acum, răspunse brutal romanciera.

— Doamnă Gray…

Clarissa ocupă singurul scaun disponibil, afişând o expresie încăpăţânată.

Inspectorul schimbă o privire jenată cu vizitatorul său. Acesta din urmă înţelese mesajul mut şi dispăru, aruncând în treacăt spre intrusă o ocheadă reprobatoare.

— Aveţi noroc, spuse poliţistul. Era un prieten.

— Ascultă-mă, Thomas, am nevoie de ajutorul tău. În mod sigur, ai acces la morga din Kildonan şi la cea din Ardrossan.

— Ăă… totul depinde de informaţiile pe care le căutaţi.

— Nimic prea complicat şi nici ilegal. Aş vrea să ştiu dacă în după-amiaza zilei de 8 iunie a murit vreun bărbat între orele şaptesprezece şi patruzeci şi cinci şi optsprezece şi cincisprezece minute. Şi un altul, a doua zi, în zori, aici, pe insulă, la Kildonan, înainte de ora şapte şi treizeci de minute dimineaţa. O precizare: acesta din urmă, un tânăr de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, se pare că ar fi fost strivit de o maşină.

— În mod clar, bombăni Stuart, nu mă menajaţi deloc. Nu mi-aţi promis că nu veţi mai continua această afacere? Că nu…

— Te rog, ai încredere în mine. Vreau doar să-mi satisfac curiozitatea. Nimic mai mult.

— Nu cred niciun cuvânt!

— Ba da. E strictul adevăr!

— Puteţi să-mi spuneţi măcar de unde vă vine acest interes subit pentru scumpii noştri dispăruţi?

— Fii drăguţ. Nu-mi pune întrebări. Îţi promit că-ţi voi explica totul la timpul potrivit. Când îmi poţi obţine aceste informaţii?

Inspectorul îşi întinse picioarele şi îşi sprijini ceafa de perete.

— Să zicem că în vreo cincisprezece zile? propuse el.

— Cincisprezece zile? Nici să nu te gândeşti! O să fie prea târziu.

— Zece?

— Nu, Thomas, am nevoie de ele mâine.

Inspectorul chicoti:

— Invitaţia dumneavoastră la masă mai e valabilă?

Clarissa îşi încruntă sprâncenele.

— Ce legătură are?

— Răspundeţi-mi.

— Bineînţeles. Sâmbătă.

— Astăzi e marţi. Peste patru zile, aşadar.

Bătrâna doamnă se enervă:

— Ştiu să număr! Da. Patru zile.

— Fără alimente congelate. De acord?

— Dumnezeule, ce fel de joc joci?

— Dar din dar se face raiul. Fără chestii congelate.

Clarissa scoase un oftat prelung:

— De acord.

Stuart începu imediat să bată ceva pe tastatura computerului său.

— Ce faci?

— Răspund la cererea dumneavoastră. La cea de-a doua parte, cel puţin.

— Aşa? Cu fierul ăsta vechi?

— Fierul ăsta vechi, cum îl numiţi dumneavoastră, conţine înregistrări ale tuturor

deceselor accidentale sau suspecte survenite pe insulă pe parcursul ultimelor nouăzeci de zile. După aceea, aceste informaţii vor fi transferate şi stocate într-un computer central, la Edinburgh.

Câteva minute mai târziu, începu să se audă un zbârnâit surd. Stuart continuă să tasteze şi apoi se ridică, luă foaia ieşită din măruntaiele unei imprimante şi citi cu o voce neutră:

— James O'Connor. Născut la 30 martie 1976, domiciliat la numărul 23 de pe Mayish Road, în Kildonan. Lovit de un vehicul marca Rover, înmatriculat BR602 XP, în timp ce traversa strada dincolo de marcajul pietonal.

8 iunie 2002. Ora şase şi patruzeci de minute.

Strecură foaia sub nasul bătrânei doamne şi conchise:

— Sunteţi norocoasă.

Inima romancierei bătu de emoţie. Aşadar, Daniel spusese adevărul.

— Şi bărbatul din Ardrossan?

— Am rezolvat. Le-am trimis un mail colegilor mei; ar trebui să-mi răspundă pe parcursul următoarei ore.

Clarissa se ridică de pe scaun cu chipul unui copil radiind de încântare şi depuse spontan un sărut sonor pe obrazul lui Stuart.

— Eşti o scumpete, Thomas! Mulţumesc.

El o apucă de braţ ca s-o reţină şi declară cu gravitate:

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, Clarissa: mă păzesc de supranatural. Păzeşte-te şi dumneata…

Răspunsul romancierei se vru liniştitor:

— Da. Da. Bineînţeles…

Instalată la volanul Triumfului ei, Clarissa jubila. Acum avea dovada. Scoase un carneţel din geantă şi scrise în grabă:

1 – *Cadavrul lui Gabriel*
2 – *Tichetul de garanţie şi carnetul*
3 – *Textura carnetului, pagini, cerneală*
4 – *Boala lui Janet*

5 – *Trupul neînsufleţit geamăn al lui O'Casey*
6 – *Asasinarea lui Bacovia*
7 – *Puterile lui Daniel*
8 – *Tânărul strivit*
9 – *Mortul din Ardrossan?*

Nu avea încă o certitudine în privinţa celui din urmă punct, dar nu se îndoia nicio clipă că cei din Edinburgh vor confirma decesul acestui necunoscut în intervalul orar indicat de Daniel. Acum, nu-i mai rămânea decât să se roage – ideea o făcu să zâmbească – pentru ca îngerul ei să se manifeste cât mai rapid. Fără ajutorul lui, s-ar afla iar într-un impas. Într-adevăr, nu numai că nu putea inspecta locul crimei, dar cum să progreseze sărind peste această etapă, cea mai elementară, reprezentată de interogatoriul suspecţilor? „Ştiu că Gabriel se gândise la o soluţie", o lăsase Daniel să înţeleagă. Bun, dar la care? În ce fel putea un muritor să intre în legătură cu morţii? Spirite care bat în masă? Acele *weegee board?* Un medium? Clarissa ştia din start că nici nu se punea problema ca ea să apeleze la vreuna dintre aceste stratageme obscure. Numai gândul că ar sta aşezată între două lumânări, într-o cameră cufundată în penumbră şi inundată de efluvii de tămâie, i se părea de neconceput. Singura dată în viaţa ei când avusese slăbiciunea să consulte o clarvăzătoare se încheiase cu o criză de râs nebun, imposibil de stăpânit. De altfel, nu făcuse acest demers decât pentru cerinţele celui de-al optulea său roman. *Cazul Fletcher.* Nu şi-a iertat niciodată faptul că a trebuit să scoată din buzunar cincizeci de lire ca să asculte prostii de genul: „Vei primi o scrisoare" (primea, în perioada aceea, zeci de scrisori pe zi), „Eşti invidiată" (care scriitor nu ar fi, atunci când vânzările lui întrec aşteptările?), „Dar acolo, sus, cineva te protejează". — „Cine?" întrebase ea. „Mama ta", răspunsese clarvăzătoarea (biata ei mamă încă trăia).

Cincizeci de lire… Se mai vedea încă numărând bancnotele, sub privirea de înaltă inspiraţie a

cucoanei respective.

Gabriel se gândise la o soluţie. Clarissa reflectase îndelung, dar tot nu descoperise care era această soluţie.

Oricum, nu mai era cazul să stea cu braţele încrucişate.

Porni motorul Triumfului şi o luă în direcţia portului.

*

Aşezat la căpătâiul soţiei sale, William Maclean tot nu reuşea să se deprindă cu acest chip încremenit, cu acest corp imobil, acest braţ descărnat în care se scurgeau mici picături purtătoare de viaţă îndulcită, care strecurau vlagă în venă, cu o regularitate de metronom. Potenţă, nume ciudat care definea conţinutul săculeţilor cu ser ce difuza supravieţuirea. Din fiecare nară porneau două tuburi lăptoase prin care circula fluxul de oxigen; miriade de molecule vitale, transparente, impalpabile, invizibile. Detaliu ciudat, ochii lui Janet rămâneau larg deschişi şi pupilele lor oscilau cu regularitate de la stânga la dreapta, precum ştergătoarele de parbriz. Ce încercau să zărească? Ce misterioase scrieri nedesluşite căutau să descifreze? Poate chiar Cartea Morţilor? Şi, odată încheiată lectura ei, Janet va pleca pentru totdeauna? În acest caz, William o va urma şi se vor scufunda împreună în abis. Pentru că, era sigur, numai asta putea fi dincolo de oglindă: abisul. Spiritul lui ştiinţific îi interzicea să-şi imagineze orice altceva după ultimul drum. Apariţia omului pe pământ nu era decât rodul unui hazard. Şi va dispărea aşa cum a apărut: din întâmplare. Era absurd să creadă într-un plan divin. Ca şi cum ar admite că dispariţia dinozaurilor a fost premeditată, că meteoritul responsabil de eradicarea lor a fost lansat din spaţiu de către un zeu biologist.

Şi totuşi…

Cum să explici? Unde să găseşti cuvintele pentru a exprima ceea ce e atât de greu de povestit? Eram nemuritori, eterni, şi iată-ne de-acum asemenea

făpturilor din alte lumi. Fragili, vulnerabili, fire de praf condamnate să nu mai fim decât atât: fire de praf. Am păcătuit prin orgoliu ori suntem sărmanele victime ale prea marii noastre umilinţe?

Dacă vorbele din carnet erau adevărate, atunci… Gabriel exista, la fel şi Moise şi Iisus, la fel şi viaţa de după moarte. Şi Dumnezeu.

Într-o mişcare inconştientă, William Maclean se lăsă să alunece afară din fotoliul în care îşi petrecuse noaptea şi îngenunche, cu mâinile împreunate, ca în ziua primei sale împărtăşanii.

15

Nu trecuse cu mult de ora cincisprezece când Clarissa puse piciorul pe uscat. Rămăsese peste patru ore blocată în port! Tributar mareelor, vaporul pornise la drum abia pe la ora paisprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Din timpuri străvechi, Lindisfarne trăia în ritmul fluxului şi refluxului mării. Pământ brun, de câteva mile, ca o batistă de buzunar plutind pe ape, insuliţa devenise de câţiva ani loc de meditaţie. Nu spiritul Sfântului Molaise era cel care făcea să sufle asupra austerei stânci un vânt de spiritualitate; chiar dacă în secolul al VI-lea acest prinţ irlandez se instalase acolo să trăiască şi să moară în singurătate. Şi nici prezenţa mănăstirii benedictine, înălţată pe situl unui vechi schit fondat cu nouă sute de ani în urmă de Sfântul Aidan, protectorul insulei, nu explica transformarea insuliţei Lindisfarne într-unul dintre cele mai sacre locuri ale lumii anglo-saxone. Altul era motivul şi acesta purta numele de Jeshe Losal. Cu câţiva ani înainte, acest lama tibetan, inspirat de un elan de fraternitate, se hotărâse să cumpere insula ca să întemeieze acolo un centru consacrat „Păcii mondiale şi Sănătăţii” şi să o prefacă într-o rezervaţie naturală pentru protecţia speciilor. Fostul proprietar, doamna Kay Morris, care pretinsese la început şapte sute cincizeci de mii de lire, îi cedase Lindisfarne acestui lama pentru aproape o jumătate din sumă. Motivul? Fecioara i se înfăţişase într-o noapte şi o sfătuise să vândă insula la acest preţ pentru a servi pacea şi meditaţia. Ce alte auspicii ar fi putut fi mai bune pentru un centru de întâlniri interreligioase?

Susţinut şi finanţat de Samye Ling, una dintre cele mai vechi instituţii ale budismului tibetan în Europa, noul centru era deschis practicanţilor de toate religiile, dar cu anumite condiţii: fără consum de droguri, alcool sau tutun, fără animale importate

pe insulă, cu adoptarea unei conduite decente şi o abordare respectuoasă a mediului înconjurător.

Clarissa studie prospectul pe care avusese grijă să-l recupereze la intrarea în portul Brodick. În interiorul pliantului, un plan desfăşurat pe două pagini reproducea cele mai importante clădiri. La dreapta cheiului, pe un munte vulcanic, vestigiile castelului ridicat de Henric al VIII-lea; la sud-vest, acoperişul de la St. Mary's Church; la vest, cel de la St. Cuthbert's Church; la nord-est, cel de la St. Aidan's Church: nu mai puţin de trei biserici la o populaţie de o sută de locuitori şi nicio sinagogă. Acestor edificii religioase li se adăuga un muzeu, Marygate House, o construcţie care reunea clădirile asociaţiei tibetane, un punct de informare, o piaţă, un pub, un templu – budist, desigur – în timp ce, într-un plan mai retras, se distingeau mai multe bungalouri ce serveau drept locuri de cazare a misticilor veniţi din cele patru colţuri ale lumii. Totuşi, ceea ce-l frapa cel mai mult pe vizitator era această necropolă alcătuită din vase de pescuit eşuate pe plajă. Ambarcaţiunile zăceau acolo, cu coca roasă de nisip şi de stropii de apă ai valurilor, cu catargul culcat la pământ, cu pânzele sfâşiate, blocate în sarcofage de sare. Un cimitir fără cruci. Specializată în pescuitul heringilor, această flotilă fusese gloria şi simbolul insulei Lindisfarne. Trecuse mai mult de un secol de atunci.

Cerul se întunecă brusc şi începu să picure o burniţă uleioasă. Mai lipseau doar fulgerele pentru ca peisajul să se transforme într-un decor lugubru şi fantomatic.

Fără să mai zăbovească, Clarissa se îndreptă spre punctul de informare.

O fată foarte tânără, cu chipul presărat cu pistrui, stătea în spatele unui geam prevăzut, la jumătatea înălţimii lui, cu un *hygiaphone*[25] şi sporovăia cu un personaj îmbrăcat cu o tunică portocalie. În mod clar, se gândi romanciera, lumea a devenit tare ciudată. Aşteptă cu nerăbdare sfârşitul discuţiei. Trecură cinci minute, apoi şapte, şi cele două

persoane tot nu-şi încheiară conversaţia. Atunci, se hotărî să-l apostrofeze pe bărbat:

— Domnule, nu ştiu dacă aţi observat, dar o să înceapă ploaia şi eu nu am umbrelă.

Individul îşi încrucişă imediat mâinile la înălţimea pieptului şi se înclină uşor în faţă, într-o atitudine plină de umilinţă:

— Oh! Scuzaţi-mă!

Şi se îndepărtă în grabă.

Clarissa îşi apropie gura de *hygiaphone* şi întrebă:

— Ştiţi cumva cum aş putea să dau de un prieten de-al meu care locuieşte pe insulă? Se numeşte Samuel Shlonsky.

— Face parte dintre responsabilii asociaţiei?

Deformată de *hygiaphone*, vocea fetei semăna cu cea a unui robot.

— Care asociaţie?

— Cea care-i grupează pe membrii care militează pentru „Pace mondială şi Sănătate”.

— Nu ştiu prea multe. Poate că da.

— Verific acum.

Tânăra se cufundă în examinarea unei foi dactilografiate.

— Shonsky? Aşa îl cheamă?

— Nu. Shlonsky. Cu l.

— Şi prenumele?

— Samuel.

Romanciera fierbea de nerăbdare.

Trecură câteva minute. Auzi glasul metalic care anunţa:

— Regret. Nu e nimeni cu acest nume.

— Sunteţi sigură?

— Ştiţi, membrii asociaţiei pentru „Pacea mondială” nu sunt decât şase.

— Şi dacă e pur şi simplu doar un locuitor al insulei?

— Este posibil. Are telefon?

Clarissa răspunse că nu.

— Atunci, îmi pare rău, doamnă. Nu există nicio modalitate de a-i găsi adresa.

— O primărie? Este vreo primărie acolo?

— O primărie? Cred că glumiţi. Lindisfarne este teritoriu privat şi suntem atât de puţin numeroşi. La ce-ar folosi o primărie?

Bătrâna doamnă simţi că explodează. Dăduse dovadă de o incredibilă lejeritate venind aici.

— Scuzaţi-mă, doamnă…

Cel care i se adresase era personajul îmbrăcat cu tunică.

— Da?

Bărbatul arătă spre dig.

— Îl vedeţi pe omul acela care-şi prinde năvodul? Clarissa răspunse afirmativ.

— Se numeşte Angus. Trăieşte aici dintotdeauna. Nimic din ceea ce se petrece pe insulă nu-i este străin.

Întrebaţi-l pe el. Sunt sigur că o să vă poată informa.

Trăsăturile Clarissei se destinseră. Până la urmă, domnul ăsta era un tip cumsecade, chiar şi cu tunica aia a lui.

Îi mulţumi şi se îndreptă spre mare.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse ea, aplecându-se spre pescar. Dar caut un prieten.

Bărbatul nu catadicsi să-şi ridice capul.

— Cu toţii ne căutăm un prieten, mormăi el. Riscaţi să căutaţi multă vreme.

— Se numeşte Shlonsky, Samuel Shlonsky.

Pescarul nu stătu deloc pe gânduri şi întrebă:

— Evreul?

— Exact.

— Locuieşte pe celălalt versant.

— E departe de aici?

— Sunteţi la Lindisfarne, doamnă…

— Există vreo modalitate de a ajunge acolo?

— Pe patru roţi. Pe două. Cu o barcă sau o pereche de picioare.

Bătrâna doamnă arătă spre ambarcaţiune.

— Mă puteţi conduce?

— Depinde…

Clarissa scotoci prin geantă şi întrebă:

— Zece şilingi?

Abia atunci bărbatul se ridică şi Clarissa putu să constate că pielea feţei lui era la fel ca plasa pe care o mânuia: un năvod format din noduri. Bărbatul o întrebă:

— De unde veniţi, doamnă?

— Din Arran. De ce?

— Oamenii din Arran nu au niciun respect pentru natura umană? Zece şilingi?

Şi nu-i mai dădu atenţie.

— Douăzeci?

Niciun răspuns.

— Patruzeci?

— Barca mea nu înţelege decât cifrele în care se calculează lirele. Şi nu mai puţin de trei.

Clarissa simţea că se sufocă.

— Trei lire!

— Şi asta pentru că m-aţi nimerit într-o zi bună.

— Foarte bine, oftă ea, dar pentru preţul ăsta o să mă aduceţi şi înapoi. N-o să stau mult.

— Patru, cu drumul de la întoarcere. Şi vă acord o oră. Niciun minut mai mult.

Cedă, boscorodindu-i în sinea ei pe exploatatori.

*

Casa lui Samuel Shlonsky se înălţa la marginea unei faleze abrupte. Dar nu era o casă, ci o grămadă de pietre, de ziduri strâmbe, invadate de iederă şi de ierburi sălbatice. Se opri în faţa uşii şi, confruntată cu lemnul ei ros de carii, ezită să bată în ea. Şi, lucru ciudat, jaluzelele erau trase.

Îndrăzni totuşi să ciocăne de două ori. De trei ori. Se auzi un zgomot de paşi.

Apăru un bărbat scund, cu craniul pleşuv şi trupul uscăţiv. O examină pe bătrâna doamnă din spatele ochelarilor, cu un aer suspicios. Câţi ani putea să aibă? Şaptezeci? Şaptezeci şi cinci? Avea nasul turtit şi obrajii lui dispăreau sub o barbă stufoasă şi neîngrijită; abia de i se zăreau comisurile buzelor.

— Bună ziua. Sunteţi chiar domnul Shlonsky?

— Depinde de împrejurări. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Mă numesc Clarissa Gray. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră câteva clipe.

— De ce?

— Sunt o prietenă a lui Bacovia.

— Vasile?

Clarissa confirmă.

— Ce face nebunul ăla bătrân? E tot la Universitatea din Glasgow?

— Nu.

— Dar unde e? Să nu-mi spuneţi că s-a întors în România.

Clarissa afişă un aer jenat.

— Pot să intru, domnule Shlonsky? O să vă explic.

Bărbatul se dădu la o parte pentru a-i permite să treacă.

Deşi camera principală era luminată doar de flacăra lumânărilor, se putea lesne ghici că, spre deosebire de aspectul exterior al casei, totul aici respira ordinea şi curăţenia. Mobilierul era sobru, dar plăcut. Pereţii erau acoperiţi de cărţi. Pe o măsuţă din lemn sculptat era aşezată o tablă de şah.

Shlonsky o invită pe bătrâna doamnă să ia loc şi imediat o întrebă:

— Tocmai am preparat ceaiul. Beţi şi dumneavoastră?

— Cu plăcere.

Reveni peste câteva clipe, cu o tavă încărcată cu un ceainic din cositor şi două ceşti. În timp ce-şi servea vizitatoarea, se interesă:

— Aşadar, ce-i cu Bacovia?

— Mă tem că vestea o să vă întristeze.

Corpul mărunt al bărbatului se încordă.

— Când se foloseşte acest gen de preambul, urmarea este, iremediabil, aceeaşi. E mort?

Clarissa răspunse afirmativ.

Urmă o lungă tăcere, punctată de zgomotul valurilor care se spărgeau la poalele falezei.

— E mare păcat, declară, în sfârşit, Shlonsky. Nu am profitat suficient de mult unul de altul. Totul se întâmplă atât de repede. Totul este atât de scurt…

Chipul său se crispă.

— Era prietenul meu.

Spusese totul în aceste trei cuvinte.

— Criză cardiacă, bănuiesc? Era atât de gras. Îl preveniseră.

— Nu, domnule Shlonsky. Nu inima a fost de vină.

— Nu?

Clarissa luă o gură de aer înainte de a-i mărturisi:

— A fost asasinat.

— Asasinat? De ce? Cum?

— Este o poveste lungă. Şi, de asemenea, incredibilă; cel puţin în aparenţă.

Se grăbi să adauge:

— Acesta e motivul vizitei mele.

Shlonsky îşi încrucişă braţele pe masă.

— Vă ascult.

*

Kathleen se rostogoli pe nisip şi îşi lipi uşor trupul de cel al lui Morcar. Burniţa măruntă nu-i stânjenea. Dar erau oare conştienţi de picăturile ei?

— M-ai vrăjit, şopti ea. Cred că te iubesc.

— A iubi… Verbul a căpătat viaţă.

Remarca o făcu să zâmbească. El îi căută gura şi i-o pecetlui cu a lui, cu o patimă parcă ajunsă la disperare. Rămaseră sudaţi unul de altul până îşi pierdură răsuflarea. Apoi, Morcar cuprinse umerii fetei şi o ridică uşor de jos.

— Mi-ar fi plăcut să fii sora mea, îi spuse el cu blândeţe.

— Sora ta?

— De ce te miri? Nu aşa îşi numeau vechii egipteni fiinţa iubită?

— Ba da. Dar tu nu eşti faraon, iar eu nu sunt sora ta. Profesorii tăi nu te-au învăţat că civilizaţia noastră are trei interdicţii: incestul, canibalismul şi crima?

— Incestul între frate şi soră n-ar trebui să facă parte din această listă.

Gravitatea cu care se exprimase Morcar o făcu pe Kathleen să izbucnească în râs:

— Şi care-i motivul?

— Pentru că reprezintă o naştere indiviză, un ou inseparabil, dincolo de timp şi de oameni.

Îl măsură cu privirea în tăcere şi repetă:

— Eşti, într-adevăr, un om uimitor, Morcar.

Şi, schimbând brusc subiectul, îi mărturisi:

— Sunt din ce în ce mai obsedată de această poveste cu îngeri asasinaţi. Îţi aminteşti de propoziţia misterioasă a lui Gabriel: „Geamănul este în 0,809”?

— Da.

— Simt nevoia să mă duc la biblioteca Universităţii şi să cotrobăi pe-acolo. Sunt convinsă că voi găsi ceva, vreun indiciu care ne-ar permite să înţelegem acest mesaj.

— Se poate. Dar rişti ca doamna Gray să nu aprecieze asta. N-a hotărât ea să pună capăt întregii poveşti?

Un zâmbet poznaş animă buzele fetei.

— Doar aparent. Nu le cunoşti pe femei. Sunt schimbătoare. Foarte schimbătoare…

*

Samuel Shlonsky îşi părăsi scaunul şi se îndreptă spre tabla de şah. Cu un gest calculat, deplasă calul alb şi analiză partida, imaginându-şi următoarea mutare.

— E o a doua natură a mea. Atunci când mă aflu în faţa unei dificultăţi care mă depăşeşte, îmi bruiez mintea şi mi-o îndrept în altă parte.

Se întoarse spre romancieră şi o întrebă:

— Ştiţi să jucaţi şah?

Clarissa clătină din cap în semn că nu.

— Păcat. Este un joc pasionant. Poate cel mai pasionant din lume. Moartea, viaţa, frica, ezitarea, anticiparea, violenţa, compasiunea, uneori; şi întotdeauna gustul puterii. În aceste şaizeci şi patru de pătrăţele se află suma tuturor sentimentelor umane.

Luă un stilou de pe o etajeră şi se reaşeză.

— Viaţa m-a învăţat că, dacă ne confruntăm cu o problemă prea complexă, trebuie să ne forţăm să

gândim, nu numai în mod ştiinţific, ci şi ca artişti. Revin la jocul de şah. La fel ca orice ştiinţă, pentru că este şi el una dintre ele, acest joc este şi o artă. O partidă de şah stârneşte emoţii estetice tot atât de intense precum cele provocate de vederea unui Rembrandt sau a unei sculpturi de Michelangelo. Istoria şahului a cunoscut nenumărate partide grandioase în care estetica depăşeşte forţa pură a jocului.

Clarissa începea să se neliniştească. Minutele treceau şi gazda ei se abătea de la subiect. Nici măcar nu-şi exprimase părerea în legătură cu ceea ce-i povestise. Se hotărî să-l întrerupă.

— Ce concluzie trageţi din aventura noastră? Îi daţi crezare? Credeţi că sunt ţinta unui detracat?

— Mă surprindeţi, doamnă Gray. Am citit câteva dintre cărţile dumneavoastră şi ceea ce m-a frapat cel mai tare e capacitatea de a construi de care daţi dovadă. O construcţie aproape matematică. Aşadar, să gândim „ştiinţific”. Să ne imaginăm că boala lui Janet este rodul hazardului, că acel cadavru care agoniza în pragul casei este rezultanta unei dereglări a creierului dumneavoastră îmbătrânit, că descoperirea acelui irlandez care semăna izbitor cu bărbatul decedat poate fi pusă şi ea în contul coincidenţelor, că acest tânăr nu este un înger, ci un personaj dotat cu un extraordinar simţ telepatic, să presupunem chiar că el este autorul carnetului şi instigatorul tuturor acestor evenimente. Şi tot mai rămâne faptul că Bacovia a fost pur şi simplu asasinat. Această tragedie, ea singură, justifică încercarea de a pătrunde misterul afacerii. Indiferent dacă e de origine celestă sau umană, un ucigaş a lovit şi pentru asta trebuie să fie identificat şi, dacă se poate, pedepsit.

Trase foaia spre el, sublinie unele cuvinte cu ajutorul unui creion şi pe altele le tăie.

— Să fim artişti şi să simplificăm lucrurile. Să reţinem doar esenţialul. Asta înseamnă, ia să vedem… 19 şi *Geamănul este în 0,809?* Pe buze îi apăru un surâs imperceptibil.

— Zece. Şaizeci şi patru de pătrăţele. Şase plus patru fac zece. Amuzant.

— Zece? repetă Clarissa.

— În gematrie, fiecare literă are o valoare numerică. Gematria fiind un procedeu care constă în utilizarea valorii numerice a literelor unui cuvânt sau a unui grup de consoane, pentru a le interpreta comparându-le cu un alt cuvânt având aceeaşi valoare numerică; asta, bineînţeles, pornind de la principiul că fiecare literă posedă propria ei valoare. E un procedeu care era cunoscut de vechii greci, dar care a căpătat amploare în literatura ebraică.

— Mărturisesc că nu înţeleg prea bine.

— Să luăm un exemplu extras din Tora. Iacov ne spune, în pasajul din Geneza XXXII, 5: „Am stat la Laban.” Valoarea numerică a cuvintelor „am stat” este egală cu 613. În consecinţă, se subînţelege din aceste vorbe că, în timpul şederii sale la Laban, Iacov a respectat cele şase sute treisprezece porunci.

— Şase sute treisprezece porunci?

— Da. Impresionant, nu-i aşa? Noi, evreii, numim poruncile *mitsvot*. Sunt precepte pe care trebuie să încercăm să le punem în practică în cursul unei vieţi.

Clarissa îl urmărea cu greu, dar se străduia să nu-i arate.

— Pentru mine, continuă el, sensul numărului 10 este evident.

— Da?

— Ne aflăm în faţa Creatorului.

— Nu vă supăraţi pe mine, dar ce vreţi să spuneţi cu acest „în faţa Creatorului”?

— La noi, numele lui Dumnezeu este, prin definiţie, de nepronunţat. În schimb, ne putem adresa Lui, utilizând supranume. Există… zece astfel de nume. Vă semnalez, în treacăt, că islamul sugerează nouăzeci şi nouă. Al o sutălea fiind secret şi netrebuind să fie dezvăluit decât în ziua Judecăţii de Apoi. Şi asta nu e tot. Presupun că nu aţi auzit niciodată vorbindu-se despre *sefirot*.

Clarissa răspunse că nu.

— Atunci să spunem, prin extrapolare, că este un termen al Cabalei care desemnează cele zece numere primordiale sau ideale şi semnele prin care se manifestă lumea divină. Se remarcă trei *sefirot* superiori, de natură pur intelectuală, şi şapte inferiori, numiţi *sefirot* de edificiu, care joacă rolul de părţi secundare în raport cu lumea extradivină.

Imediat, Clarissa îşi aminti de cuvintele lui Daniel: „Eram zece îngeri, împărţiţi în două ranguri. Trei superiori şi şapte inferiori.” Încă o coincidenţă? Îşi alungă acest gând din minte şi îi spuse interlocutorului său:

— V-aş semnala faptul că Gabriel a menţionat numărul 19. Nu 10.

Samuel bătu cu vârful stiloului său pe foaia de hârtie.

— Bineînţeles. Suntem abia la prima etapă. A doua ne va aduce confirmarea ei. Există un anume estetism, o eleganţă în maniera pe care o utilizează Gabriel pentru a ne arăta calea cea bună. În cifra respectivă se găsesc nu una, ci două indicaţii, una fiind complementul celeilalte.

Se propti în scaun şi îşi scoase ochelarii.

— Aţi studiat deja Coranul?

— Niciodată.

— Ar fi trebuit s-o faceţi dacă tot vă interesaţi de enigme. Această carte se caracterizează printr-un fenomen unic pe care nu-l veţi mai găsi în nicio altă lucrare; douăzeci şi nouă dintre acele surate ale ei – sau capitole, dacă preferaţi – încep printr-o serie de „iniţiale coranice” compuse dintr-una până la cinci litere. Sunt paisprezece litere diferite, adică o jumătate din alfabetul arab. Nimeni nu a reuşit vreodată să descopere motivul prezenţei acestor litere. Or, se întâmplă că aceste „iniţiale coranice” să fie strâns legate de numărul 19.

Evreul alese o carte de pe o etajeră. O deschise la o pagină precisă şi o aşeză în faţa Clarissei.

— Citiţi…

Chipul bătrânei doamne căpătă o expresie plictisită.

— Nu am ochelarii la mine.

Şi atunci, Samuel citi el cu voce tare:

— *„19 se află deasupra.”* Surat 74, versetul 30. Coincidenţă, probabil… dar Coranul este compus din o sută paisprezece surate. Conform Genezei, Dumnezeu ar fi creat lumea în şase zile şi s-ar fi odihnit în cea de-a şaptea. Dacă împărţim numărul suratelor la şase, ce obţinem?

— N-am fost niciodată prea pricepută la calculul mental. Nouăsprezece?

— Exact. Ce credeţi, e o întâmplare?

Clarissa nu ştiu ce să răspundă.

— O coincidenţă în plus. Cel mai sacru mesaj din Coran este la *illah et lalah* care înseamnă: „Există un singur Dumnezeu”. Ştiţi de câte ori apare în versete cuvântul „un”, *„wahid”,* în arabă, care-l desemnează pe Dumnezeu?

— Tot de nouăsprezece ori?

Bărbatul confirmă.

— Gabriel al dumneavoastră v-a lăsat un indiciu important.

— O să mă consideraţi cam înceată, dar eu nu văd cum m-ar putea ajuta reprezentarea numelui lui Dumnezeu în descoperirea asasinului îngerilor, al lui Bacovia şi mâine, poate, al lui Janet Maclean?

— Este o cheie. Ce poartă deschide ea? Nu ştiu.

Clarissa îşi trecu mâna prin păr.

— Există ceva care mă derutează. Ca să vă susţineţi raţionamentul legat de acest număr presupus a fi o reprezentare a lui Dumnezeu, v-aţi bazat numai pe două dintre cele trei religii monoteiste, excluzând-o pe cea de-a treia, şi anume creştinismul. De ce? Nu s-ar putea să existe nişte valori sau litere simbolice şi în Noul Testament?

Glasul lui Samuel Shlonsky se modulă într-un suspin:

— Greşiţi, doamnă Gray. Eu nu am ales nimic în mod deliberat. Gabriel este – dacă într-adevăr despre el e vorba – cel care ne prezintă numărul 19. Or, nu există nicio urmă a acestui număr în Noul Testament. Desigur, se găsesc acolo, din belşug, alte

valori numerice, precum patruzeci sau şapte sau nouăzeci şi nouă sau trei sau, mai mult, în Apocalipsă, celebra cifră a Fiarei, 666, dar niciun 19.

— Ceea ce înseamnă că…

Bărbatul medită şi apoi răspunse:

— Am o idee. Consideraţi-o drept ceea ce este: o simplă ipoteză. Paradoxal, şi în ciuda aparenţelor, cele două religii mai apropiate una de alta sunt islamul şi iudaismul. Oricât ar nega şi oricare ar fi natura înverşunării care, mai ales în zilele noastre, sălăşluieşte în aceste religii, ele au fost fecundate de aceeaşi sămânţă, cea a lui Avraam. Permiteţi-mi să vă împrospătez memoria. „Dumnezeu a spus: «Soţia ta Sara o să-ţi dăruiască un fiu, o să-l numeşti Isaac. O să fac un legământ cu el, ca un legământ veşnic, pentru a fi Dumnezeul lui şi cel al seminţiei de după el. Şi în favoarea lui Ismail te-am ascultat: îl binecuvântez, o să-l fac fecund, îl voi face să se înmulţească foarte mult, va avea doisprezece prinţi şi voi face din el un neam mare.» Cei doi copii au fost circumcişi de tatăl lor; cei doi fii l-au îngropat pe acesta în grota din Macpela. Creştinismul nu este înrudit cu aceştia doi. Dimpotrivă, constat cu regret că a vărsat mai mult sânge evreiesc şi sânge musulman decât invers. Cruciadele, Inchiziţia, Shoah-ul[26] stau mărturie. Numărul 19 ar fi, într-un fel, o scurtătură spre numele lui Dumnezeu, un elagaj voluntar. Conduce către esenţial şi evită confuziile.

Îşi ridică privirea spre romancieră şi întrebă:

— Vă şochez?

— Să zicem mai degrabă că vă consider un pic cam părtinitor.

Shlonsky reveni la tabla de şah şi mută calul negru.

— În schimb, spuse el domol, nu înţeleg încă ce caută aici numărul 0,809 şi această aluzie la geamăn.

Se răsuci pe călcâie şi întrebă:

— Îmi puteţi lăsa carnetul câteva zile? Aş vrea să-l studiez mai atent. S-ar putea ca răspunsul să fie ascuns pe undeva, prin el. Şi, în acest caz, vă asigur că-l voi găsi.

— Cu condiţia să aveţi mare grijă de el. N-aş vrea să-l pierd.

— O să am grijă. Puteţi avea încredere în mine.

Bătrâna doamnă rămase tăcută.

— Bine, vă încredinţez carnetul, spuse ea ridicându-se.

Scrise în grabă numărul ei de telefon pe notiţele lui Bacovia şi adăugă:

— O să mă ţineţi la curent?

— Bineînţeles.

O conduse până în pragul uşii.

Afară, amurgul pusese stăpânire pe peisaj. Iar Angus, pescarul, nu mai era acolo…

16

— A plecat! exclamă Clarissa, furioasă. Şi totuşi îmi promisese că-mi acordă o oră.

Shlonsky zâmbi indulgent.

— O oră? Au trecut mai mult de trei ore de când discutăm.

Marea nu mai era decât o imensă întindere mov cu auriu.

— Aveţi o maşină? se interesă romanciera, dintr-odată speriată.

Evreul arătă spre cadranul ceasului său.

— Da. Dar e trecut de ora optsprezece.

— Şi ce dacă?

— Chiar dacă aţi conduce nebuneşte şi tot nu aţi ajunge la timp. Mareea, înţelegeţi? Intrăm în faza de reflux. E vina mea, ar fi trebuit să vă previn. (Făcu un gest fatalist.) Nu mai e niciun vapor până în zori.

— Nu se poate! Trebuie să mă întorc acasă!

— Nu aveţi altă alegere decât aceea de a petrece noaptea aici. Dacă nu vă temeţi să dormiţi sub acelaşi acoperiş cu un necredincios, casa mea vă este deschisă. Mâine, la prima oră, o să vă conduc în port.

Clarissa se gândi la Kathleen şi la Morcar care se vor alarma în lipsa ei.

— Foarte bine, răspunse ea. Accept invitaţia dumneavoastră. Dar trebuie să telefonez acasă. Mă puteţi conduce în sat?

— Sigur că da. O să profităm de ocazie ca să mâncăm şi, în loc să vorbim despre oameni şi Dumnezeu, o să-mi povestiţi despre romanele dumneavoastră.

*

Aşezat în faţa computerului lui Kathleen, Morcar îşi plimba degetul arătător pe monitorul pe care era afişată o tablă de şah tridimensională. Când adversarul lui internaut jucă nebunul alb la C5, tânărul scoase un strigăt triumfal.

— S-a zis cu el!

Fără să ezite, captură pionul din G7 cu turnul său plasat la G8.

— N-o să înţeleg niciodată nimic din jocul ăsta, suspină Kathleen. Dar din puţinul pe care-l ştiu despre el, te afli într-o postură proastă. Şi totuşi, jubilezi.

— Asta pentru că n-ai văzut jucându-se cea de-a treisprezecea partidă din 1972, în care s-au înfruntat Fisher şi Spassky. Cea mai remarcabilă partidă din secolul XX. Tipul ăsta se îndreaptă spre înfrângere.

— În 1972? Nici nu eram născută pe atunci! Şi nici tu, de altfel.

O uşoară roşeaţă coloră obrajii tânărului.

— Dar există cărţi, nu-i aşa?

— Şi tu cunoşti pe de rost cele mai celebre competiţii?

Morcar îşi drese glasul:

— Nu, doar pe unele… în fine… două sau trei.

Adversarul lui tocmai mutase: turn din C1 capturează C4.

— Şi acum? întrebă Kathleen. Ce o să faci?

— Turn la D7. Nu mai mult de patru mutări…

Pe monitor, turnul alb la E4 dădu şah la regele lui Morcar. Imperturbabil, tânărul îşi deplasă regele la F1.

— E pierdut, murmură el cu o expresie încântată. Adversarul lui mută nebunul la D4. Morcar răspunse imediat cu nebunul la D2. Şi îşi încrucişă braţele. După câteva secunde, în centrul ecranului începu să clipească un mesaj:

ABANDONEZ

Apoi:

FISHER *VERSUS* SPASSKY. 1972.
ERAM CONVINS CĂ AM GĂSIT MUTAREA DE
RIPOSTĂ. JOS PĂLĂRIA!

— Nu înţeleg de ce se dezumflă prostul ăsta, bombăni Kathleen.

— Mi-ar lua două ore ca să-ţi explic. Află doar că, dacă ar fi continuat, ar fi ajuns direct la mat. Iar un jucător bun ştie când să se aştepte la el.

Schimbă brusc subiectul:

— Mi s-a părut ciudat apelul telefonic al doamnei Gray. Mă întreb de ce s-a dus pe Insula Sfântă.

— Ca să se documenteze pentru următorul ei roman.

— Eu nu sunt atât de sigur că acesta e motivul.

— De ce? Pari foarte preocupat dintr-odată.

— Sunt îngrijorat pentru ea.

— Crezi că s-a hotărât să se ocupe din nou de carnet?

— Posibil. Din cauza asasinării lui Bacovia.

Fata făcu un salt înapoi şi întrebă:

— Bacovia? Asasinat?

— Prin tăierea gâtului.

— Dar de unde ai aflat?

— N-a primit doamna Gray ieri vizita unui poliţist?

— Un poliţist?

— Nu ştiai?

— Cum aş fi putut şti? protestă Kathleen. I-am deschis uşa unui bărbat care mi-a zis bună ziua şi doamna Gray i-a spus pe nume: „Stuart”, cred. După aceea, am plecat pe plajă, după tine.

— Era un inspector, o asigură Morcar. El a anunţat-o despre moartea lui Bacovia.

Tânăra tăcu, derutată. Avea sentimentul confuz că ceva îi scapă, dar nu reuşea să identifice ce anume. De fapt, ar fi fost suficient să-şi pună o singură întrebare: cum de putea Morcar să fie la curent cu această vizită? Nu-l văzuse chiar ea prin fereastră, cu mâna cufundată în nisipul pe care-l lăsa apoi să i se scurgă, precum apa, printre degete…?

*

Taverna era animată. Paharele cu bere şi cu scotch se ciocneau discret între pereţii acoperiţi cu lambriuri de culoarea havanei. Chipuri imberbe, feţe

supte, întretăiate de mustăţi roşcate sau blonde; bărbaţi în costum, tineri în blugi, personaje heteroclite venite din cele patru colţuri ale Europei. Adunaţi, cu toţii, pe Insula Sfântă, inspiraţi de aceeaşi căutare, de aceeaşi dorinţă: să înţeleagă, să-şi pună întrebări, să mediteze.

Samuel Shlonsky se aplecă uşor spre Clarissa şi şopti:

— Toţi oamenii ăştia sunt în căutare. Dar nu au nimic de găsit aici.

Romanciera înghiţi ultima bucată din tarta cu mere înainte de a răspunde cu o întrebare:

— Întotdeauna aţi fost atât de pesimist, domnule Shlonsky?

— Pesimist? Nu. Nu cred că am fost niciodată aşa. Optimist frământat este un calificativ care mi s-ar potrivi mai bine.

— Îmi permiteţi să fiu indiscretă?

— Nu riscaţi nimic. Spuneţi.

— Mi-e greu să vă desluşesc. Cine sunteţi?

Shlonsky ridică din umeri.

— Multă vreme am fost un altul. Astăzi, sunt eu. Samuel Shlonsky.

— Mai precis?

— Chiar vreţi să ştiţi?

Clarissa confirmă.

— Foarte bine. Aşa cum aţi putut constata, trăiesc în penumbră. Lumina zilei a devenit o ofensă pentru mine. Şi nu-i mai iubesc pe oameni. Am cunoscut, am trăit prea multe orori şi ochii mei sunt răniţi pentru totdeauna. M-am născut în iudaism, am fost educat în religia lui Avraam, m-am considerat multă vreme deţinător al adevărului şi am fost convins că eram diferit de restul lumii. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că nu-i aşa. Ar fi fost imposibil. Nu în Varşovia, în orice caz. Nu în anii ’40. Şi dacă, în mod excepţional, sufletul meu de copil m-ar fi făcut să-mi uit condiţia, mica brasardă lată de zece centimetri şi steaua galbenă pe care era scris *Iuda* mi-ar fi reamintit foarte rapid acest lucru. Tatăl meu era un apropiat al lui Mordekhaï Anilewicz, şeful

mişcării sionist-socialiste Hachomer Hatzair. A fost unul dintre instigatorii insurecţiei din ghetou şi unul dintre primii care au căzut sub gloanţe. Mama l-a urmat la scurt timp. I-am văzut dându-şi sufletul. Le-am auzit ultima răsuflare şi ea a răsunat vreme îndelungată în memoria mea, cu violenţa unui uragan. Abia împlinisem doisprezece ani.

Bău o gură de ceai şi apoi continuă:

— Vă cruţ de relatarea evenimentelor următoare, de subterfigiile prin care am debarcat într-o zi în Israel, împins de frică, pentru a găsi un liman definitiv. Acolo, am vrut să înţeleg ce anume ni s-a întâmplat.

Am încercat să-mi explic originea acestei uri pe care o stârnim peste tot pe unde trecem. Căutările au fost lungi şi complexe.

— Şi aţi găsit?

— Da.

Şi adăugă:

— Dumnezeu.

Clarissa îşi încruntă sprâncenele.

— Aşadar, Dumnezeu ar fi marele responsabil?

— Gândiţi-vă. Acum mai bine de trei mii de ani, când strămoşii mei au lansat ideea monoteistă, au făcut-o într-un univers dominat de păgânism şi idolatrie, împăraţii romani erau echivalentul zeilor. Grecii îi celebrau pe Zeus şi pe Apollo. Egiptenii se rugau la Horus şi Amon. Aton nefiind decât o tentativă nefericită, o încercare nereuşită. Din păcate.

— De ce din păcate?

— Pentru că, dacă această digresiune monoteistă ar fi cunoscut acelaşi succes precum cea a lui Avraam, este posibil ca destinul poporului meu să fi fost cu totul altul. Toată animozitatea păgânilor s-ar fi întors atunci nu către descendenţii lui Avraam, ci spre cei ai lui Akhenaton, nu către evrei, ci spre egipteni.

Făcu o scurtă pauză.

— Vedeţi dumneavoastră, doamnă Gray, drama poporului nostru a fost aceea de a fi avut prea

devreme dreptate. Daţi timpul înapoi. Imaginaţi-vă lumea din acea epocă. Statui care-i glorificau pe Jupiter, Neptun, Baal, tauri sacri şi altele, acopereau suprafaţa meleagurilor aşa-zis civilizate. Şi iată că o mână de indivizi debarcă şi proclamă: „Nu există *mai mulţi zei, ci un Dumnezeu.*" Mai mult: „Nu poate fi reprezentat, nu are chip şi nici nume. Nu se află nicăieri, ci este pretutindeni." Nu ştiu dacă vă daţi seama de impactul pe care l-a putut avea o astfel de afirmaţie asupra minţilor de atunci, de repercusiunile ei atât filozofice cât şi sociale. Decretând asemenea lucru, strămoşii mei se ţintuiau iremediabil la stâlpul infamiei. De-aici au început toate nenorocirile noastre.

— Îmi închipui că această concluzie trebuie să vă fi întărit sentimentul de diferenţă faţă de ceilalţi.

— Da. Şi totuşi nu m-am simţit mai bine. Convins fiind că suntem purtătorii unui mesaj esenţial, m-am întrebat ce am făcut noi cu el. Pot să vă spun astăzi că, dacă ura a fost întreţinută, acest lucru s-a întâmplat mult şi din vina noastră. În loc să împărtăşim acest mesaj sacru, ne-am închis în noi. În loc să ne deschidem, ne-am chircit. Desigur, avem motive, oh, şi încă foarte întemeiate, ca să ne comportăm astfel, dar sunt convins – poate greşesc – că ar fi trebui să avem curajul să ne deschidem în faţa lumii, mai devreme, mai repede. Percepţia noastră de popor ales este cea care ne-a orbit şi ne-a întreţinut ego-ul.

Clarissa afişă un aer dezaprobator.

— Cred că sunteţi foarte dur, domnule Shlonsky. Uitaţi de resentimentele vecinilor voştri. Nu visează decât să vă desfiinţeze.

— Nu sunt dur. Poate utopist. Rămân convins că nimic măreţ nu poate fi înfăptuit fără riscuri şi fără îndrăzneală. Nouă ne lipseşte îndrăzneala, deşi suntem înconjuraţi de laşi. Nu vorbesc despre popoarele arabe, ci despre conducătorii lor. Aceşti potentaţi care-şi străbat ţara în costume elegante de pe Savile Row[27], proclamând că sunt gata să moară până la ultimul copil palestinian. Aceşti şefi de trib,

a căror lipsă de vlagă nu este egalată decât de averile pe care le-au deturnat în seifurile elveţiano-luxemburgheze. Eram depozitarii unui mesaj divin. Purtam o imensă răspundere, aveam o datorie sacră de împlinit. Amintiţi-vă de cuvintele acelui evreu pe care şi l-au însuşit creştinii, numindu-l Hristos. Ce spunea el? „Sunteţi sarea pământului. Dar dacă sarea îşi pierde gustul, cu ce va fi ea sărată? Nu va mai fi bună de nimic decât pentru a fi azvârlită afară şi călcată de oameni în picioare. Sunteţi lumina lumii." Noi, evreii, eram destinaţi să fim lumina şi sarea lumii. Dar am dat greş. Şi cum să nu-mi plângă sufletul atunci când constat că bărboşii noştri rivalizează în obscurantism cu cei mai obscuri molahi şi cu sclerozaţii Curiei romane?

— Acesta este motivul pentru care aţi venit să vă refugiaţi aici? Într-un centru tibetan?

— Nu. M-am aplecat asupra cărţilor, a istoriei; cea mică, cea mare. Am examinat cu lupa celelalte două religii monoteiste şi, în sfârşit, am ajuns la o certitudine, chiar mai dureroasă: nimic. Nu există nimic. Nici creştinismul, nici islamismul nu au valoare pentru mine. Acum ştiu că sunt doar un ateu. Şi această religie mi-e suficientă. Nu mă mai chinui. Nu mai încerc să aflu cine are dreptate, cine greşeşte, cine deţine adevărul şi cine nu. Sunt eu. Integru. Liber de orice constrângere. Nu-mi mai las gândurile conduse nici de oamenii cu capul înfăşurat în turban, nici de cei îmbrăcaţi în tunică. Conduita mea nu mai este motivată de îndoială. I-am scos din viaţa mea pe toţi clericii, toate cultele, am răsturnat statuile, am smuls zăbalele. Şi, credeţi-mă, respir un aer mult mai pur. Aici, sunt pe teren neutru.

Se opri şi o privi pe Clarissa drept în ochi.

— Aş vrea să vă pun o întrebare, doamnă Gray, îmi puteţi spune cărei religii îi aparţinea Adam?

Romanciera ridică din umeri pentru a-şi sublinia incapacitatea de a răspunde şi el declară zâmbind:

— Eu sunt Adam, doamnă Gray.

*

Kathleen îşi îndreptă degetul arătător spre monitor, în dreptul paginii Web care tocmai se afişase şi citi pe îndelete: „Numerologia este acea disciplină care se bazează pe numere, întocmai cum astrologia se bazează pe aştri, pentru a studia personalitatea şi destinul fiecăruia dintre noi. Numerele sunt considerate, aşadar, ca având puterea de a ne influenţa viaţa şi comportamentul."

— Opreşte-te! oftă Morcar. Au trecut deja mai mult de două ore de când tot navighezi pe site-uri total lipsite de importanţă. Cum îţi poţi imagina că numerele ar putea exercita o influenţă asupra destinului nostru sau că suma literelor numelui tău ori ale prenumelui îţi dezvăluie caracterul?

— În loc să critici, mai bine fă un efort şi încearcă să înţelegi. Numerologia nu este o prostie! Ai citit la fel ca mine că oameni precum Pitagora sau Platon s-au interesat de această ştiinţă străveche.

Morcar clătină din cap.

— Încetează, Kathleen. Îţi pierzi timpul.

— Foarte bine. Atunci spune-mi de ce ar fi citat Gabriel faimoasele numere 19 şi 0,809, dacă nu pentru a ne transmite o informaţie crucială despre personalitatea ucigaşului?

Tânărul nu avu timp să răspundă: Kathleen deja reîncepuse să tasteze şi continuă:

— Iată. Doar ca distracţie…

Înscrise într-o casetă cele şase litere ce alcătuiau prenumele lui Morcar:

— Ce faci?

— Îţi calculez tema…

Şi cită:

— M = 13 – 0 = 15 – R = 18-C = 3 – A= 1 – R = 18. Total: 68. 6 plus 8 egal 14. Adunate, fac 5.

Înscrise această ultimă cifră şi dădu clic pe o casetă cu ajutorul mouse-ului.

După câteva secunde, apăru un text pe monitor:

— Amuzant, nu? „5 este numărul armoniei şi echilibrului. De asemenea, este şi cel al graţiei divine. Conform Cabalei, este cifra Omului perfect, eliberat de partea animală. Conform Bibliei, este

simbolul Omului-Dumnezeu, după cele cinci răni în cruce ale lui Hristos. De aceea, este considerat şi numărul de graţie. Privit ca mediator între Dumnezeu şi Univers."

Aruncă o privire maliţioasă spre Morcar.

— Câte lucruri mi-ai ascuns! M-am îndrăgostit, aşadar, de un bărbat perfect!

— Ajunge! spuse tânărul cu o neaşteptată bruscheţe.

Şi, cu un gest ferm, închise computerul.

— Dar de ce? De ce faci asta?

O privi cu gravitate.

— Pentru că nu vreau să ţi se întâmple şi ţie o nenorocire, Kathleen. Nu vreau…

*

În dormitorul pe care Shlonsky i-l pusese la dispoziţie, Clarissa număra bătăile valurilor ce se spărgeau de faleză şi orele şi minutele care o despărţeau de revărsatul zorilor.

De când pusese capul pe pernă, o întreagă urzeală virtuală formată din litere şi numere se învârtea continuu deasupra patului ei. *19… 0,809… Geamăn… 10… surata 74, versetul 30… Există un singur Dumnezeu. Geamănul este în 0,809.* Confuzie, derută. Cu cât progresa, cu atât se adâncea mai mult misterul. Cum ridica un văl, cum altul cădea la loc şi mecanismul părea nesfârşit. Unde era Daniel? Şi-l imagina pe înger scotocind prin sertare invizibile, într-un birou cu pereţi invizibili, într-o casă fără uşi şi fără ferestre. Oare nu se putea să fi fost şi el asasinat? În acest caz, totul era pierdut. Povestea se încheia la fel cum începuse: în neant. Brusc, îşi dădu seama că nu-i pusese întrebările pe care oricine ar fi avut şansa să dialogheze cu un înger i le-ar fi adresat. Cu ce seamănă paradisul? Cum se trăieşte acolo? Ce limbă se vorbeşte? Celor de acolo le este foame? Sau sete? Există câmpii, râuri, fluvii, animale? Mai există încă pomul cu fructul interzis? E cald? Frig? Maria Magdalena, Sara, Agar, Fecioara… ce veşminte poartă? Umblă goale în umbra arborilor cu flori

roşii? Îşi promise ca, data viitoare când i se va înfăţişa din nou îngerul, să nu uite să-l interogheze.

Îşi găsi somnul abia spre ora trei dimineaţa.

Dar nu dormi mult.

Fu brusc trezită de un zgomot ciudat, când afară încă nu se luminase de ziuă. Era un soi de clipocit. Ca şi cum cineva călca prin noroi. La început, crezu că plouă. Dar nu, sonoritatea era cea a unei materii vâscoase, flasce. Se ridică în pat şi ascultă cu atenţie. Sunetele veneau dinspre încăperea principală, învecinată cu camera ei. Poate că era Shlonsky? Ce făcea acolo la ora aia? Acum, sunetul devenise mai clar.

Inima Clarissei începu să bată cu putere şi un firicel de transpiraţie rece i se prelinse de-a lungul şirei spinării. Da, când dormi într-o casă străină toate zgomotele sunt alarmante. Şi totuşi, fără să poată defini motivul, Clarissa simţea instinctiv că zgomotul acela răsuna ca o ameninţare.

Şi se apropia.

Imperceptibil.

Acompaniat de bătăile zvâcnite ale valurilor, zgomotul se prelungea, adoptând o nouă formă. Nu mai era călcătura unor paşi în noroi, ci deplasarea unei sfere care alunecă pe o suprafaţă cleioasă şi băloasă.

O izbitură surdă.

Un plescăit care lovea uşa.

Un al doilea, un al treilea.

Cineva încerca să intre!

Cu inima bătându-i nebuneşte, bătrâna doamnă îşi trase cuvertura pe piept şi o strânse cu toată puterea. Deschise gura să strige, să-l cheme pe Shlonsky în ajutor, dar nu scoase niciun sunet. Frica o amuţise. Şi totuşi, trebuia să reacţioneze. Îşi descleştă degetele de pe pătură şi întinse mâna dreaptă către locul în care ştia că este aşezată veioza.

Şi uşa zbură în lături. Se făcu ţăndări într-un vacarm asurzitor.

Zeci de aşchii de lemn se risipiră prin cameră. Unele se împrăştiară la picioarele patului; altele plesniră faţa bătrânei doamne.

În sfârşit, Clarissa urlă. Ţipătul eliberat acoperi rumoarea valurilor. Nu înceta să urle. Toată teroarea ei reţinută izbucnea acum din rărunchii fiinţei sale. Fără să ştie cum, într-un reflex disperat, degetele ei găsiră întrerupătorul şi lumina inundă brusc camera.

Şi se făcu linişte. Imaginea îngrozitoare pe care o descoperi Clarissa o reduse la tăcere.

La picioarele patului, plutind într-o baltă de sânge şi de resturi de carne, se bălăbănea capul dezgolit al lui Samuel Shlonsky. Ochii lui scoşi din orbite o fixau de dincolo de moarte. Şi, într-un ultim şuierat, craniul rămase neclintit. Nu se mai auzeau decât loviturile puternice ale mării la poalele falezei.

Bătrâna doamnă rămase încremenită, cu respiraţia tăiată. Degetele mâinii sale drepte erau în continuare lipite de întrerupător, iar cu mâna stângă îşi strângea cuvertura la piept. Nu va mai face nicio mişcare. Cu siguranţă, cel responsabil de această grozăvie o pândea. Curând, îi va veni şi ei rândul. Dar ce aştepta oare? De ce nu-şi încheia treaba? Voia s-o vadă murind de frică?

Undeva, prin casă, se produse o mişcare. Cineva se deplasa iute în întuneric. Auzi zgomotul unei mese răsturnate şi al unor obiecte care se loveau succesiv de pământ. Se gândi la jocul de şah al lui Shlonsky.

Acum o să se întâmple. În câteva secunde va fi sfârşitul.

În penumbra camerei se decupă o siluetă. O masă enormă. Un gigant.

Bătrâna doamnă închise ochii şi se ghemui înspăimântată. Ce simţi oare când ţi se taie capul?

— Clarissa!

Vocea i se păru familiară.

Cineva o apucă de braţ. Fu gata să sară din pat.

— Clarissa! repetă vocea. Sunt eu, Thomas!

Bătrâna doamnă abia îngăimă:

— Thomas?

Şi deschise ochii.

Nu era o iluzie. Omul ăsta care stătea aplecat asupra ei era chiar Thomas Stuart.

— Reveniţi-vă. Nu mai aveţi de ce să vă temeţi. Sunt aici.

— Thomas? Ce… Cum…?

— O să vă explic. Haide. Trebuie să plecăm de aici. Repede!

Într-un reflex de pudoare, Clarissa îşi trase cuvertura până la bărbie. Nu avea nimic altceva pe ea decât lenjeria de corp.

— Rochia mea, spuse ea încetişor.

*

În maşina care-i ducea spre port, Clarissa abia îşi stăpânea tremurăturile care-i scuturau membrele, în ciuda hainei cu care Stuart îi acoperise umerii. Inspectorul o cuprinse cu braţul stâng şi o trase spre el. Nu opuse nicio rezistenţă şi se lăsă în voia acestei îmbrăţişări protectoare cu toată naturaleţea.

Raze subţiri şi roşiatice începeau să lumineze orizontul. Curând, urma să se facă ziuă.

— Explică-mi, Thomas. Ce cauţi aici?

— Nu ştiaţi că în timpul liber îi înlocuiesc pe îngerii păzitori aflaţi în şomaj?

— Vorbesc serios, Thomas.

— Sunteţi o scriitoare bună, Clarissa, dar o mincinoasă lamentabilă. Când mi-aţi cerut permisiunea de a păstra notele recuperate de la domiciliul lui Vasile Bacovia şi după aceea aţi năvălit în biroul meu pentru a-mi cere acele informaţii necrologice, am dedus, evident, că nu aveţi sub nicio formă intenţia de a abandona această afacere. V-am lăsat să acţionaţi. Dar decizia mea era deja luată: să vă urmăresc pas cu pas. A fost asasinat un om; poate doi. În niciun caz nu trebuia să fiţi a treia victimă.

— Aşadar, m-ai urmărit pe insulă…

— Normal. Şi până la casa lui Shlonsky. După ce l-am văzut pe pescar întorcându-se singur, am rămas în maşină şi am aşteptat.

Făcu o grimasă şi adăugă:

— Nu mai am vârsta potrivită să mă joc de-a Philip Marlowe[28]. Umezeala nu-mi face bine.

— Şi după aceea? Ce s-a întâmplat?

— La un moment dat, cred că am adormit. Pentru cât timp? Nu ştiu. Îmi amintesc doar că m-am trezit la ţipătul dumneavoastră. Am sărit afară din maşină şi m-am năpustit spre casă. Uşa de la intrare era închisă cu cheia. Cred că aţi putut constata cum arăta batantul; abia se ţinea în balamale. O lovitură cu umărul a fost suficientă. Îndată ce am intrat în casă, am încercat să reperez camera în care vă aflaţi. Mulţumesc lui Dumnezeu, aţi avut prezenţa de spirit să aprindeţi lumina. Când am traversat încăperea, m-am lovit cu piciorul de ceva şi m-am întins pe jos cât sunt de lung, răsturnând o masă în cădere…

— Cu o tablă de şah.

— Dacă ziceţi dumneavoastră… Când m-am ridicat, am văzut corpul lui Shlonsky sau ce mai rămăsese din el.

— N-ai mai văzut pe nimeni altcineva?

— Pe nimeni. Am auzit numai uşa de la camera dumneavoastră care s-a făcut ţăndări. Urmarea o cunoaşteţi.

Clarissa se strânse mai aproape de umărul lui Stuart.

— E îngrozitor. Capul acela… privirea aceea… Cel care a făcut asta nu poate fi o fiinţă umană. E o bestie turbată, un monstru.

Se grăbi să adauge:

— Un monstru dotat cu puteri supranaturale. Altfel cum se explică sfărâmarea uşii şi rostogolirea craniului până la picioarele patului meu? Şi zgomotul ăla, zgomotul…

Îşi ridică privirea înspăimântată spre inspector şi întrebă:

— Spune-mi, Thomas, cu cine avem de-a face? Cine se ascunde în spatele acestor acte de o asemenea barbarie?

— V-am prevenit: trăim într-o ţară care respiră supranaturalul. Faptele la care am fost noi martori nu aparţin lumii omeneşti…

*

Morcar şi Kathleen reuşiră să-şi stăpânească emoţia pe tot parcursul relatării evenimentelor trăite de Clarissa în casa lui Shlonsky. Dar când romanciera povesti episodul corpului decapitat, Kathleen făcu o mişcare de repulsie şi se repezi în baie ca să vomite.. Stuart fu gata s-o urmeze, dar îşi spuse că în astfel de momente nimeni n-ar aprecia prezenţa unui martor.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra bătrânei doamne. Obrajii şi fruntea ei erau acoperite de mici crestături. Cele mai profunde fuseseră dezinfectate de medicul de gardă, la bordul feribotului care-i adusese înapoi în Brodick. O nebunie. În decursul carierei lui de poliţist fusese deseori martorul unor scene odioase. Trupuri dezmembrate, copii bătuţi groaznic, bătrâni torturaţi pentru câţiva şilingi, fete chinuite şi violate; dar oricât de mare ar fi fost oroarea, de fiecare dată a existat o interpretare raţională, un vinovat sau nişte suspecţi, în timp ce acum…

— Clarissa, cred că trebuie să ardeţi acest carnet. Are o încărcătură malefică.

Romanciera dădu din cap şi încuviinţă:

— Poate că da.

— Acum. Daţi-mi-l.

— Glumiţi? îndrăzni Morcar. Este singura dovadă pe care o deţineţi. Odată dispărut carnetul, nu veţi mai rămâne cu nimic care să vă permită să explicaţi aceste crime.

— Tinere, mârâi poliţistul, chiar crezi că aceste pagini conţin vreun dram de explicaţie? Incantaţii, da. Formule magice. Sunt convins că simpla citire cu voce tare a acestor linii a putut declanşa tragediile ce au avut loc.

Repetă pe un ton ferm, adresându-se Clarissei:

— Daţi-mi carnetul.

Bătrâna doamnă făcu un gest obosit în direcţia genţii ei.

— Aveţi spirt denaturat?

— În bucătărie.

Inspectorul ieşi din cameră.

— Doar n-o să-l lăsaţi să facă asta? întrebă Morcar îngrijorat.

— Ba da.

— Aşadar, vă daţi bătută.

Clarissa nu răspunse.

Morcar adăugă:

— În felul ăsta, asasinul lui Bacovia, al lui Gabriel, al lui Shlonsky şi mâine poate că şi al doamnei Maclean va rămâne nepedepsit.

— Şi poliţia ce crezi că face? strigă Stuart, întorcându-se în salon. După câte ştiu eu, nu este de competenţa cetăţenilor să conducă anchetele, ci există oameni de meserie care să facă asta. În cazul în care ai uitat, doamna Gray este romancieră şi nu detectiv şi nici agent al Scotland Yard-ului.

Îngenunche în faţa şemineului şi începu să arunce în foc paginile carnetului, după ce le smulse una câte una din cotor.

— Ce faceţi? strigă Kathleen, revenind din baie.

— Arde dovezile, spuse Morcar, zeflemitor.

Inspectorul se întoarse brusc şi îşi îndreptă spre el un deget ameninţător.

— Ascultă-mă bine, tinere, încă o vorbă şi te închid pentru ultraj!

— Şi o să-mi smulgeţi şi limba cu aceeaşi ocazie? Ştiţi foarte bine că ceea ce faceţi este ilegal. Acest carnet trebuia predat autorităţilor. Este o probă în justiţie. Acţionând astfel, vă plasaţi în afara legii.

Stuart se albi la faţă.

— Nu, dar asta-i culmea!

O luă pe bătrâna doamnă drept martor, adresându-i-se:

— De unde vine obrăznicătura asta? Unde dracu' a fost educat?

— Nu vorbiţi despre dracu', îl ironiză Morcar. Superstiţios cum sunteţi, asta s-ar putea să vă aducă ghinion.

— Haide, Morcar, îl dojeni Clarissa, puţină decenţă, te rog. De altfel, mărturisesc că reacţia ta

mă surprinde foarte mult. Nu mai departe decât ieri, când ne plimbam pe plajă, nu mi-ai sugerat tu să nu mă mai ocup de această afacere? „Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş lăsa totul baltă.” Sunt chiar cuvintele tale.

Morcar o privi consternat, apoi exclamă:

— Eu?

— Eşti amnezic cumva, băiete? Bineînţeles că tu!

— E imposibil! Când?

Romanciera făcu un gest de enervare, admonestându-l:

— Tocmai ţi-am spus adineauri: ieri-dimineaţă, în zori, pe plajă.

*

Morcar căută din priviri ajutorul lui Kathleen: ea putea să depună mărturie că au fost împreună ieri-dimineaţă, că şi-au petrecut noaptea făcând dragoste, că nu s-au despărţit nicio clipă. Dar când văzu expresia stânjenită de pe chipul fetei, înţelese că nu va putea să pledeze în favoarea lui, de teamă că s-ar discredita astfel în ochii bătrânei doamne.

Observându-i tulburarea, Stuart profită de ea pentru a-l înfiera:

— Nu numai nepoliticos, ci şi mincinos!

Morcar îl privi îndelung şi apoi declară pe un ton glacial:

— Aveţi mare noroc, domnule inspector. Dacă nu mi-ar fi rămas un minimum de raţiune, v-aş face praf imediat!

Şi, fără să mai aştepte replica, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Poliţistul vru să se repeadă după el, dar glasul Clarissei îi stăvili elanul:

— Calmează-te, Thomas. N-are nici douăzeci de ani…

— Asta nu este o scuză! Aţi auzit pe ce ton a îndrăznit să-mi vorbească?

— Calmează-te…

Arătă spre şemineu şi adăugă:

— Hai să terminăm cu povestea asta. E gata să ne înnebunească pe toţi.

Stuart smulse ultimele pagini şi le stropi bine cu spirt.

— Aveţi un foc?

— E o cutie cu chibrituri pe placa de deasupra căminului.

— Domnule inspector, îndrăzni Kathleen, chiar sunteţi sigur că faceţi ce trebuie?

În chip de răspuns, Stuart aprinse un chibrit şi îl aruncă în şemineu. Flăcările se înălţară instantaneu. Poliţistul contemplă o clipă paginile mistuite de foc şi apoi se apropie de romancieră.

— S-a terminat cu toate ororile astea, Clarissa. De-acum puteţi dormi liniştită.

Pendula marcă miezul zilei.

Stuart continuă:

— Va trebui să mă întorc Ia comisariat şi să-mi redactez raportul. O să vă telefonez mâine dimineaţă să văd ce mai faceţi.

Imediat ce se închise uşa, Kathleen întrebă:

— Şi acum? Ce intenţii aveţi?

— Nimic special. O să-mi reiau cursul vieţii. O să încerc să uit.

Tânăra oftă:

— Ar trebui să te duci acasă, sugeră Clarissa. Nu mă mai simt în stare să scriu. Am nevoie să fiu singură.

— Înţeleg.

Şi întrebă aproape şoptit:

— Şi Morcar?

— Deocamdată, suntem condamnaţi să ne suportăm. Am de gând să-l trimit înapoi la profesorul Maclean îndată ce starea bietei Janet se va ameliora. (Adăugă pe un ton lugubru:) Dacă se va ameliora…

Păstrară tăcerea câteva momente. Apoi, Kathleen întrebă:

— Aş mai putea petrece o ultimă noapte aici? O să plec mâine, la prima oră.

— Bineînţeles.

Bătrâna doamnă arătă spre bufetul aliniat lângă perete şi spuse:

— Fii drăguţă. Nu mai am putere să mă ridic. Serveşte-mă, te rog, cu un pahar de Glen Mhor.

În momentul în care tânăra se ridică, Clarissa o apucă de braţ şi întrebă:

— Îmi dai voie să-ţi vorbesc ca şi cum ai fi copilul meu?

— Sigur că da, doamnă Gray.

— La vârsta mea, îţi pierzi memoria, dar încă mai poţi să citeşti în sufletul oamenilor. Ai grijă, fetiţa mea. Ai grijă. Fereşte-te de Morcar…

17

Medicul îl fixă pe William Maclean cu o privire compătimitoare:

— Ştiu ce trebuie să simţiţi.

Profesorul îşi scoase din buzunar un pachet de ţigări şi, fără să ceară permisiunea, îşi aprinse una. În oricare altă ocazie, doctorul ar fi interzis un asemenea gest; dar atâta deznădejde se citea pe chipul profesorului, încât reacţia lui fu doar aceasta:

— Nu am scrumieră.

Maclean trase adânc fumul în piept. Trecuseră mai mult de treizeci de ani de când renunţase la ţigări în favoarea pipei. De patruzeci şi opt de ore însă revenise la ele cu frenezie.

— În concluzie, murmură el, Janet este pierdută.

— Mă tem că da, din păcate.

— Şi sunteţi incapabil să-mi spuneţi din ce cauză va muri.

— Cred că moare pentru că ceva inefabil o face să nu-şi mai dorească să trăiască. S-a lăsat să alunece în această stare. Nu se mai află aici.

— Cât timp?

Medicul nu păru să înţeleagă.

— Cât timp i-a mai rămas de trăit?

— Atâta vreme cât o menţinem artificial în viaţă şi cât inima ei va continua să bată. Am cunoscut cazuri care au rezistat astfel câteva luni. Totuşi, v-am prezentat consecinţele unei asemenea situaţii. Chiar dacă doamna Maclean va ieşi din comă, mă tem că va rămâne cu sechele grave: paralizie, afazie, poate chiar pierderea vederii.

— Leziuni ireversibile.

— Da.

Profesorul răspândi în aer un nor de fum.

— Înţelept ar fi, aşadar, s-o „debranşăm”, zise el.

Făcu o pauză şi întrebă:

— Aţi face-o?

Medicul îşi apucă stiloul şi îl răsuci între degete.

— O să vă răspund printr-un citat vechi de peste patru secole: „Menirea medicului nu este doar aceea de a restabili sănătatea, ci şi aceea de a alina durerile şi suferinţele legate de maladii; şi aceasta nu numai pentru că alinarea durerii contribuie şi conduce la convalescenţă, ci şi pentru că ea îi procură bolnavului, atunci când nu mai există nicio speranţă, o moarte blândă şi liniştită.” Sunt cuvintele lui Francis Bacon.

Se lăsă din nou tăcerea; o tăcere pe care cei doi bărbaţi o adânciră parcă în mod voit.

În sfârşit, Maclean se ridică.

— Mulţumesc, doctore, zise el. Consideraţi că sunt de aceeaşi părere cu Bacon. Deocamdată, trebuie să reflectez.

*

Kathleen stătea pe chei, cu ochii plini de lacrimi. O durea totul: pielea, burta, inima. Şi Morcar se simţea la fel. Dar el nu ştia cuvintele care să-i exprime suferinţa. Această durere provocată de smulgerea de celălalt îi era atât de nouă, atât de străină. Kathleen ştia cuvintele, dar se simţea incapabilă să le pronunţe.

— O să ne revedem, spuse ea aproape şoptit. O să ne revedem, nu-i aşa?

Morcar îşi strânse bazele. Se simţea ameţit, totul se clătina în jurul lui. Marea, feribotul, cerul.

Găsi forţa să răspundă;

— Nu ştiu. Sper. Da.

— Nu depinde decât de tine. Ştii unde locuiesc. Şi apoi, nu uita: ţi-am împrumutat computerul. Va trebui să mi-l dai înapoi.

Se străduí să adopte un ton vesel:

— Să nu stai prea mult pe *chat*. Uneori, ai parte de întâlniri nepotrivite. Promiţi?

— Promit.

Atunci, îşi desprinse mâna dintr-a lui şi plecă spre pasarelă fără să se întoarcă. Repede, din ce în ce mai repede, de frică să nu dea înapoi.

O urmări cu privirea până în momentul când dispăru în interiorul vasului. Incapabil să facă vreun

gest, rămase cu ochii pironiţi pe punte, sperând că, poate, Kathleen va apărea din nou, că îi va face un ultim semn pentru a-i mai insufla încă un pic de viaţă; dar aşteptă zadarnic. Se urcă în bătrâna maşină a Clarissei şi porni spre Lamlash.

Când intră în casă, Morcar găsi salonul pustiu. Strigă în van. Se duse în bucătărie, dar romanciera nu era nici acolo. Sfârşi prin a o descoperi la primul etaj, culcată pe patul ei, în semiîntuneric. Părea să doarmă.

— Doamna Gray? şopti el.

Clarissa întredeschise ochii şi întrebă:

— A plecat?

— Da.

— Dacă vrei să mănânci, frigiderul e plin. Doamna Pettycoat a făcut cumpărături.

— Mulţumesc. Dar nu mi-e foame.

Se grăbi să o întrebe:

— Aveţi nevoie de ceva?

— De odihnă.

În timp ce Morcar se retrăgea, vocea Clarissei răsună în spatele lui:

— A telefonat bunicul tău.

— Veşti?

— Proaste. Janet este pierdută. Nu supravieţuieşte decât datorită aparatelor de care este înconjurată. Sfârşitul e în mâinile lui Willy.

— Adică se gândeşte să oprească totul?

— Sunt momente în care este mai bine să-i laşi să plece pe cei dragi, atunci când nu mai există speranţa că-i vei regăsi aşa cum i-ai iubit şi mai ales aşa cum se cunoşteau ei pe sine. Înţelegi?

Morcar răspunse afirmativ. Dar oare chiar înţelegea?

— Vă las să vă odihniţi, spuse el după o clipă. Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi în salon. Nu ezitaţi să mă chemaţi.

Şi adaugă foarte repede:

— Vă rog.

*

Trecură trei zile. Trei zile în cursul cărora Morcar îşi împărţi timpul între incursiunile mai mult sau mai puţin prelungite pe Internet, partide de şah virtuale, plajă şi audierea muzicii lui Johann Sebastian Bach. Bach era un cadou de la Clarissa, care se întorsese din oraş într-o dimineaţă şi îi dăruise un pachet ce conţinea un *walkman* şi o carcasă cu CD-uri ce cuprindea integrala *Concertelor brandemburgice.* De ce această generozitate subită? se întrebase el. Răspunsul se afla probabil în dorinţa bătrânei doamne de a alina puţin durerea unui tânăr care urma să-şi piardă bunica.

În a patra zi, în comportamentul romancierei se produse o schimbare. Clarissa părea mai senină. Chiar îi ceru lui Morcar să-i explice în ce consta acest faimos Internet care răvăşea planeta şi de ce îşi petreceau oamenii ore în şir în singurătate, aşezaţi în faţa unui ecran. Lui Morcar îi făcu plăcere să o antreneze în lumea cibernetică. Şi aşa descoperi Clarissa pânzele lui Rommey şi Turner, pictorul ei preferat, pe care nu avusese niciodată ocazia să le admire. Fotografii ale Veneţiei şi ale Pragăi unde nu fusese niciodată, supermarketuri de unde puteai comanda fără să-ţi părăseşti patul, romane, printre care cele ale Clarissei Gray, pe care le puteai primi acasă în patruzeci şi opt de ore. Exploră, în compania ghidului ei, cele mai nebuneşti site-uri, consultă *Britannica*, dădu o raită prin biblioteca Congresului din Washington şi se trezi căzând în capcana unui cazinou virtual unde câştigă la Black Jack nu mai puţin de o sută de lire. Dacă Morcar n-ar fi oprit-o, ar fi jucat toată noaptea. Şi mai mult chiar.

În cea de-a şasea zi, într-o vineri, Morcar luă micul dejun împreună cu ea. Băiatul nu dormise toată noaptea. La fel cum i se întâmplase şi în nopţile trecute. Îşi luă un bol cu ciocolată caldă şi se aşeză la masă în faţa bătrânei doamne.

Văzându-l că nu spune nimic, Clarisa îl abordă:

— Îmi închipui că începi să te plictiseşti. Ai vrea să mergem la Machrie Moor? O să-ţi placă locul, în mod sigur.

— Nu. Mi-ar plăcea, mai degrabă, să-mi petrec acest weekend în Glasgow.

— Zău?

— Da. O să profit de ocazie şi o să mă duc să o văd pe Janet.

Îl privi drept în ochi şi şopti:

— Şi Kathleen…

— Da, şi Kathleen vrea.

— Ai anunţat-o?

— Ieri-seară. Vreau să-i telefonez, de asemenea, şi bunicului Willy. Cred că o să fie de acord.

Clarissa îşi umplu încă o ceaşcă cu ceai.

— Nu văd niciun inconvenient. Sau mai degrabă da. Unul singur.

O întrebă din priviri.

— E fragilă. E doar un copil.

— Îmi lipseşte.

— Se poate. Numai că, vezi tu, mă tem să nu fie doar un capriciu. O doreşti aşa cum doreşti noutatea, surpriza. În timp ce ea te vrea pentru că te-a ales. V-am observat pe tot parcursul acestei perioade; tu eşti un om foarte ciudat, Morcar, un savant în care se amestecă sensibilitatea şi o extremă detaşare. S-ar putea să mă înşel, dar nu cred că e ceea ce i s-ar potrivi lui Kathleen. Ea urăşte răceala. O fiinţă rece te poate distruge la fel de sigur ca un glonţ de revolver.

Morcar medita puţin, apoi răspunse:

— Ştiu că pot părea… ciudat, dar există în mine lucruri pe care nu le cunoaşteţi. Nu sunt atât de rău cum par.

Mărturisirea o făcu, involuntar, să zâmbească.

— Rău? Cuvântul e prea exagerat.

Îl observă, străduindu-se să citească în străfundul sufletului lui.

— Foarte bine. Sună-l pe bunicul tău. Dacă îţi aprobă vizita, o aprob şi eu.

Morcar se ridică dintr-o singură mişcare, cu faţa luminoasă.

— Mă duc chiar acum!

— O clipă.

— Da?

— Dacă tot vorbim deschis, e rândul meu să-ţi cer o favoare. Răspunde-mi sincer: nu erai, într-adevăr, pe plajă în dimineaţa aceea? Şi nu m-ai sfătuit chiar tu să nu mă mai ocup de această poveste cu carnetul? N-a fost aşa?

Tânărul răspunse fără nicio ezitare:

— Doamnă Gray, mi-ar plăcea să vă răspund da, fie şi numai pentru a vă alunga din minte imaginea pe care v-aţi făcut-o despre mine. Din păcate, chiar dacă am o mulţime de defecte, minciuna mi-e străină.

Şi încheie, rostind cuvintele sacadat:

— Nu eram pe plajă. Nu eram eu.

*

După plecarea lui Morcar, Clarissa îşi regăsi preţioasa solitudine, cei puţin psihic, pentru că amintirea lui Daniel dădea neîncetat târcoale minţii ei. De altfel, o părăsise oare vreo clipă? Chiar dacă nu vroia să recunoască, păstrase speranţa că îşi va vedea îngerul reapărând. În faţa acestei tăceri prelungite, conchise cu o strângere de inimă că el trebuie să fi avut parte de aceeaşi soartă ca şi fraţii săi de suflet.

Sâmbătă, retrase invitaţia pe care i-o făcuse lui Stuart la cină. Fără să dea nicio explicaţie. Câteva cuvinte au fost suficiente. Poliţistul răspunsese doar atât: „Mâine sau într-o altă zi, timpul va fi mai îngăduitor”

Către ora cincisprezece, dădu o fugă la librăria din Lamlash şi cumpără un Coran şi o Biblie. Nu mai deschisese un volum al Sfintelor Scripturi din adolescenţă, din vremurile în care era constrânsă să urmeze cursuri de catehism. Îşi petrecu restul zilei citind Geneza, Exodul, Deuteronomul şi se simţi extrem de tulburată să descopere printre textele atât de austere un poem precum „Cântarea Cântărilor”.

Ce căuta acolo, printre aceste pagini impregnate cu sânge şi nefericiri, acest elogiu al dragostei şi al celei mai înflăcărate senzualităţi? Poezia care se degaja din acele cuvinte rivaliza cu cele mai frumoase sonete ale lui Shakespeare sau ale lui Keats. În seara aceea, Clarissa adormi pe aceste ultime versuri: „Păzitorii care dau ocol cetăţii m-au întâlnit, m-au bătut, m-au rănit; paznicii de pe ziduri mi-au luat vălul.”[29].

Duminică dimineaţă, se interesă de soarta lui Janet. Starea ei era staţionară. Maclean nu se putea decide să-şi dea acordul pentru ruperea ultimului fir care o lega pe soţia lui cu lumea celor vii. Aproape ruşinat, profesorul îi mărturisi că-şi petrece cea mai mare parte a timpului în capela spitalului, rostind rugăciuni. Clarissa află, de asemenea, că Morcar rămăsese mai mult de trei ore la căpătâiul muribundei. Bătrâna doamnă, care odinioară îi stătuse alături soţului său bolnav, ştia cât de greu este să-i ţii companie cuiva drag, care nu vede şi nu aude. Aşadar, Morcar nu era chiar atât de insensibil cum îl credea.

Căderea întunericului o găsi învârtindu-se de colo-colo prin salon. Privirea ei întâlni computerul lui Kathleen şi, automat, Clarissa se îndreptă spre el. Atinse uşor cu degetul butonul de pornire, aşa cum eziţi în faţa unei cutii cu dulciuri interzise, apoi, repetând gesturile învăţate de la Morcar, lansă Internetul şi accesă site-ul păstrat în memorie, în lista celor favorite. *Casino on line* apăru cu litere de foc. Îşi aminti atunci că avea nevoie de cartea ei de credit şi se duse să o caute în geantă. Se întoarse în faţa tastaturii şi înscrise numerele confidenţiale şi data de expirare, dar era atât de agitată, încât trebui să repete operaţiunea de trei ori. Se scurseră câteva secunde… Gata! Pe monitor apăru fundalul verde al postavului mesei de joc. Valul de adrenalină puse stăpânire pe toată fiinţa ei când riscă prima miză: două lire. Începând din acel moment, nimic nu mai conta în afara cărţilor care defilau: 16 pentru Clarissa, 20 la bancă, 18 pentru Clarissa, nimic

pentru bancă. Spre ora două dimineaţa, cu vederea înceţoşată, epuizată, aproape copleşită de greaţă, se hotărî, în sfârşit, să se oprească. Pierduse aproape o sută de lire! Chiar dacă nu rosti cu voce tare toate înjurăturile şi invectivele din lume, le gândi intens în timp ce-i revenea în minte o frază a bătrânului său unchi John Asscab, jucător învederat, care colindase prin toate sălile de joc din Europa. În anii ’30, la ieşirea din cazinoul din Monte Carlo, al cărui director era un anume Leblanc, unchiul făcuse acest comentariu: „Indiferent dacă joci roşul sau negrul, fii convins că până la urmă Leblanc e cel care câştigă întotdeauna.”

În pragul isteriei, se smulse din faţa computerului şi se duse să-şi toarne un scotch dublu. Exact în momentul în care îşi umplea paharul cu alcoolul de culoarea ambrei, auzi:

— *Bună seara, doamnă Gray…*

O voce limpede şi clară.

— *Mă auziţi, doamnă Gray?*

Dar de unde venea?

Cercetă din priviri încăperea. Nu era nimeni acolo.

— *Doamnă Gray… Vă rog. Apropiaţi-vă.*

Era oare posibil? Vocea părea să ţâşnească din interiorul computerului rămas în continuare deschis. Se repezi la el. Masa de Black Jack se volatilizase. Ecranul era alb, parcă acoperit cu un strat de nea, şi chiar în mijlocul acestei zăpezi apăruse chipul lui Daniel.

— *Am reuşit, doamnă Gray! Am reuşit să găsesc în însemnările lui Gabriel soluţia la care se gândise.*

Clarissa bâigui:

— Soluţia?

— *Da. Dovada: iată-ne prezenţi aici. Veţi putea să vă susţineţi interogatoriile prin intermediul acestui ecran. Ei sunt dispuşi să răspundă la toate întrebările dumneavoastră.*

— Toţi trei?

— *Exact. Moise, Iisus şi Mahomed.*

Totul părea să se clatine în jurul ei.

— Ce sugeraţi? Cu care dintre ei vreţi să începeţi?

Bătrâna doamnă se prăbuşi fără vlagă pe scaun şi şopti:

— Nu… Nu ştiu. Habar n-am.

— Vă înţeleg emoţia. Nu vă temeţi. Reflectaţi. De-acum ştiţi că aveţi toată puterea să vă angajaţi în anchetă şi că cei trei sunt dispuşi să vă ajute. M-au asigurat de asta.

Clarissa nu-şi mai găsea cuvintele. Daniel continuă:

— Vă implor să nu mai pierdeţi timpul. Totul se poate opri dintr-un moment într-altul. Totul. Cel care ucide are cu siguranţă posibilitatea de a rupe legătura noastră.

Rămase la fel de tăcută.

— Îmi dau seama că în noaptea asta nu aveţi puterea s-o faceţi. Mâine? Aţi fi de acord să începem mâine? Va fi suficient să efectuaţi aceeaşi manevră ca cea de acum câteva clipe. Şi contactul va fi restabilit.

Cu preţul unui efort supraomenesc, bătrâna doamnă se auzi răspunzând:

— Da… da… mâine.

18

A doua zi dimineaţă, spre ora unsprezece, a fost trezită de soneria telefonului. Încă adormită, recunoscu totuşi vocea lui Morcar:

— Ce se întâmplă, doamnă Gray? A trecut o oră de când aştept în port. Aţi uitat cumva? Stabiliserăm că veţi veni să mă luaţi de la feribot. Nu?

Bineînţeles că uitase. Somniferul luat în ajun – recurgea foarte rar la astfel de medicamente – o făcuse să uite de toate, încât nu mai ştia nici dacă este în Londra, Highlands sau acasă, în Lamlash.

— Vin imediat. Aşteaptă-mă.

Se repezi în sala de baie, îşi stropi faţa cu apă şi se îmbrăcă în grabă. O jumătate de oră mai târziu, intră în portul din Brodick.

— Ce-aţi păţit? o întrebă Morcar, îngrijorat, aşezându-se în maşina Clarissei. Doar nu sunteţi bolnavă?

— Nu. Am adormit foarte târziu, atâta tot. Cum se simte Janet?

— Faţa ei este aşa de senină! Dacă n-ar exista toate aparatele alea în jurul ei, ai putea crede că doarme.

— Şi William?

— Caută un răspuns.

Tânărul adăugă cu glas coborât:

— Şi am impresia că l-a găsit. Se va întâmpla curând. Mâine.

— Ce vrei să spui?

— Nu a spus-o clar, dar am impresia că s-a resemnat şi va opri totul.

Nu mai scoaseră niciun cuvânt până ajunseră în faţa casei. Dar imediat ce-i trecură pragul, Clarissa rosti cu fermitate:

— Nu trebuie să facă asta. Nu acum.

Morcar o privi mirat, apoi întrebă

— De ce? E la capătul puterilor.

Bătrâna doamnă ocoli răspunsul. Se îndreptă spre telefon şi formă numărul prietenului ei.

— Maclean, ascult.

— Willy, Morcar a ajuns la mine. Se pare că decizia ta e luată. Nu trebuie să faci asta. Nu încă. Mai acordă-mi câteva zile.

— Câteva zile? Ce anume aştepţi? Un miracol?

— Te rog, William, ai încredere în mine, o să-ţi explic. Câteva zile.

Urmă un moment de tăcere.

Apoi, Clarissa spuse cu şi mai multă convingere:

— Nu-ţi cer fără motiv să amâni sfârşitul. Poate că există o şansă, infimă, recunosc, ca Janet să se restabilească.

— Îmi pare rău, Clarissa. E prea greu. Mult prea greu.

Profesorul continuă, profitând de elanul iniţial:

— Şi eu nu cred în miracole.

— Nu este vorba de un miracol. Te implor. Câteva zile.

La capătul firului se auzi un fel de rânjet:

— Ai de gând să pleci la Londra…

— Nu. Am de gând să-l interceptez pe cel care este responsabil de această tragedie. Nu ţi-am zis încă, dar Shlonsky, prietenul lui Bacovia, a fost şi el asasinat. Ceva îmi spune că, dacă voi reuşi să-l identific pe vinovat, acesta va fi neutralizat şi, în acelaşi timp, va înceta şi înrâurirea pe care o are asupra lui Janet. Pentru că sunt convinsă că el este responsabil de starea ei.

— Mi-e greu să te urmăresc, Clarissa. Cum ar putea s-o salveze pe Janet identificarea asasinului îngerilor – dacă într-adevăr el există?

— Aminteşte-ţi de fraza pe care mi-ai citat-o prima oară când ai descoperit conţinutul carnetului. Atunci mi-ai spus: „Dumnezeu nu se joacă cu zarurile.” Ei bine, cred că este adevărat. Ieri seară s-a întâmplat ceva care m-a convins că toate evenimentele care au avut loc sunt opera unei aceleaşi entităţi. Gândeşte-te, Willy. De fiecare dată când am fost pusă în faţa cuiva care mă putea ajuta, persoana respectivă a fost eliminată. Bacovia, Shlonsky şi…

Maclean o întrerupse:

— Cred că te înşeli. Dacă raţionamentul tău ar fi corect, eu ar fi trebuit să fiu printre primii condamnaţi să moară.

Clarissa luă o gură de aer şi continuă:

— Janet e cea care moare în locul tău.

— Vrei să spui că…

— Da. Ai înţeles bine. Lovind în Janet, monstrul loveşte în tine. În felul acesta, elimină două persoane în acelaşi timp.

— Dar de ce? Pentru ce toate aceste orori?

Clarissa ocoli întrebarea şi răspunse:

— Ştiu că nu este deloc momentul potrivit să-ţi spun aceste cuvinte, dar nu te gândi numai la tine, la durerea ta. Ea, Janet, nu suferă. Tu suferi.

Se scurse un lung moment de tăcere înainte ca Maclean să răspundă:

— O şansă, spui?

— Infimă. Dar totuşi o şansă.

I se păru că-l aude pe Maclean dregându-şi glasul.

— De acord. Dar grăbeşte-te, Clarissa, grăbeşte-te.

Şi puse receptorul în furcă.

Gârbovită, pironită lângă telefon, romanciera semăna cu o salcie rătăcită în mijlocul unui deşert. Corpul ei se clătina imperceptibil din faţă în spate, ca al unui om care se alină legănându-se singur.

Vocea lui Morcar întrerupse această legănare:

— Aţi fost sinceră, doamnă Gray?

— Da.

— Aţi menţionat că s-a întâmplat ceva nou în lipsa mea… în chip de răspuns, Clarissa îl apucă pe tânăr de braţ şi îl conduse în faţa computerului, spunându-i:

— Porneşte-l.

Nedumerit, Morcar porni calculatorul.

— Acum, intră pe site-ul Cazinoului.

Băiatul zări cartea de credit aşezată lângă tastatură.

— Aţi jucat iar! Dumneavoastră…

— Fă ce-ţi spun.

— Îmi cere numerele de pe cartea dumneavoastră de credit.

— Introdu-le.

— Doamnă Gray, nu este înţelept. Întotdeauna sfârşeşti prin a pierde o grămadă de bani pe site-urile astea.

— Ştiu. Mi-au furat deja vreo sută de lire.

— Un motiv în plus!

— Te rog, Morcar, nu mai comenta.

Cu un aer resemnat, tânărul făcu ceea ce i se ceruse. La fel ca în ajun, pe monitor începură să clipească literele aurii de la *Casino on line.*

— Ce vreţi să jucaţi de data asta? întrebă tânărul, oftând.

Îl îndemnă să tacă, ducându-şi un deget la buze. Afară, vântul se înteţise. Furtuna începea să umfle marea. Aşa cum se întâmplase cu o zi în urmă, ecranul se albi treptat şi suprafaţa lui semănă curând cu un strat de zăpadă.

— Ei drăcie! bombăni Morcar. Un *bug*. Trebuie să-l *înlătur*.

Întinse mâna spre butonul de resetare a computerului.

— Nu! strigă Clarissa. Nu atinge nimic.

Era atâta panică în glasul ei, încât tânărul rămase uluit.

Şi, la fel ca în ajun, în faţa ochilor lor, pe fundalul de zăpadă, apăru chipul lui Daniel.

— Ce e cu…, îngăimă Morcar.

— Taci!

— *Nu mai speram să vă văd, doamnă Gray… Mulţumesc.*

— Şi acum? întrebă ea. Ce propui?

— *Decizia vă aparţine. Cred că ar trebui să acţionaţi aşa cum o face de obicei detectivul dumneavoastră, Archie Rhodenlarr.*

— Nu Rhodenlarr, îl corectă ea agasată, ci Rhodenbarr, cu b. Iar în cărţile mele, ştiu dinainte cine este criminalul şi detectivul meu are posibilitatea de a se duce la locurile crimelor, să

culeagă indicii, să-i interogheze pe eventualii martori.

— *Atunci, interogaţi, pentru că locurile crimelor nu există.*

— Vrei să spui că nu voi putea avea acces la locurile în care s-au petrecut aceste crime, nici măcar prin intermediul acestui ecran?

Daniel oftă:

— *V-am spus deja. Nu există aceste locuri. Şi nu avem timp.*

Să-i interogheze pe Iisus, pe Mahomed, pe Moise, ca pe nişte gangsteri oarecare? Să smulgă mărturisiri de la personajele care bântuiau umanitatea de secole şi secole, de la aceste fiinţe care lăsaseră o amprentă imuabilă în sufletul şi gândirea oamenilor!

— Ştiu ce simţiţi, şopti Morcar. Aveţi trac. Uitaţi ce anume reprezintă ei. Trataţi-i aşa cum i-ar trata Archie al dumneavoastră pe nişte simpli suspecţi.

— Uşor de zis…

— *Deci, doamnă Gray? se impacientă Daniel. Ce aţi hotărât?*

Bătrâna doamnă răspunse, cu gura uscată de emoţie:

— Foarte bine. Dar am nevoie de câteva ore. Se pare că deja cunoşti maniera de lucru a eroului meu, aşa că ar trebui să ştii că un interogatoriu nu se poate improviza. Lasă-mi timp să verific anumite puncte.

Şi conchise pe un ton ferm:

— Mâine. Mâine, în zori.

Îngerul afişă o figură tristă şi dispăru de pe ecran. Morcar încercă să tasteze repede câteva cuvinte, dar literele luminoase de la *Casino on line* şterseră definitiv trăsăturile lui Daniel.

— Şi dacă nu se mai întoarce niciodată? întrebă el, consternat.

— Nu te îngrijora, răspunse calm Clarissa. O să se întoarcă, îşi părăsi scaunul şi se îndreptă spre o comodă mică, în care obişnuia să-şi ţină notiţele şi scrisorile. Deschise un sertar şi scoase din el mai

multe foi înghesuite sub un dosar. Mai scoase şi o cutiuţă metalică ce conţinea fişiere goale, cartonate, pe care le utiliza de obicei pentru a-şi nota caracteristicile eroilor ei şi planul locurilor. Luă un creion roşu şi se aşeză la secrétaire-ul său.

— Ce faceţi? o întrebă tânărul.

— O să recitesc toate informaţiile furnizate de Gabriel.

— Cum? Inspectorul nu a ars carnetul?

Un zâmbet liniştit animă buzele romancierei.

— Chiar crezi că eram atât de proastă să-l las pe Stuart să facă asta fără să fi recopiat totul înainte? Nu mă cunoşti, prietene.

— Şi comentariile lui Bacovia?

Clarissa bătu cu degetul peste teancul de foi.

— Sunt toate aici.

— Şi cele ale lui Shlonsky?

Îşi duse arătătorul la frunte.

— În capul meu. Au încercat să mă înnebunească, dar încă nu mi-am pierdut minţile… Am mintea întreagă.

Morcar scoase un fluierat admirativ.

— Ei bine, mărturisesc că mă impresionaţi.

— N-ai pentru ce. O jumătate de secol de scris romane poliţiste îţi făureşte o a doua natură. Nu laşi nimic să treacă, păstrezi totul.

— Pot să vă ajut?

— Da, dar înainte de a trece la treabă, du-te şi prepară un ceai pentru amândoi. E şi pudding în frigider. Taie două felii.

Tânărul plecă la bucătărie.

*

Inspectorul Stuart se strâmba în timp ce-şi masa tâmplele cu vârful degetelor. Durerea de cap care-l chinuia de trei zile nu voia să cedeze. Întinse mâna spre tubul de Advil aşezat pe biroul lui, scoase două comprimate şi le înghiţi pe amândouă deodată, fără apă.

I se făcuseră farmece. În mod sigur.

Aveţi mare noroc, domnule inspector. Dacă nu mi-ar fi rămas un minimum de raţiune, v-aş face

praf imediat!

Cu cât se gândea mai mult la cuvintele lui Morcar, cu atât le considera mai bizare. Se credea un magician? Un vrăjitor? De altfel, totul la acest băiat i se părea bizar. Această insolenţă, această siguranţă, prea multă siguranţă pentru un tânăr care nici nu împlinise încă douăzeci de ani. Şi pentru care motiv se încurcase într-o minciună atât de grosolană când Clarissa îi reamintise de întâlnirea lor pe plajă? Era stupid. Şi, la fel, de ce această insistenţă, această agresivitate de care dăduse dovadă când Stuart îşi exprimase intenţia de a arde carnetul? Să fi fost oare Morcar la curent cu vreo informaţie care lor le scăpase? Ştia el ceva necunoscut de nimeni şi care se afla în acele pagini? Dacă în ziua respectivă ideea aceasta doar îi trecuse prin minte, de patruzeci şi opt de ore ea se transformase în obsesie. În decursul tuturor acestor ani pe care-i petrecuse în preajma unor indivizi dubioşi, Stuart ajunsese să-şi dezvolte un simţ al previziunii care arareori îl înşela. Nimic nu-l va face să-şi schimbe părerea despre Morcar: era un personaj suspect. Ah! Dacă măcar ar putea să-l interogheze pe acest obraznic între patru pereţi, fie şi numai pentru a-l învăţa să se poarte cum se cuvine! Din păcate, nu deţinea nici cea mai mică probă care să justifice o convocare. Nimic. Dosarul lui era gol. Presimţirile lui se bazau doar pe un sentiment dublu: extraordinara antipatie pe care o resimţea faţă de acest tânăr şi dorinţa de a o proteja pe Clarissa.

Îşi masă din nou tâmplele.

Nu exista nimic la dosarul lui? Cu atât mai rău, atunci va improviza ceva.

Formă numărul de telefon al profesorului Maclean…

*

În camera cu pereţi albi domnea o linişte apăsătoare. O linişte punctată de respiraţia accelerată a pacientei Janet Maclean.

Era pentru prima oară când Kathleen vedea un muribund. Prezent şi, totodată, absent; corpul pe pământ şi sufletul care încearcă să se smulgă din el. Tânăra simţea că se sufocă. Şi totuşi, nu trecuseră mai mult de zece minute de când stătea acolo. Zece minute… Un secol. Trăsăturile lui Janet păreau atât de senine, în ce lume dormea oare? Kathleen îşi şterse discret lacrima care i se prelingea de-a lungul obrazului şi murmură în direcţia profesorului:

— Eu o să ies. Vă aştept afară.

— Vin cu tine.

Maclean se aplecă asupra soţiei sale şi îi depuse un sărut pe frunte. O mai privi câteva secunde, apoi îşi luă de braţ fosta elevă şi o conduse spre culoar.

— E o cafenea la subsol. Mă însoţeşti?

Tânăra încuviinţă.

În timp ce se îndreptau spre ascensoare, Maclean îi spuse:

— N-ar fi trebuit să vii. Te-am prevenit. Spectacolul nu este deloc plăcut.

— Eu am insistat. Eu v-am telefonat. Ţineam mult s-o văd.

Străbătură culoarul fără să mai scoată o vorbă până în momentul în care se aşezară în faţa unei cafele.

— Zahăr? propuse Maclean.

Tânăra făcu un gest de refuz.

— E ciudat, continuă profesorul, am primit un apel telefonic destul de bizar de la un prieten al Clarissei. Inspectorul Stuart. L-ai întâlnit la Lamlash?

— Ăă… Da… în fine, să zicem că doar l-am zărit. Ce voia?

— Măcar dacă aş ştii! Ca să folosesc propriile lui cuvinte: „Să afle veşti.” Voia să ştie, de asemenea, dacă Janet se simte mai bine. Şi, printre altele, mi-a pus câteva întrebări despre Morcar. Asta mi s-a părut ciudat. Oh! M-a interogat foarte discret, parcă într-o doară, dar mi-am dat seama că e interesat în mod clar de nepotul meu.

Kathleen schiţă un zâmbet:

— Nu vă îngrijoraţi. Cred că ştiu motivul. El şi cu Morcar au avut o mică altercaţie. Nimic grav. Dar îmi închipui că inspectorului nu i-a prea convenit.

Maclean clătină din cap în semn de înţelegere.

După un lung moment de tăcere, tânăra întrebă:

— Aţi luat vreo decizie?

— În privinţa lui Janet? Da. Dar de aplicat…

— Telefonul pe care vi l-a dat doamna Gray nu v-a redat puţin speranţa?

— Ba da, într-adevăr. Dar nu vreau să mă las amăgit de ea. Imaginează-ţi ce aş simţi după aceea dacă… Am foarte multă afecţiune pentru Clarissa, e prietena mea cea mai dragă şi purtarea ei e dictată de dragostea pe care ne-o poartă, soţiei mele şi mie. Asta e. În rest, nu ştiu dacă există ceva concret în spatele acestei speranţe a ei. Nu ştiu.

Kathleen se sprijini de spătarul scaunului.

— Şi dacă i-am veni în ajutor? întrebă ea.

Profesorul îşi încruntă sprâncenele:

— În ce fel?

— Se vede clar că faimosul număr 0,809 este cheia acestei tragedii. Cu erudiţia dumneavoastră, cu ştiinţa dumneavoastră…

— Închipuieşte-ţi că în toate aceste zile cât am stat la căpătâiul soţiei mele n-am făcut nimic altceva decât să mă rog şi să-mi reamintesc unele pasaje din carnet. Am încercat să înţeleg semnificaţia acestor patru cifre. Fără succes!

— Şi totuşi, trebuie să existe o explicaţie.

— Dacă într-adevăr există, este inaccesibilă!

Această ultimă afirmaţie o făcu pe Kathleen să tresară:

— Inaccesibilă? Vă amintiţi de învăţăturile dumneavoastră, profesore? Vă amintiţi de cursurile dumneavoastră? Există o frază pe care aţi spus-o şi pe care eu nu o să o uit niciodată: „Nu pentru că lucrurile ni se par inaccesibile suntem lipsiţi de îndrăzneală; ci pentru că nu îndrăznim să credem că ni se par inaccesibile.”

Maclean reacţionă imediat:

— Chiar nu înţelegi? Să ne închipuim că, printr-un miracol, am găsi soluţia, să ne închipuim că prietena mea Clarissa îl identifică pe monstru şi că se întâmplă minunea şi Janet iese din comă. Şi cu ce-ar schimba asta situaţia? Doctorii sunt categorici. Janet nu va fi decât o epavă.

— Aveţi dreptate. Dar nu este oare toată această poveste una supranaturală? Nu vedeţi că suntem total cufundaţi în iraţional?

— Şi ce-i cu asta?

— Atunci de ce să persistăm în a privi soarta soţiei dumneavostră în manieră carteziană? Dacă există chiar şi un dram de speranţă ca doamna Gray să reuşească să-l identifice pe responsabilul acestor tragedii, nici dumneavoastră, nici eu nu suntem în măsură să anticipăm consecinţele ce vor rezulta de-aici. Şi mai ales nu raţionalismul medical!

Profesorul replică dintr-o răsuflare:

— Renunţă, Kathleen. Nu mai am putere…

19

Bruma invadase suprafaţa mării. Era atât de densă încât contururile Insulei Sfinte nu se mai puteau distinge.

Aşezaţi unul lângă altul în faţa computerului, Morcar şi Clarissa pândeau întoarcerea lui Daniel.

Un minut, două, cinci, zece. Nu se întâmplă nimic. Iconiţele de la *Casino on line* continuau să clipească prosteşte, marcate din când în când de reclame nesuferite.

— Eşti sigur că n-ai făcut vreo manevră greşită? se îngrijoră bătrâna doamnă.

— Dacă aş fi făcut aşa ceva, n-am fi conectaţi la site. Nu. E imposibil.

— Atunci înseamnă că s-a întâmplat ceva.

Se mai scurseră câteva minute, parcă cu încetinitorul, în sfârşit, ecranul se acoperi cu un văl albicios.

Se formă o imagine. Un chip. Nu era cel al lui Daniel. Era un chip de femeie. O femeie de aproximativ douăzeci de ani, slabă, cu un aspect aproape monastic, cu capul acoperit de un păr ca abanosul, care-i cădea până la umeri.

— *Bună ziua, doamnă Gray. Numele meu este Samel. Daniel trebuie să vă fi vorbit despre mine.*

Clarissa îngăimă:

— Da. Cred că da.

Tânăra îşi coborî capul în piept. Părea foarte istovită.

— *Daniel e mort*.

Clarissa simţi că se înfioară. Respinse spaima care o asalta şi îi strângea stomacul.

— *Am rămas numai eu. Sunt ultima.*

— Deci… totul s-a sfârşit?

Femeia ridică bărbia şi spuse:

— *Nu! Preiau ştafeta. Se va întâmpla ceea ce trebuie să se întâmple. M-am eschivat prea multă vreme. De teamă că voi muri, înţelegeţi? De frica neantului. Acum, nu se mai pune problema. Şi la fel*

ar trebui să fie şi pentru dumneavoastră. Promiteţi-mi că aşa va fi.

Romanciera răspunse:

— Îţi promit.

— *Atunci, să începem chiar de acum. Cu cine vreţi să vorbiţi mai întâi?*

Cu un gest discret, Morcar strecură o fişă în faţa bătrânei doamne. Dar aceasta răspundea deja:

— Iisus.

— *Foarte bine, doamnă Gray.*

Ecranul se coloră treptat în ocru, culoarea dunelor.

În mijlocul lui apăru un punct care crescu din ce în ce mai mult. Ai fi zis că e cineva care înaintează din străfundurile orizontului. Curând, silueta se putu distinge foarte clar. Era un personaj de înălţime medie. O barbă prost tăiată îi invada obrajii. Avea tenul mat, nasul drept, buze groase şi ar fi putut trece drept un om foarte banal dacă n-ar fi avut acea privire ascuţită şi arzătoare. O privire de metal careţi pătrundea în suflet, capabilă să te străpungă la fel de sigur ca un pumnal.

— *Bună ziua, doamnă Gray.*

Vocea era gravă. Caldă. Aproape învăluitoare.

Clarissa încremenise. Degetele ei se încleştară pe marginea mesei. Murmură:

— Bună ziua.

— *Relaxaţi-vă. Ne putem imagina emoţia dumneavoastră. Dacă asta vă poate ajuta, gândiţi-vă că şi noi suntem tulburaţi. A trecut ceva timp de când n-am mai vorbit cu incarnaţii.*

Un surâs aproape complice îi animă buzele, apoi rosti:

— *Vă ascult, ce aţi vrea să ştiţi?*

Romanciera respiră adânc şi îşi aruncă privirea pe a doua fişă pe care i-o dăduse Morcar.

— Îi cunoaşteţi pe numiţii Ieliel, Elemiah, Hekamiah, Mihahel, Rafael, Gabriel, Kaliel şi Daniel?

— *Bineînţeles. Unii dintre ei aparţin cohortei îngerilor. Ceilalţi, Rafael, Gabriel, Mihahel erau*

arhangheli.

— Ce relaţii existau între voi?

— *Amiabile. Doar că nu eram apropiat de toţi. Treabă de afinitate, înţelegeţi. Gabriel era stăpânit de înclinaţia supărătoare de a avea mereu ultimul cuvânt. N-am apreciat niciodată latura lui concentrică.*

— Egocentrică, vreţi să spuneţi.

— *Dacă preferaţi aşa…*

— Aşadar, nu-l prea iubeaţi?

— *Mi-era indiferent.*

— Şi totuşi, nu era el…

Nu-şi mai găsea cuvintele. Degeaba se pregătise pentru acest moment, repetându-şi că va trebui să-şi păstreze sângele rece, să se bage în pielea lui Archie. Tulburarea era mult prea mare.

— *Poftim?*

— Dacă ar fi să judec după textele pe care le deţinem, nu ocupa Gabriel un loc privilegiat?

— *Un loc privilegiat, spuneţi?*

Bătrâna doamnă îşi permise un gest de iritare.

— El v-a prorocit sosirea, nu-i aşa? Mama dumneavoastră…

Iisus clătină din cap, apoi rosti:

— *Ah! înţeleg la ce vă referiţi. Într-adevăr, am văzut şi eu unele scrieri.*

Şi adăugă cu o neaşteptată fermitate:

— *Oricum ar fi, nu sunt în măsură să vă lămuresc în privinţa acestei probleme. Dacă Gabriel a anunţat-o pe Maria despre naşterea mea, aceasta s-a întâmplat fără ştirea mea, pentru că eu nu mă născusem. În orice caz, mama mea nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Personal, mă cam îndoiesc.*

Romanciera tresări.

— Vreţi să repetaţi?

— *Mă îndoiesc.*

— Fiţi mai explicit, vă rog.

— *Mă puneţi într-o situaţie dificilă, doamnă Gray. O mamă e sacră. Poate că ar fi mai bine să vorbiţi cu ea sau cu unul dintre fraţii mei.*

— Fraţii dumneavoastră?

— *Iacob, Iosif Simon şi Iuda. Da. Dar mai ales cu tatăl meu. Nu putea să-l sufere. Oricum, vă repet că eu nu ştiu nimic pentru că scena s-ar fi petrecut înainte de venirea mea pe lume.*

Privirea i se întunecă, apoi adăugă:

— *Au fost vremuri grele.*

— Când i-aţi văzut ultima oară pe aceşti îngeri?

— *Nu m-am întâlnit recent cu niciunul dintre ei, doar cu Gabriel. În urmă cu vreo zece zile terestre. Ne hărţuia continuu cu întrebări după asasinarea lui Ieliel.*

Îşi duse mâna la frunte.

— *Era să uit, spuse el. Am discutat cu Daniel chiar ieri-seară.*

— Şi?

— *Nimic special. Am vorbit, bineînţeles, despre crime. Vă daţi seama că acum acesta este subiectul principal al tuturor discuţiilor.*

— Şi Gabriel nu v-a destăinuit cumva o informaţie specială?

— *Ce fel de informaţie?*

— Bănuieli legate de vreo persoană anume?

— *Avea, se pare, o vagă idee în această privinţă. Dar nu mi-a împărtăşit nimic. Este îngrozitor ceea ce li s-a întâmplat. Asta îmi aminteşte de coşmarul pe care l-am trăit pe pământ. Coşmarul meu.*

Bătrâna doamnă avu o clipă de ezitare, apoi şopti:

— Şi totuşi, ştiaţi ce vă aşteaptă…

Iisus făcu o mişcare de recul şi ridică glasul:

— *Ştiam? Vă înşelaţi. Nu mi-am imaginat nicio clipă că intenţia de a reforma o societate bolnavă mi-ar putea aduce oprobriul fraţilor mei evrei. De parcă aş fi vrut să abolesc legea strămoşilor noştri, de parcă aş fi fost un trădător de cea mai joasă speţă. N-am încercat niciodată să abolesc Legea, ci doar s-o transform pentru a fi pe măsura, omului. Nu mai voiam ca omul să fie sclavul textelor; ci invers. Probabil că aţi citit unele dintre cuvintele pe care le-am rostit?*

Clarissa confirmă.

— Cele mai multe dintre ele erau inspirate din discursurile celor dinaintea mea. Mi-am găsit forţa în ele la fel ca oricare evreu. Pentru că evreu m-am născut şi evreu am murit. Ce rău am comis? Unde era blasfemia când proclamam: „Sabatul a fost făcut pentru om şi nu omul pentru sabat”?

Pe măsură ce vorbea, trăsăturile i se aspreau şi glasul i se ridica tot mai tare:

— Calmaţi-vă. Mă surprindeţi. Imaginea pe care o aveam despre dumneavoastră era aceea a unui om ponderat. Blând.

Iisus începu să râdă. Un râs ironic.

— Întrebaţi-i pe cei din anturajul meu ce anume gândesc. Vă vor răspunde că sunt mai degrabă genul impetuos.

— Dacă am reveni la crime?

— Vă ascult.

— După părerea dumneavoastră, cine ar avea suficientă putere pentru a asasina îngeri? Mai precis: cine ar fi capabil să controleze moartea?

Iisus ridică din umeri, apoi rosti:

— În afară de Dumnezeu, nu văd pe nimeni altcineva.

— Dumnezeu…

Clarissa schimbă o privire uşor stânjenită cu Morcar. Înainte de a avea timp să pună o nouă întrebare, tânărul se grăbi să rostească el una:

— Dar dumneavoastră nu controlaţi moartea? Doar sunteţi înviat din morţi, nu-i aşa?

Iisus îşi încruntă sprâncenele.

— Tu cine eşti? întrebă el.

— Mă numesc Morcar.

— Ei bine, băiete, o să te dezamăgesc amarnic. Cunosc legenda. N-am fost reînviat niciodată. Atunci când bravul Iosif din Arimateea m-a eliberat de pe cruce, eram încă viu. Nu mi-era deloc bine, dar eram viu. Gândeşte-te. Am fost răstignit pe cruce la miezul zilei. Şi s-a spus că la ora trei după-amiaza mi-am dat sufletul. E imposibil, zău aşa. Informează-te. Un crucificat moare prin asfixie. Până să decedeze, poate să treacă o zi întreagă,

chiar două. Acesta este motivul pentru care, în ajunul sabatului, li se zdrobeau picioarele condamnaţilor. Pentru a accelera procesul. Am avut mult noroc că am scăpat teafăr. Lovitura de lance a imbecilului ăla de centurion ar fi putut să mă ucidă.

Morcar făcu ochii mari:

— N-aţi reînviat?

— *Nu. De unde să fi avut puterea asta?*

— Asta ar însemna că…

— *N-am reînviat niciodată, asta-i tot!*

Clarissa detectă o oarecare violenţă în glasul lui.

— Şi atunci, protestă romanciera, dacă nu sunteţi cel pe care ni l-am imaginat, de ce v-aţi lansat în această aventură? Nu ştiaţi că vă riscaţi viaţa?

— *Nu. De altfel, a fost mai presus decât mine. În mintea mea era o voce care-mi striga că am o misiune de îndeplinit. O forţă irezistibilă care mă împingea înainte. Nu aveam de ales. Eram pur şi simplu posedat.*

— Şi de aici ar trebui să trag concluzia că nu sunteţi Mesia?

— *Găsiţi-mi un singur pasaj în Scripturile voastre în care afirm că sunt.*

Clarissa se grăbi să deschidă Biblia.

— Acordaţi-mi o secundă, spuse ea.

Răsfoi paginile cât de repede putu până când găsi versetul pe care-l căuta:

— Iată, spuse ea: Ioan, capitolul IV, versetul 25. Sunteţi lângă o fântână şi vă adresaţi unei femei, o samariteană: „Femeia i-a spus: «Ştiu că vine Mesia, care se numeşte Hristos. Când va veni El, ne va spune toate lucrurile.» Iisus i-a zis: «Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela».”

Clarissa îl privi drept în ochi:

— Aşadar negaţi? întrebă ea.

Pupilele lui Iisus se voalară.

— *Mă voi mulţumi să vă spun că Ioan este singurul dintre cei patru evanghelişti care evocă această întâlnire. Nu degeaba e diferită Evanghelia lui de cele ale lui Matei, Marcu şi Luca. Niciunul dintre aceştia trei nu face nici cea mai mică aluzie*

la această scenă. Pe cine vreţi să credeţi? Pe Ioan? Sau pe tovarăşii lui? Într-un proces, care mărturie cântăreşte mai mult? Cea a unuia singur sau cea depusă de trei martori?

Privirea lui deveni nostalgică.

— Vedeţi dumneavoastră, Ioan era un om foarte special. O fiinţă de o extremă sensibilitate. Aproape feminină. Şi un mare romantic, de asemenea. M-a idealizat foarte mult. Prea mult.

— Aşadar, nu v-aţi întâlnit niciodată cu această samariteană?

— Răspunsul este nu.

— Foarte bine.

Bătrâna doamnă răsfoi din nou prin Biblia sa:

— Şi asta.? Matei, capitolul XXVI, versetul 63. Citez: „Dar Iisus tăcea. Şi marele-preot a răspuns şi I-a zis: «Te juri pe Dumnezeul cel viu să ne spui dacă eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!» «Tu însuţi ai spus, i-a răspuns Iisus.»”

Iisus afişă o expresie batjocoritoare:

— Anan, marele-preot… Ce farsor! Numai Caiafa merita acest titlu. Anan nu mai ocupa această funcţie din timpul lui Irod. Nu era nimic altceva decât o mică puşlama de care romanii au făcut foarte bine că au scăpat. De altfel, n-am înţeles niciodată de ce am fost dus în faţa lui. Dar n-are importanţă!

— Nu aţi răspuns, insistă Clarissa. Negaţi că aţi fi pronunţat cuvintele pe care tocmai vi le-am citat?

— Bineînţeles că nu! Nu neg. Eram exasperat, epuizat. Era a zecea oară când individul ăla îngrozitor îmi punea aceeaşi întrebare. Ajunsesem la capătul puterilor. Nu închisesem un ochi toată noaptea. Voiam să se termine odată. De altfel, recitiţi, m-am mulţumit să răspund doar atât: „Tu însuţi ai spus.” Oricine ar fi răspuns la fel numai să fie lăsat să plece în pace.

Bătrâna doamnă mâzgăli câteva notiţe pe fişa ei şi sugeră:

— Aş vrea să ne întoarcem la afacerea care ne preocupă. Eraţi la curent cu faptul că Gabriel ţinea

un soi de jurnal intim?

— *Nicidecum.*

— Ultimul omor, cel al lui Daniel, a fost comis în cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore. Pot să ştiu ce aţi făcut în timpul acesta?

— *Am citit mult. Şi, de asemenea, am scris mult.*

— Scrieţi?

Iisus arboră o expresie stânjenită; apoi spuse:

— *Da. De altfel, de aceea voiam să profit de acest prilej pentru a vă pune o întrebare care mă frământă de când v-am descoperit cărţile.*

— Scrieţi un roman?

— *Da şi nu. Va fi mai degrabă un fel de ficţiune împletită cu realitatea. Cea pe care am trăit-o.*

— Aşadar, aţi scris. Şi după aceea?

— *Aşa cum obişnuim, ne-am întâlnit între prieteni, cu Iuda şi Mahomed.*

— Cu Iuda?

— De ce vă miraţi? Da. Dintre discipolii mei, Sicarul este cel pe care l-am îndrăgit cel mai mult.

Iisus afişă o expresie agasată, apoi continuă:

— *Da, înţeleg. Aţi dat crezare acestei sumbre poveşti a trădării. E absurd! E injust! Dacă vă interesează, n-aveţi decât să-l interogaţi pe Iuda. O să vă spună întregul adevăr.*

— Care este scopul acestor reuniuni?

— *Nu avem un scop anume. Vorbim despre vieţile noastre, despre viaţă în general; reinventăm lumea. Ni se întâmplă chiar să jucăm şah orbeşte.*

— Orbeşte?

Morcar profită de ocazie pentru a răspunde:

— Un jucător este confruntat cu toţi ceilalţi sau cu unul singur, dar lui i se interzice să vadă tabla de şah.

— *Exact,* confirmă Iisus.

— Se pare că vă cam plictisiţi acolo, comentă bătrâna doamnă.

— *Absolut deloc. Nu mă întrebaţi de ce. Aici domneşte o plenitudine sublimă. Nu ne lipseşte nimic. Bănuiesc că această plenitudine emană de la Creator.*

— Dumnezeu…

— *Desigur.*

— Îmi imaginez că, la fel ca şi îngerii, nu aveţi legături cu El?

— *Niciuna. Dar ştiu că El există. Sunt convins de asta.*

Clarissa scrise din nou ceva cu creionul pe fişa ei şi întrebă:

— Cuvintele acestea vă inspiră ceva anume: „Geamănul este în 0,809”?

— *„Geamănul este în 0,809”?*

Iisus îşi încruntă sprâncenele, se gândi câteva secunde şi apoi spuse:

— Nu, nimic. Îmi pare rău. N-am nici cea mai vagă idee. Despre ce este vorba?

— N-are importanţă. Care este părerea dumneavoastră despre îngeri?

— *N-am nicio părere. Ştiu că au fost creaţi pentru a îndeplini anumite misiuni. Asta-i tot. Nu eram foarte apropiaţi de ei. Din cauza personalităţii lor.*

— Mai precis?

— *Cum să vă spun?… Sunt atât de copilăroşi, atât de imaturi. Spre deosebire de noi, ei n-au trăit, n-au suferit, n-au iubit.*

— Şi dumneavoastră aţi iubit…

— *Cu patimă. O femeie, desigur. Şi mai ales pe oameni; chiar dacă aceştia nu au înţeles nimic din demersul meu. Nici succesorii mei, nici fraţii mei evrei. În ceea ce-i priveşte pe aceştia din urmă, am ajuns la concluzia că nu a fost vina lor; de vină au fost stângăcia şi impetuozitatea mea. Şi probabil că m-am lăsat copleşit de un oarecare orgoliu.*

Făcu o pauză şi apoi continuă:

— *Am comis o greşeală de neiertat, doamnă Gray: am atacat Templul. Era cel mai rău lucru ce se putea face. Aveţi idee ce anume reprezenta acest loc în epoca mea?*

Clarissa răspunse negativ.

— *Wall Street!*

— Poftim?

— Bursa din Ierusalim, într-un fel. Era cea mai mare piaţă financiară a oraşului. Dacă n-ar fi existat, oamenii mărunţi, comercianţii, meşteşugarii care le vindeau suveniruri călătorilor ar fi fost privaţi de resurse. Încă mai aud glasul comercianţilor care îi interpelau pe pelerini pentru a le propune moneda Templului cu care erau obligaţi să plătească „pentru răscumpărarea sufletului" şi impozitul datorat castei sacerdotale. Orice altă monedă, grecească sau romană, era considerată impură, riscând să pângărească spaţiul sacru. La câţiva metri mai încolo, leviţii vindeau sare, pâine, tămâie sau ulei pentru ofrande. Pe tot parcursul zilei se schimbau sume considerabile care ajungeau, aproape întotdeauna, în pungile preoţilor; practic, ei ţineau în mână tot comerţul local. Situaţia asta mi se părea revoltătoare. Îmi producea scârbă.

— Şi aţi vrut să alungaţi toată această lume…

— Am vrut să purific acel loc sacru. Atâta tot.

— Cu lovituri de bici?

— Un bici improvizat dintr-o funie înnodată! De altfel, n-am făcut decât să răstorn mesele schimbătorilor de bani şi scaunele celor care vindeau porumbei.

— Strigând: „Este scris: Casa Mea se va numi o casă de rugăciune. Dar voi aţi făcut din ea o peşteră de tâlhari!"

— Exact. Recunosc că a fost marea mea greşeală. Mi-a fost fatală. Vedeţi dumneavoastră, doamnă Gray, cine ataca Templul ataca Ierusalimul. Devenea duşmanul care trebuia răpus. M-au răpus.

Îşi încleştă pumnii şi continuă:

— La ce a folosit izbucnirea mea? La nimic. Uitaţi-vă la lumea voastră! A devenit un uriaş templu planetar. Şi-a schimbat doar numele. Parcă le numiţi „multinaţionale", nu-i aşa? Încercaţi numai să vă luaţi de ele! Veţi fi eliminaţi la fel de sigur cum am fost eliminat eu.

— V-aţi făcut totuşi nişte adepţi, după câte ştiu. Aproape două miliarde. Pornind de la doar doisprezece. Este o reuşită, nu?

— În primul rând, permiteţi-mi să vă corectez. N-am fost niciodată doisprezece, ci paisprezece. Îi uitaţi pe Natanael şi pe Iuda, fiul lui Iacov. Deschideţi-vă Biblia; trebuie doar să verificaţi. Şi resping cuvântul „reuşită”. N-am sperat nimic. N-am dorit nimic. Am încercat numai să transform legea lui Moise. Ştiaţi că halakha – ce conţine toate obligaţiile religioase pe care oricare evreu adevărat ar trebui să le aplice – îţi interzice să porţi orice fel obiect, fie el şi o batistă, în ziua de sabat, în afara unui oraş împrejmuit de ziduri? Au mai rămas multe oraşe împrejmuite în lumea voastră actuală? Tot ce speram era ca acei care-şi spun gardienii poruncilor să se deschidă lumii Cunoaşterii, să nu mai izoleze religia, să dărâme zidurile înălţate în jurul Torei, pentru ca fiecare om să poată găsi în ea un sens al vieţii sale. Am eşuat lamentabil.

— Nu vă supăraţi, dar nu mai înţeleg nimic. Ce treabă aveţi cu Tora? Fie că vreţi sau nu, sunteţi fondatorul creştinismului, nu-i aşa?

Iisus se bătu peste piept cu mâna dreaptă, cu o expresie îndurerată, apoi rosti:

— Aici este toată neînţelegerea. Întreaga mea existenţă, moartea mea n-au fost decât o teribilă neînţelegere. Eu n-am vrut nimic, înţelegeţi? Şi, în mod sigur, n-am vrut să creez o nouă religie. Totul e din vina celuilalt, Tarsiotul. Din vina lui şi a celor care l-au urmat.

— Tarsiotul?

— Saul. Cel pe care voi l-aţi numit, nu se ştie de ce, Sfântul Pavel. Prefer să nu vorbim despre el, dacă nu vă deranjează. Numai să-i pronunţ numele şi mă cuprinde ameţeala.

Făcu o grimasă.

— Uitaţi-vă în jurul vostru, la aceste catedrale, la aceste biserici pline cu statui în faţa cărora oamenii îngenunchează, aşa cum romanii ardeau tămâie la picioarele efigiilor lui Cezar! Cum să fi

dorit eu asemenea edificii? Eu, care n-am încetat să proclam: „Când vă rugaţi, nu-i imitaţi pe farisei: lor le place, când îşi fac rugăciunea, să se instaleze în faţa sinagogilor şi a răspântiilor, pentru a fi văzuţi. Tu, când te rogi, retrage-te în camera ta, închide uşa după tine, şi roagă-te la tatăl tău, care este acolo, în taină."

Se bătu din nou cu mâna peste piept şi continuă:

— Nu, doamnă Gray. Nu mi-am dorit nimic din toate acestea.

Se făcu linişte. În mintea bătrânei doamne clocoteau încă mii de întrebări. Dar timpul o presa.

— Foarte bine, spuse ea cu părere de rău. Poate că o să ne mai întâlnim. Vă mulţumesc pentru colaborare.

— Sper şi eu, la fel de mult ca dumneavoastră, că vom pune capăt acţiunilor acestui dement. A mai rămas doar un singur înger, ştiaţi?

— Da. Samel.

— Dacă va fi şi ea asasinată, mă tem foarte mult că voi, cei incarnaţi, veţi suporta consecinţele. Nu ştiu precis care era rolul rezervat îngerilor, dar sunt sigur că era unul vital pentru umanitate.

Chipul lui Iisus, relativ crispat până atunci, se destinse puţin. Rosti:

— Înainte de a ne despărţi, îmi permiteţi să vă pun o întrebare legată de literatură?

— Vă ascult.

— De ce vă consacraţi întregul talent poveştilor despre crime şi descrierii oamenilor răi, lipsiţi de nobleţe?

Romanciera îşi încruntă sprâncenele.

— Da. O mulţime de romane, toate pline de sânge, de creaturi nefaste, perverse, meschine, invidioase. De unde vă vin aceste obsesii?

— Habar n-am. Nu m-am gândit niciodată. Poate că sunt fascinată de rău?

Urmă un nou moment de tăcere.

Iisus zâmbi. Dar zâmbetul lui era unul enigmatic.

— Sunteţi, doamnă Gray.

Şi conchise:

— Aţi fi putut fi o mare criminală…

20

Biblioteca Universităţii din Glasgow semăna cu pântecele unui pachebot uriaş, iar Kathleen cu o figurină rătăcită în mijlocul lui. Teancul de cărţi pe care-l aşezase pe pupitru îi masca toată partea de jos a feţei.

Voia să ştie, *trebuia* să ştie. Atât timp cât profesorul Maclean nu lua decizia de a pune capăt stării de comă în care se afla soţia lui, totul era încă posibil.

Îşi petrecuse deja două zile închisă între aceşti pereţi. Două zile în care i se înceţoşase privirea tot cercetând o mulţime de lucrări. Şi… nimic. Bineînţeles, aflase multe lucruri. Nicio clipă nu se îndoise de locul pe care-l ocupau numerele, din vremuri străvechi, în spiritul omenesc. Imediat ce o civilizaţie a ajuns la stadiul scrierii, numerele au fost încorporate practicilor religioase sau vrăjitoreşti. Proprietăţile lor au exercitat o veritabilă fascinaţie asupra minţii omeneşti; fascinaţie perpetuată până în zilele noastre şi căreia i s-au atribuit nume precum: „numerologie”, „aritmozofie” sau „Cabala”. Aşadar, numerele aveau un limbaj secret sau considerat ca atare. Nu erau doar „cantitative”, ci posedau şi o „calitate”.

După ce răsfoi numeroase articole care tratau acest subiect, Kathleen se hotărî să se intereseze de Cabala. Şi află că, potrivit tradiţiei iudaice, după ce a primit Tablele Legii, Moise ar fi păstrat o parte din învăţăturile date de Dumnezeu şi le-ar fi retransmis pe cale orală acelora din anturajul lui pe care-i considera apţi să şi le însuşească. Învăţătura s-ar fi realizat, parţial, din gură în gură, dar numai parţial, pentru că a fost totuşi necesar să fie aşternută în scris, pentru a ajunge într-o zi la posteritate. Doctrinele ezoterice fuseseră, aşadar, ascunse în Legea numită „ezoterică”, dar într-o manieră codată, astfel încât numai înţelepţii să poată accede

la ele. O lume, un univers fără limite, după imaginea cosmosului.

Kathleen se ridică de pe banchetă oftând. Nu i-ar fi ajuns o viaţă întreagă pentru a studia şi asimila această sumă de cunoştinţe, ci mii de vieţi. Se întrebă dacă nu îşi supraestimase totuşi capacităţile şi dacă misteriosul număr nu-şi va păstra secretul.

*

Stuart nu înceta să bată cu degetele în *post-it*-ul pe care agentul Wishart scrisese un număr de telefon.

Conversaţia pe care o avusese cu profesorul Maclean nu scosese mare lucru la iveală. Dosarul Morcar era în continuare la fel de gol. Tot ce reuşise Stuart să afle era faptul că fiica, profesorului i-l încredinţase pe tânăr pentru trei săptămâni şi că ea nu mai dăduse niciun semn de viaţă de când plecase în Barbados.

Aproape că făcuse o fixaţie. De ce? De ce îl preocupa atât de mult puştiul ăsta? Era absurd.

Cu o mişcare bruscă, ridică receptorul telefonului şi formă numărul scris pe *post-it*: Sand Acres Beach Club, un hotel de patru stele din Barbados…

Când răspunse recepţionera, Stuart ceru camera 526. Doamna Margaret Murray. Fu rugat să aştepte. Ceea ce şi făcu, lăsându-se legănat de ritmul unei melodii siropoase şi imaginându-şi nesfârşitele plaje de nisip fin şi palmierii cu frunze aurii.

Aşteptarea lui nu dură mult:

— Îmi pare rău. Doamna Murray nu răspunde.

— Bănuiesc că nu ştiţi unde aş putea s-o găsesc?

— Nu, domnule.

— Puteţi s-o rugaţi să-l sune cât se poate de repede pe inspectorul Stuart, la Brodick?

— Notez acum… Inspectorul Stuart, Brodick?

— În Scoţia.

— Un număr de telefon, domnule inspector?

Stuart îi comunică numărul său de pe linia directă, la fel şi numărul de telefon de acasă. Din cauza decalajului orar, fiica profesorului Maclean risca să-l sune după ce pleca de la secţie.

*

Instalată la masa din sala de la Willow Tea-Room, Kathleen tocmai termina desenul început cu o oră în urmă. Îşi dădu puţin capul spre spate şi îşi contemplă opera zâmbind. În mod clar, Morcar al ei avea un cap caraghios. Jumătate-derbedeu, jumătate-copil inocent. Ce o apucase oare să realizeze această schiţă? Era al optulea portret pe care i-l făcea tânărului în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Dar mai avea vreun rost să se întrebe? Morcar îi lipsea. Amintirile weekendului lor nu puteau fi şterse. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea armonie cu cineva, o asemenea osmoză. Ea era prima care se mira de această potrivire. Când se gândea că o să-l revadă curând, simţea o căldură în tot corpul şi, în acelaşi timp, ideea că această întoarcere era legată de starea doamnei Janet o făcea să se simtă stânjenită. Fie va supravieţui, fie va…

Notă, pe una dintre paginile caietului ei cu crochiuri, cele patru cifre misterioase: 0,809 şi se uită la ele îndelung, de parcă ar fi sperat ca din intensitatea privirii ei să se nască soluţia.

La câţiva paşi distanţă de masa ei, un cuplu discuta liniştit şi o chelneriţă se agita aferată – totul legănat de un fond muzical imperceptibil. Kathleen ciuli urechea. Mozart, fără îndoială. Nu-i plăcea Mozart.

— Bună, Kath…

Tânăra tresări şi îşi ridică imediat capul.

Dear George! El? Aici?

Răspunse jenată:

— Bună. Ce surpriză…

— Ce faci? Eşti bine?

Arătă spre scaunul gol:

— Pot? întrebă el.

— Bineînţeles.

Kathleen îl observă în timp ce se aşeza şi fu şocată să constate cât de mult se schimbase fizionomia fostului ei iubit, într-un timp atât de scurt. Părea incredibil de îmbătrânit.

— Ce e cu tine?

Îi pusese întrebarea cu un interes sincer.

— Sunt puţin cam obosit. Dar o să mă simt mai bine peste câteva zile. Imaginează-ţi că plec mâine-dimineaţă la pescuit submarin în Maldive.

— Tu? La pescuit submarin? Am crezut întotdeauna că deteşti toate formele de activitate fizică.

Un surâs aproape trist animă buzele tânărului.

— Oamenii se mai schimbă… Şi apoi, mă gândesc că nu ne mai rămâne mult timp până când aceste insule vor dispărea definitiv, înghiţite de ape.

— Da, ştiu. Una dintre consecinţele efectului de seră. E trist. Totul se distruge.

Tânărul îşi coborî privirea şi şopti, un pic stângaci:

— Şi tu, Kath? Eşti bine?

Răspunse afirmativ.

Privirea tânărului alunecă spre caietul cu crochiuri de pe masă; scoase o exclamaţie de surpriză:

— Ia te uită! Dacă memoria nu mă înşală, tu urai cifrele la fel de mult cum uram eu sportul.

Şi preciză, coborând glasul:

— Chiar a fost unul dintre motivele care te-au îndemnat să mă părăseşti…

Kathleen roşi.

— Nu… nu e nimic. Un număr, atâta tot.

— Lasă-mă să văd…

Trase caietul spre el şi întrebă:

— 0,809… Ce reprezintă?

— Tocmai asta e, nu ştiu deloc.

George se gândi îndelung, repetând cu voce tare:

— 0,809… Bizar. Unde l-ai găsit?

— Într-un carnet vechi.

— E ciudat. Îmi aminteşte de ceva.

Tânăra aproape că sări de pe scaun.

— De ce anume? întrebă ea.

— Oh, nimic precis! Aş spune că mă duce cu gândul la iepurii lui Fibonacci.

Kathleen făcu ochii mari.

— Nu ţi-am vorbit niciodată despre asta? De fapt, Fibonacci este porecla lui Leonardo Pisano, un matematician italian, născut cu aproape o mie de ani în urmă. El a introdus numerotaţia zecimală şi scrierea arabă a cifrelor în Occident. Şi-a consemnat într-o lucrare[30] – căreia i-am uitat titlul – cunoştinţele căpătate în Algeria, unde muncea tatăl lui. A fost, fără îndoială, cel mai abil matematician al întregii epoci medievale creştine.

— Şi creştea iepuri?

Dear George izbucni în râs.

— Nicidecum. Este una dintre problemele din cartea lui, care i-a inspirat cel mai mult pe matematicieni: „Câte perechi de iepuri s-ar obţine la sfârşitul fiecărei luni dacă, pornind de la o pereche, fiecare pereche produce în fiecare lună câte o nouă pereche, care devine productivă în a doua lună de viaţă?” Această problemă a dat naştere succesiunii de numere botezată „şirul lui Fibonacci”[31].

Tăcu şi îşi învălui fosta iubită într-o privire maliţioasă.

— Te rog, nu-mi cere să-ţi explic mecanismul lui… Am pierdut deja dragostea ta din cauza obsesiei mele pentru matematică, nu vreau să-ţi pierd şi prietenia. De altfel, explicaţia ar fi prea complicată.

Kathleen zâmbi.

— Spune-mi totuşi de ce îţi amintesc cele patru cifre ale mele de acest Fibonacci?

— E o intuiţie. Există astfel de numere care-ţi stârnesc o vagă amintire, pe care nu prea reuşeşti să o identifici.

George se ridică de pe scaun, cu părere de rău.

— Trebuie să te las, spuse el.

Arătă spre o masă din celălalt capăt al salonului de ceai, la care stătea aşezată o tânără de vreo douăzeci de ani.

— Pe curând?

— Pe curând, George.

Se pregăti să plece, dar Kathleen, cuprinsă de o intuiţie subită, îl întrebă:

— Pot să-ţi cer un serviciu? Dacă ai puţin timp înainte de a porni spre Maldive, ai putea să te ocupi un pic de acest număr? Poate reuşeşti să afli de ce anume îţi aminteşte?

— O.K. Promit.

— Nu ţi-l notezi?

Tânărul zâmbi complice.

— 0,809… Uiţi ce ne-a despărţit…

*

Era aproape ora optsprezece când Clarissa termină de clarificat informaţiile primite în timpul primului ei interogatoriu. Bilanţul era mai degrabă firav. Avea neplăcuta impresie că nu prea progresase. Bineînţeles, mărturisirile lui Iisus erau revoluţionare, dar în ceea ce priveşte ancheta propriu-zisă, personajul nu făcuse nicio dezvăluire specială.

Se întoarse spre Morcar şi îi făcu semn să-şi scoată căştile de la *walkman*:

— Nu te-ai plictisit să-l asculţi încontinuu pe domnul Bach?

— Nu. Dimpotrivă. Această *Mesă în si* este atât de abundentă… O redescopăr de fiecare dată.

Tânărul arătă spre paginile împrăştiate pe masa joasă.

— Cum e? întrebă el. Sunteţi mai lămurită?

Bătrâna doamnă răspunse negativ.

— Trebuie, aşadar, s-o luaţi de la început. Veţi descoperi ceva până la urmă.

— E posibil. Cu condiţia ca Gabriel să nu se fi înşelat.

Îşi dădu la o parte o şuviţă rebelă de păr care-i căzuse pe frunte.

— În definitiv, adăugă ea, nu ştim nimic despre felul în care a ajuns la aceşti trei suspecţi. De ce? În funcţie de care indicii?

— Aveţi dreptate. Totuşi, cred că-mi amintesc o frază scrisă în carnetul lui. Nu mai ştiu exact cuvintele, dar ideea era aceasta: „Cel care seamănă

moartea trebuie să aibă o mare putere.” Şi a pomenit de Moise, Mahomed şi Iisus.

— A menţionat şi multe alte personaje. De ce le-a considerat pe acestea nevinovate?

Tânărul părea dezamăgit.

— Singura cale de a afla e să vă continuaţi interogatoriile.

Câteva minute mai târziu, se aşezară din nou în faţa monitorului aşteptând-o pe Samel şi, la fel ca în ajun, Clarissa Gray simţi un nod în stomac. Nu se putea stăpâni. Era un amestec de trac, timiditate, angoasă. În forul ei interior, îi mulţumi lui Gabriel că nu i-a încredinţat decât trei personaje pentru interogatoriu. Cu siguranţă că n-ar fi avut puterea să suporte mai mult de-atât, indiferent de cât de mare îi era curiozitatea. Iar aceasta era imensă.

— *Bună ziua, doamnă Gray. Vă sunt recunoscătoare că aţi venit la întâlnire.*

Clarissa îngăimă câteva cuvinte neinteligibile.

Samel continuă:

— *Ştiţi, mi-e foarte frică… Simt că pericolul se apropie. Aveţi vreo idee cât de vagă? Vreo bănuială?*

Bătrâna doamnă răspunse că nu, cu un aer dezolat.

— *Atunci, să ne grăbim. Vă rog. Pe cine vreţi să convocaţi?*

— *Pe* Moise.

Imediat, culoarea albicioasă se estompă şi cedă locul unui fond întunecat, străbătut de vinişoare brun-gălbui. La început, nu se întâmplă nimic, apoi fondul se despică şi îşi făcu apariţia un bărbat cu pielea smeadă. Cu fruntea lată, craniul aproape lipsit de păr şi denivelat, Moise stătea pe ceva care părea să fie o stâncă sau un bloc de granit. Privirea lui era sălbatică şi chipul profund marcat. Barba scurtă, subţiată spre urechi, îi evidenţia obrajii scobiţi.

Morcar observă cu glas scăzut:

— Nu mi-l imaginam deloc aşa.

— Linişte… îi şopti Clarissa.

— Dar cum mă imaginai, tinere prieten? Cu două coarne frumoase ca acela cu care dragul de Michelangelo mi-a împodobit capul? Şi cu o barbă atât de lungă încât să mă împiedic în ea?

— Nu… nu… bâigui Morcar. Eu…

Moise mătură aerul cu un gest iritat şi îşi îndreptă atenţia spre Clarissa.

— Aşadar? Încă vă mai căutaţi criminalul?

Romanciera confirmă.

— Dar sunteţi înconjurată de criminali, doamnă dragă! Nu trebuie decât să întindeţi mâna ca să prindeţi unul în trecere! Sunteţi şase miliarde şi, după părerea mea, există sigur printre toţi aceştia câteva milioane de ucigaşi potenţiali sau dovediţi.

— Ştiţi pe cine caut eu.

— Într-adevăr. Ştiu. Dar nu văd cum v-aş putea fi util.

— Şi cu toate acestea, îi cunoşteaţi. Mă refer la…

O întrerupse brusc:

— Da, îi cunoşteam. Îi cunoşteam pe fiecare dintre ei. Şi pe fiecare dintre ele.

— Atunci, mi-aţi putea spune cine ar fi avut interesul să-i elimine?

Moise râse ironic.

— Dacă le-aţi interoga pe toate persoanele prezente aici, aţi fi surprinsă să descoperiţi că fiecare dintre ele, sau aproape, avea un motiv să-i facă să dispară.

— Aşadar, şi dumneavoastră?

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc. Nu.

— Aveţi un alibi?

— Niciunul, dacă nu faptul că n-am avut niciodată de-a face cu îngerii cât am fost în viaţă. În consecinţă, n-aveam niciun motiv să le fac rău. În schimb, întrebaţi-i pe Avraam, pe Sara sau pe Iacov. O să auziţi destule lucruri de la ei despre aceste creaturi aşa-zis angelice.

— Zău?

— În mod sigur! S-o luăm, de exemplu, pe această nefericită Sara. Uitaţi-vă ce dezordine i-au semănat ei în cuplu! Sărmana femeie se sacrifică,

autorizându-l pe soţul ei să se culce cu servitoarea lor. Agar le face un copil şi, imediat., aceşti minunaţi îngeri debarcă şi îl anunţă pe Avraam că soţia lui nu mai e sterilă şi că o să nască! La nouăzeci de ani! Imaginaţi-vă puţin ce haos era acolo! După ce l-a născut pe Ismail, servitoarea a socotit că ea e stăpâna locurilor, dar, îndată ce Sara l-a adus pe lume pe Isaac, aceasta a luat frâiele în mână şi servitoarea, a fost alungată cu odrasla ei cu tot. Dumneavoastră consideraţi morală această situaţie?

— Ăă… Din câte ştiu eu, nu îngerii au făcut asta, ci Dumnezeu. Îngerii nu erau decât mesageri. Intermediari.

— Dumnezeu e ţapul ispăşitor! Eu personal nu cred asta. Nu atâta timp cât El nu-mi va oferi versiunea lui asupra faptelor.

Clarissa îşi strânse mâinile până la durere. Visa. În mod sigur visa.

Înghiţi cu dificultate şi remarcă:

— Şi totuşi, l-aţi văzut pe Dumnezeu. În Sinai. L-aţi fi putut întreba.

— Aveţi mult umor, doamnă Gray. Umor englezesc…

Romanciera îşi încruntă spâncenele şi ripostă:

— Eroare. Nu sunt englezoaică, sunt scoţiană.

— Nu văd diferenţa.

— Credeţi-mă, există una.

— Foarte bine. O să-mi explicaţi într-o bună zi. Să revenim la Dumnezeu. Mai întâi, vă precizez că nu L-am văzut. Doar L-am auzit. Şi încă în plin deşert! Sub un soare care te calcina pe loc. O voce, atâta tot. Şi apoi, nu vă puteţi închipui întrevederea! Un monolog, da! Numai porunci! Şi pe ce ton! Când te gândeşti că m-a somat să mă întorc în Egipt. Pe mine! Un om de vârsta mea, de aproape optzeci de ani! Când trăiam liniştit cu Cipora, scumpa mea soţie, şi cu Gershom, iubitul meu fiu. Eram fericit. N-aveam nicio grijă, nicio supărare, în mod clar, fericirea mea l-a deranjat pe Dumnezeu odată ce mi-a impus această misiune. Şi cu ce scop?

Ca să-i scot pe coreligionarii mei de pe pământul faraonilor şi să-i duc la capătul lumii. Să-mi ceară asta! Mie! Mie, care abia vorbeam ebraica! Şi, când am îndrăznit să-i spun acest lucru, n-a găsit altceva mai bun să-mi răspundă decât: „Nu are importanţă, fratele tău Aaron va vorbi în locul tău!”

Moise ridică mâna şi Clarissa nu se putu abţine să nu facă o mişcare de retragere în faţa acestui gest atât de ferm.

— Şi asta nu e tot! Când am avut impertinenţa să-L întreb cum îl cheamă, pentru a mă prevala de numele Lui în rândul celor pe care El mi-i dădea în grijă, ştiţi ce mi-a răspuns? Ehyeh, acher, ahyeh! *„Sunt cel ce sunt.” Iar eu trebuia să-i conving pe ceilalţi că „Sunt cel ce sunt” m-a trimis la ei! Imaginaţi-vă puţin!*

Luă o gură de aer, apoi continuă:

— Daţi-vă seama că m-aş fi ferit să-l interoghez chiar dacă aş fi avut de gând să fac asta. „Sunt cel ce sunt” nu s-a arătat prea binevoitor în privinţa mea.

— Zău?

Urmă o scurtă tăcere, apoi Moise răspunse:

— A încercat să mă omoare, ştiaţi?

— Cum?

— Exact cum vă spun. Şi ştiţi de ce? Pentru că îşi dăduse seama că nu eram circumcis! Din fericire, scumpa mea soţie Cipora a reuşit în extremis să salveze situaţia tăind, cu ajutorul unui silex, prepuţul fiului meu. În aceste condiţii, dat fiind caracterul Lui cel puţin suspicios şi schimbător, cred că înţelegeţi că nu eram dispus să-I pun întrebări despre Sara şi Avraam!

— Şi mai târziu? Pe muntele Sinai?

— Nici acolo nu L-am văzut vreodată. Lumina era orbitoare. Insuportabilă. A trebuit să-mi ţin ochii închişi tot timpul cât El mi-a dictat poruncile. Nu puteam face altfel. Şi toate astea pentru ce? Pentru cine? Pentru fraţi care m-au hărţuit neîncetat, pe tot parcursul călătoriei, cu o mulţime

de revendicări, până m-au înfuriat îngrozitor. Ar fi trebuit să bănuiesc din ce aluat erau făcuţi, atunci când m-am adresat lor pentru prima oară şi când ei nici măcar nu au vrut să mă asculte până la capăt. Aproape că m-au considerat nebun.

— Nu e uşor să te faci ascultat de peste şase sute de mii de oameni, fără ale mai pune la socoteală pe femei şi apoi copii, spuse Clarissa. Aşadar, mai mult de un milion de urechi.

— Mai mult de un milion? De unde aţi cules această cifră? Vreţi să spuneţi că am plecat antrenând după mine peste două treimi din populaţia egipteană?

— Păi, Scripturile…

— N-am nevoie să citesc Scripturile! Eu am trăit istoria. Nu eram mai mulţi de patruzeci de mii. De altfel, ia gândiţi-vă puţin. Un asemenea eveniment ar fi lăsat urme în analele egiptene. Oamenii ăia aveau mania de a nota totul, zi de zi, toate faptele petrecute în regat, fără excepţie. Dacă ar fi fost cazul, niciodată nu mi-aş fi putut asuma sarcina. Nu cunoaşteţi caracterul acestui popor. Frământat, purtând neliniştea lumii pe umerii lui, mereu cu întrebări pe buze: „De ce? Cum? Cine? Unde?" Şi, pe deasupra, încăpăţânat şi mândru!

Făcu o pauză.

— După o matură chibzuinţă, pot spune că mi-a fost mult mai uşor să discut cu faraonul decât cu propriii mei fraţi.

— Nu-i de mirare. L-aţi terorizat, abătând toate calamităţile asupra Egiptului.

Replica bătrânei doamne fu urmată de un râs răsunător.

— Terorizat? Cine, faraonul? Cred că glumiţi! îmi era mai apropiat ca un frate. Nu uitaţi că am crescut la curtea lui, că am muncit pentru el, că i-am stat în preajmă ani de zile. Nu cred că mă înşel dacă spun că această afecţiune a fost împărtăşită. E drept că nu prea vedea cu ochi buni plecarea unei mâini de lucru care nu-l costa nimic. Sau foarte puţin. A trebuit să lupt din greu ca să mă lase.

— Şi totuşi, a revenit asupra deciziei sale, pentru că şi-a trimis carele pe urmele dumneavoastră.

— E adevărat. După părerea mea, s-a lăsat influenţat de anturajul său. Vechii evrei erau detestaţi. Unii şi-ar fi dorit să ne vadă mai degrabă morţi decât liberi.

Îşi cuprinse capul în mâini.

— Cât de grea a fost munca mea şi cât de nemiloşi şi exigenţi au fost fraţii mei faţă de mine! Nici n-ajunsesem bine în Sinai şi deja plângerile curgeau din toate părţile. Au îndrăznit să-mi strige în faţă: „Cum de n-am murit de mâna lui Iahve în ţara Egiptului, când stăteam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ai adus în pustia aceasta ca să faci să moară de foame toată mulţimea aceasta.”[32] *Şi apoi au spus: „Ah! Ce amintire! Peştele pe care-l mâncam pe nimic în Egipt, castraveţii, pepenii galbeni, lăptucile, ceapa, şi usturoiul!” Şi trec peste episodul cu Viţelul de Aur*[33]*... Am fost trădaţi de toţi, chiar şi de propriul meu frate.*

Se ridică în picioare, cu o privire furioasă, şi continuă:

— Trebuie să vă fac o mărturisire. O mărturisire teribilă.

Clarissa îşi încordă auzul.

— M-au enervat atât de tare, încât atunci când a trebuit să luptăm împotriva lui Amalec la Refidim, am lăsat să fie exterminaţi câţiva dintre ei.

Romanciera făcu ochii mari.

— Oh! Liniştiţi-vă, nu au murit de propria mea mână. Nu sunt un criminal. Am ucis un singur om, pe acel paznic egiptean care-l tortura pe unul dintre ai mei.

— Şi atunci, cum?

— Închipuiţi-vă că, din motive care-mi scapă, atunci când ridicam braţele spre cer, evreii obţineau un avantaj în faţa adversarului, iar dacă mi le lăsam în jos, se întâmpla invers.

— Şi?

Moise îşi întoarse privirea.

— *Mărturisesc că am coborât braţele de mai multe ori.*

— Cu bună ştiinţă?

Moise încuviinţă:

— *Atât de des, încât fratele meu Aaron şi prietenul meu Hur trebuie să fi remarcat, pentru că m-au obligat să rămân cu braţele ridicate până la victorie.*

— Dar e ruşinos!

Nici nu pronunţă bine aceste cuvinte şi bătrâna doamnă schiţă imediat un gest de scuză.

— *Nu trebuie să vă scuzaţi, doamnă Gray. Aveţi dreptate. A fost ruşinos. Totuşi, dacă aţi fi încercat, aşa cum am făcut eu până la sfârşit, să-i salvaţi pe acei oameni împotriva voinţei lor, aţi fi înţeles. Ciuda şi mânia mea nu înseamnă nimic în comparaţie cu cele pe care le-a manifestat Dumnezeu. Douăzeci şi patru de mii! Ne-a făcut să ucidem douăzeci şi patru de mii dintre ei pentru că s-au dedat la desfrâu cu fiicele lui Moab şi pentru că acestea i-au antrenat să li se închine altor zei şi nu Lui. Ah! De câte ori a trebuit să mă rog, să mă rog cu durere în suflet, pentru ca El să nu-i nimicească pe toţi, într-atât era de furios împotriva lor! Am vrut să renunţ, să-i abandonez sorţii lor, dar mi-a fost imposibil. O voce îmi striga în minte că trebuie să merg până la capăt. Mi-era imposibil să rezist acestui apel.*

Se lăsă tăcerea câteva minute.

— Dacă am vorbi despre asasinarea îngerilor? Aţi dat de înţeles adineauri că existau mai multe persoane care aveau un motiv să le vrea răul. Credeţi că vreuna dintre ele măcar este suficient de puternică pentru a le fi comandat moartea? Vă reamintesc că îngerii au fost creaţi să fie nemuritori.

Moise răspunse fără nicio urmă de ezitare:

— *Nimeni. Nu cunosc pe nimeni care să posede o putere atât de extraordinară. Nici măcar eu nu pot face asta. Ca dovadă: nu mi-am putut împiedica propria moarte.*

Morcar interveni pentru a pune întrebarea care-i ardea buzele încă de la începutul interogatoriului:

— Scuzaţi-mă, dar se pare că ne spuneţi că puterea dumneavoastră era, până la urmă, cea a unui om obişnuit. Şi totuşi, ea trebuie să fi fost imensă pentru că v-a permis să despicaţi apele Mării Roşii!

— *Te referi la Marea Trestiilor?*

Tânărul confirmă.

— *N-are nicio legătură cu Marea Roşie. Dacă ai cunoaşte mai multă geografie, ai şti că nu există nicio urmă de trestie pe malurile Mării Roşii. În schimb, trestiile se află din abundenţă la nord de Suez, în jurul Lacurilor Amare, Timsah şi Menzaleh. Pe vremea mea, această regiune era doar o mare întindere de apă pe care noi o numeam „Marea Apă Neagră”. Partea inferioară a acestei mări forma un canal. Prin acel loc – cunoscut sub numele de Marea Trestiilor – am trecut noi. Astăzi, zona aceea este total asanată.*

— Dar cum aţi procedat pentru a traversa canalul? întrebă Morcar. Bănuiesc că era destul de adânc.

— *Exista o trecătoare prin vad, un pic mai lată de şase coţi şi lungă de vreo sută. Trebuia să ai mare grijă pe unde calci ca să nu-ţi pierzi echilibrul; mai ales copiii. Cunoşteam perfect locurile pentru că fusesem în recunoaştere pe-acolo împreună cu arhitecţii faraonului, în perioada în care lucram pentru el. Se preconiza atunci restaurarea canalului vechi, construit cu zece secole în urmă, sub domnia lui Nechao al II-lea, canal care lega Lacurile Amare de Marea Roşie.*

Îşi trecu palma de-a lungul bărbii şi continuă:

— *Dată fiind situaţia, am avut mult noroc. Şi eram – să nu vă îndoiţi de asta – protejaţi de Dumnezeu. S-a produs un mic miracol în dimineaţa în care garnizoana egipteană pornită pe urmele noastre a intrat în Marea Trestiilor. Dintr-odată, un vânt violent, venit dinspre sud, a năvălit peste canal, stârnind valuri impresionante, în câteva minute, majoritatea carelor şi a soldaţilor care se*

aflau la jumătatea drumului au fost măturate de ele. Da. Dumnezeu era în mod cert de partea noastră.

Respiră adânc şi continuă:

— *Şi toate astea ca să sfârşesc singur.*

— Singur?

— *Da. Un ultim incident a umplut paharul. În ajunul zilei în care urma să ajungem la capăt, sub pretext că am lovit de două ori o stâncă cu ajutorul unei vâsle pentru a face apa să ţâşnească din ea – şi precizez: lovit, nu mângâiat –, m-am trezit condamnat de Dumnezeu, care mi-a interzis să intru în ţara Canaanului*[34]*. După toate acele suferinţe, toate acele chinuri îndurate… Am fost pedepsit pentru un simplu gest de ciudă. Acela a fost momentul în care am lăsat totul baltă.*

— Aţi plecat?

— *Suportasem prea multe. Suferisem prea mult. Mai ales după incidentul cu Viţelul de Aur. I-am părăsit şi am mers mult, până la epuizare, până când am ajuns departe de vacarm şi dispute. Misiunea mea era îndeplinită. Nu mai aveam nimic de aşteptat, nici de la Dumnezeu – acest Dumnezeu gelos şi nemilos –, nici de la oameni. Am aprins un foc şi m-am culcat. M-am gândit numai la chipul mamei mele. I-am redesenat trăsăturile la lumina stelelor. Încă îmi mai amintesc de ea. Fiica faraonului mă încredinţase ei pentru că era în căutarea unei doici şi am fost foarte repede smuls de la pieptul său. A fost prima mea moarte. În comparaţie cu ea, cea care mă aştepta devenea derizorie. Am numărat stelele, m-am lăsat înghiţit de cerul nopţii şi am aşteptat sfârşitul cu nerăbdare.*

Se scutură de parcă ar fi spus prea multe, depăşindu-şi buna-cuviinţă, şi conchise:

— *Acum, doamnă Gray, vă părăsesc. Dar sunt dispus să revin dacă mai aveţi nevoie de mine, deşi nu văd care ar fi utilitatea unei alte întâlniri. Adio, doamnă Gray. Sau la revedere.*

Imediat ce ecranul îşi recăpătă aspectul obişnuit, romanciera exclamă:

— A minţit!

Morcar o întrebă din priviri.

— Da, a minţit atunci când a declarat că n-a avut niciodată de-a face cu îngerii în timpul vieţii.

Căută un pasaj din Biblie şi, când îl găsi, împinse cartea spre tânărul Morcar.

— Citeşte! Exodul, capitolul III, al doilea verset.

— „Şi îngerul DOMNULUI i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieşea din mijlocul unui rug."

Morcar ridică privirea şi ripostă:

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră. Aş zice mai degrabă că fraza lasă loc de confuzii, pentru că mai jos putem citi: „Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului." După părerea mea, îngerul şi Dumnezeu sunt una şi aceeaşi persoană. N-ar fi prima oară când cuvintele din Scriptură au un alt sens decât cel care le-a fost atribuit. Amintiţi-vă de ceea ce ne explica domnul Bacovia. Nu punea el accent pe lipsa de coerenţă a textelor? Luaţi, de exemplu, aventura lui Iacov din Cartea Regilor. Acolo e scris: „Şi Iacov rămase singur. Şi cineva luptă cu el până la apariţia zorilor." Acest cineva, era oare chiar Dumnezeu? Sau un înger? Sau un om? Conform unor exegeţi, ar fi fost Dumnezeu însuşi, pentru că, în urma acestei lupte, acest „cineva" l-a anunţat pe Iacov: „Nu te vei mai numi Iacov, ci Israel, pentru că i te-ai împotrivit lui Dumnezeu."

Clarissa îl măsură din ochi cu suspiciune.

— Spune-mi, Morcar, de când ai devenit atât de instruit în privinţa Bibliei?

Tânărul ezită, imperceptibil, doar o clipă.

— Eu… pur şi simplu am reţinut ceea ce ne-a spus domnul Bacovia.

— Îmi amintesc şi eu. Totuşi, Bacovia nu a precizat locul în care se află acest pasaj şi cu atât mai puţin Cartea Regilor!

— Am verificat, atâta tot!

Romanciera îl privi gânditoare.

— Ai verificat…

Şi ridică din umeri.

— Ajunge pentru astăzi. Sunt terminată. O să reluăm mâine.

Îşi părăsi scaunul, bombănind ceva ce Morcar nu reuşi să înţeleagă.

21

Inspectorul Stuart?

— Chiar el.

— Numele meu este Margaret Murray. Sper că nu v-am trezit. Aici e ora două după-amiaza.

— Nu, nu m-aţi trezit, doamnă Murray. Sunt deja la a doua cafea.

— Ce s-a întâmplat? Sunt moartă de îngrijorare. Au păţit ceva rău părinţii mei?

— Nu, nu. Liniştiţi-vă. Totul e în regulă.

Ar fi trebuit să menţioneze boala lui Janet. În definitiv, era mama ei. Dar ce rost ar fi avut s-o tulbure pe această femeie care se afla la mii de mile distanţă de Scoţia? Continuă:

— În schimb, profesorul Maclean îşi face griji. Nu mai are veşti de la dumneavoastră de când aţi ajuns în Barbados şi nu ştia unde să vă găsească. Mi-am asumat eu sarcina de a încerca să dau de dumneavoastră.

— Îi cunoaşteţi, aşadar, pe tatăl meu?

— Avem o prietenă comună: doamna Gray.

— Înţeleg.

Se auzi un râs scurt în receptor.

— Ar fi prima oară când tatăl meu se îngrijorează de tăcerea mea. Niciodată nu i-a păsat prea mult de noi în trecut. Dar n-are importanţă! Spuneţi-i că sunt bine şi că ne întoarcem poimâine în Edinburgh…

— *Noi?*

— Ei bine, da… William nu v-a spus că sunt cu fiul meu?

Stuart simţi că leşină. Întrebă abia îngăimând:

— Morcar?

— Da. Bineînţeles.

— *Morcar este cu dumneavoastră? În Barbados?*

Simţi o uşoară agasare în vocea interlocutoarei lui.

— Ce s-a întâmplat, inspectore? De ce această insistenţă? Vă repet că sunt într-adevăr cu fiul meu.

Vreţi să vi-l dau la telefon?

Stuart îşi şterse o picătură de transpiraţie care tocmai îi perlase fruntea.

— Nu, nu. Eu…

Simţea că-i fuge pământul de sub picioare.

— Sunteţi sigur că nu-mi ascundeţi nimic?

— Nu, doamnă Murray! Nimic. Absolut nimic. Pur şi simplu, uitasem că fiul dumneavoastră vă însoţeşte. E stupid. Iertaţi-mă. Ştiţi, oboseala. Muncesc ca un nebun.

— Îmi închipui.

Margaret Murray făcu o pauză înainte de a întreba:

— Vă veţi ocupa să-l înştiinţaţi pe tatăl meu, nu-i aşa?

— Contaţi pe mine. O să-l sun imediat.

— Şi transmiteţi-i salutări din partea nepotului lui.

— O să-i transmit. La revedere, doamna Murray.

Stuart închise telefonul.

Luă un şerveţel de hârtie şi îşi şterse faţa. Era năduşit leoarcă.

Dacă Morcar era în Barbados cu mama lui, atunci cine era lângă Clarissa? Un geamăn? Dar cum se explică faptul că profesorul Maclean nu-şi dăduse seama de nimic?

Repede! Să o prevină! Repede!

Ridică receptorul şi formă numărul romancierei.

Sunetul iritant care semnala linia ocupată îi răsună în ureche. Înjură cu voce tare şi formă numărul din nou şi apoi încă o dată şi încă o dată. Fără rezultat.

Ezită câteva secunde, scotoci prin notiţe şi, cu o mână febrilă, formă alt număr. După un timp, îi răspunse o voce:

— Profesorul Maclean, vă ascult.

Slavă Domnului, se gândi Stuart. Era acasă!

— Profesore, sunt inspectorul Stuart. Ascultaţi-mă, se întâmplă ceva foarte ciudat. Tocmai am vorbit cu fiica dumneavoastră…

— Cu fiica mea? Dar cum…

— Am reuşit să o găsesc în Barbados, la Sand Acres Beach Club. Şi – îşi regăsi suflul – ştiţi cine este cu ea?

— O să-mi spuneţi, bănuiesc…

— Morcar! Nepotul dumneavoastră! Morcar.

În receptor se auzi un râs nervos.

— Amuzant.

— Nu glumesc! Trebuie să mă credeţi. Morcar e cu mama lui. Nu s-a despărţit deloc de ea.

— Staţi un pic… bâigui Maclean, vreţi să spuneţi că…

— Da!

Şi repetă, scandând cuvintele:

— Nepotul dumneavoastră este cu mama lui.

— Dar e imposibil! Este la doamna Gray!

— *Cineva* este la doamna Gray, dar acest cineva *nu este* Morcar.

— Eu… eu… dar atunci… înseamnă că e… cine?

— Exact acesta este motivul pentru care v-am sunat: Morcar are vreun frate? Un frate dispărut sau despre care se crede că e mort?

— În niciun caz, inspectore! Nu a avut niciodată!

— Sunteţi sigur?

— Încetaţi, vă rog! Insistenţa dumneavoastră este stupidă! Aţi încercat să o sunaţi pe Clarissa?

— Bineînţeles. Dar nu reuşesc să dau de ea. Sună mereu ocupat.

— Trebuie să stea pe Internet cu…

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Cu tipul acela. Trebuie s-o prevenim!

— O să mă ocup de asta. Vă voi ţine la curent.

— Un moment, inspectore!

— Da?

— Nu credeţi că Clarissa este în pericol?

Stuart respiră adânc.

— Nu ştiu. Sper că nu.

Închise telefonul şi ieşi repede afară.

*

Maclean se clătină.

Morcar nu este Morcar? Atunci, cine este celălalt? Şi ce are de gând? Şi de ce?

Formă, cu un gest mecanic, numărul Clarissei. Tot ocupat.

Morcar nu e Morcar…

Îşi cuprinse capul în mâini şi încercă să se gândească, încet, pas cu pas, se strădui să refacă drumul înapoi. Totul începuse cu povestea aceea a cadavrului găsit în casa Clarissei. Apoi, apăruse acel carnet codat, semnat de un personaj care spunea că este arhanghelul Gabriel. După care au urmat, într-o succesiune halucinantă, boala lui Janet, asasinarea lui Bacovia şi a lui Shlonsky. Şi tot acest ansamblu era dominat de acele numere misterioase: 19 şi 0,809.

Geamănul este în 0,809…

GEAMĂNUL! Maclean simţi că leşină.

Nu crezuse niciodată în textul acela. Nu în totalitate. Desigur, ca un om de ştiinţă, se considera mai deschis la minte decât majoritatea colegilor lui. Dar, oricum: un jurnal intim, redactat de arhanghelul Gabriel…

Ceva îmi spune că, dacă voi reuşi să-l identific pe vinovat, acesta va fi neutralizat şi, în acelaşi timp, va înceta şi înrâurirea pe care o are asupra lui Janet.

Şi dacă buna lui prietenă avea dreptate?

Dar nu este oare toată această poveste una supranaturală? Şi atunci de ce să persistăm în a privi soarta lui Janet în manieră carteziană? Dacă există chiar şi un dram de speranţă ca doamna Gray să reuşească să-l identifice pe responsabilul acestor tragedii, nici dumneavoastră, nici eu nu suntem în măsură să anticipăm consecinţele ce vor rezulta de-aici…

Şi dacă şi Kathleen avea dreptate?

*

Clarissa înghiţi ultima îmbucătură de porridge şi se ridică.

— Nu mă puteţi aştepta? protestă Morcar. N-am terminat încă.

— Timpul ne presează. O să vii şi tu când termini.

— Sunteţi neobosită, zău aşa.

Bătrâna doamnă traversă culoarul cu paşi mărunţi şi se aşeză la masa pe care era instalat computerul. După ce apăsă pe butonul de pornire, făcu cale întoarsă şi se îndreptă spre telefon.

— V-aţi răzgândit? o întrebă Morcar care venise în urma ei.

— Nu. Vreau să aflu cum se mai simte Janet. Sunt îngrijorată.

— Se simte bine, se grăbi să răspundă tânărul. În fine, vreau să spun că starea ei e staţionară.

Romanciera îşi încruntă sprâncenele.

— Da? Şi de unde ştii?

— Am vorbit cu Kathleen ieri-seară, în timp ce dumneavoastră dormeaţi. I-a făcut o vizită doamnei Maclean. Situaţia e calmă.

Clarissa îşi clătină capul de mai multe ori la rând, cu un aer de reproş.

— Ai fi putut totuşi să mă ţii şi pe mine la curent! îi spuse ea.

— Dar când? protestă Morcar. Dormeaţi.

— Tocmai ne-am luat micul dejun, din câte ştiu eu!

Îşi ridică ochii spre cer cu o expresie contrariată şi se îndreptă din nou spre computer.

Câteva secunde mai târziu, Samel îşi făcu apariţia pe ecran.

— O să punem capăt acestor interogatorii, anunţă bătrâna doamnă. Pot să vorbesc cu ultimul – ezită asupra cuvântului – suspect?

— *Fiul lui Amina?*

— Da, cu Mahomed.

Samel se retrase.

— *Pacea fie cu voi,* se auzi imediat o voce aspră.

Clarissa nu ştiu ce să răspundă. Monitorul era gol.

— *Pacea fie cu voi,* repetă glasul.

Morcar şuşoti la urechea romancierei:

— Răspundeţi-i: „Pace să fie şi asupra voastră”.

Clarissa se execută şovăind.

— Simt că sunteţi tulburată, doamnă Clarissa Gray. Nu trebuie să fiţi. Dacă e scris să-l găsiţi pe criminal, atunci o să-l găsiţi. Dacă nu, înseamnă că nu aceasta a fost dorinţa Atotputernicului.

Prudentă, bătrâna doamnă îl întrebă:

— De ce nu vă arătaţi?

— Pentru că nu văd ce rost ar avea. Importante sunt cuvintele, nu imaginile. Numai cuvintele sunt deţinătoare ale puterii; ale tuturor puterilor. Nu a demonstrat-o oare Milostivul – fie-i Numele lăudat – când mi-a dictat Revelaţia divină?

— Bineînţeles.

— Şi acum, ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Să răspundeţi la câteva întrebări, aşa cum au făcut-o şi predecesorii dumneavoastră, Iisus şi Moise. Întreţineaţi legături cu îngerii defuncţi?

— Numai cu Idris. Cel pe care voi îl numiţi Gabriel. Aveam un nemărginit respect pentru el.

— Şi cu ceilalţi?

— Nu. Se întâmpla să-i mai întâlnesc, dar asta-i tot. Mărturisesc că am fost surprins să descopăr că erau şi femei printre ei.

— Nu vă plac femeile?

— E o întrebare ciudată, doamnă Gray. Bineînţeles că îmi plac. Chiar simt pentru ele o oarecare veneraţie. De ce credeţi că Atotputernicul a poruncit ca ele să nu iasă din casă decât acoperite cu văl? Pentru că, în ochii lui, femeile sunt sacre. Şi ce este sacru trebuie protejat de privirile celorlalţi, pentru a nu fi pângărit. Şi mai există şi alte motive.

— Îmi puteţi spune care anume?

— Desigur. Dar ca să mă înţelegeţi bine, va trebui să faceţi un efort şi să vă transportaţi cu aproape o mie patru sute de ani în urmă, în deşertul Arabiei. Viaţa era aspră. Şi trupul nu rezistă ispitelor. Soarele are darul de a exacerba dorinţa bărbatului. Un bărbat care se dedă la desfrâu îşi pierde energia războinică şi nu mai este bun de nimic. Or, vremurile erau grele, eram asediaţi din toate părţile şi trebuia să ne luptăm, să luptăm

împotriva necredincioşilor. Cum vreţi ca un bărbat să reziste tentaţiei când o femeie se plimbă sub ochii lui, cu faţa descoperită sau cu corpul cât de cât dezgolit? Dacă este frumoasă – şi femeile noastre aşa sunt – bărbatul va face totul pentru a o poseda. Şi o va poseda, pentru că legea trupului e cea mai puternică lege, şi, îndată ce-şi va satisface dorinţa, o va abandona. Prin vălul pretins, Creatorul, care ştie totul, a pus capăt tentaţiei. Şi a precizat: „Şi cei care sunt prea săraci pentru a se putea căsători să încerce să rămână căşti până când Allah îi va îmbogăţi prin mila Lui." Vedeţi? În nemărginita lui înţelepciune, a ştiut astfel să stăvilească patima animalică a bărbatului.

— Şi totuşi, neglijaţi un detaliu: şi dacă asta este plăcerea femeii, să umble cu faţa descoperită? Dacă bucuria ei e să se pună în valoare, să seducă? Are cineva dreptul să-i interzică această opţiune?

Se făcu linişte. Apoi, Mahomed răspunse:

— *Aceasta e voia lui Allah.*

Urmă un nou moment de tăcere. Şi glasul continuă:

— *Simt că vă îndoiţi. Credeţi că lumea dumneavoastră este mai bună? Priviţi în jurul dumneavoastră la desfrâul şi imoralitatea care fac ravagii. Bărbaţi îmbrăcaţi ca femeile, femei care se exhibă, care se oferă primului venit, fără pudoare ori ruşine, şi, mai presus de toate, există aceste imagini obscene care ofensează privirile copiilor. E insuportabil pentru mine. Îmi pare rău că vă spun, dar aţi intrat în decadenţă, doamna Gray. Este dezolant.*

— Probabil că da. Cu toate acestea, vă repet: noi avem de ales.

Mahomed se enervă şi ripostă:

— *Dar încetaţi odată să-mi împuiaţi urechile cu treaba asta legată de alegere! Femeia e slabă, e vulnerabilă, are nevoie de constrângeri. Fără constrângeri, s-ar rătăci pe drumul pierzaniei.*

— Sunteţi cam dur cu specia femeiască.

Mahomed râse batjocoritor.

— *Dur? Se vede că nu ştiţi nimic despre Revelaţia divină. S-a spus: „Să primească optzeci de lovituri de bici cei care le acuză pe femeile virtuoase fără să-şi susţină învinuirile aduse cu patru martori.”*

— Da. Dar am reţinut, de asemenea, că undeva – deschise Coranul la una dintre paginile marcate cu un semn de carte – s-a spus şi următorul lucru: „Bărbaţii au autoritate asupra femeilor, în virtutea preferinţei pe care Dumnezeu le-a acordat-o faţă de ele.” Şi, la fel: „Mustraţi-le pe cele despre care credeţi că sunt infidele. Surghiuniţi-le în camere separate şi băteţi-le.”

Bătrâna doamnă îşi încruntă sprâncenele şi replică:

— Să fie bătute femeile? Vi se pare un gest onorabil şi corect?

Mahomed replică cu fermitate:

— *Aceasta e voinţa lui Allah. Aşa este scris.*

— Şi, în caz de moştenire, să i se atribuie băiatului o parte egală cu două cuvenite fetelor… Nu este aceasta o dovadă de discriminare?

— *Aşa este scris…*

— Şi femeile adultere să fie ucise cu pietre?

— *Aşa este scris.*

— Şi să li se taie mâna hoţilor?

— *Aceasta e voinţa lui Allah.*

Clarissa îşi drese glasul.

Era inutil să continue în felul acesta. Nu avea nicio şansă să obţină ceva de la el.

— Dacă îmi permiteţi, reluă ea, o să vă pun aceeaşi întrebare pe care am pus-o şi celor dinainte: după părerea dumneavoastră, cine din anturajul vostru ar avea suficientă putere pentru a asasina îngeri?

Răspunsul veni imediat şi categoric:

— *Nu văd decât o singură persoană capabilă de asta: Ilie*[35].

— Ilie? Profetul?

— *Cel mai mare dintre noi toţi. Nu l-a înviat el pe fiul văduvei din Sarepta? Nu a făcut el minuni*

pentru a-i uimi pe profeţii lui Baal? Nu a trimis el focul lui Allah asupra păgânilor? Nu a lovit el cu mantaua lui apele Iordanului pentru ca ele să se despice şi să-i facă loc să treacă? Şi altceva chiar mai important: este singurul dintre noi care a învins moartea, urcând la ceruri într-un car tras de cai de foc. Da. Numai Ilie are cu adevărat această putere.

Morcar îşi permise să remarce:

— Şi Moise a făcut minuni. Şi Iisus, care a înviat, nu-i aşa?

Mahomed îşi menţinu părerea:

— *Moise şi Iisus au fost mari profeţi. Dar Ilie este cel mai mare.*

Clarissa îşi examină notiţele preţ de câteva momente apoi întrebă:

— Aţi dat de înţeles că aţi fost foarte apropiat de Gabriel. V-a vorbit vreodată despre bănuielile lui?

— *Drept să spun, el bănuia pe toată lumea. Chiar şi pe mine.*

— Ce motive avea?

— *Nu ştiu. Cred că suporta greu permanentele mele altercaţii cu Saul sau Sfântul Pavel, cum îi spuneţi voi. Acest personaj odios striga mereu în gura mare, pentru cine voia să-l asculte, că eu eram un plagiator.*

— Un plagiator?

— *Mereu îmi arunca în faţă sacrificiul lui Ismail. Afirma că am denaturat adevărul, declarând că Allah i-a cerut lui Avraam nu moartea lui Isaac, ci pe cea a lui Ismail.*

Clarissa tuşi uşor şi interveni:

— Permiteţi-mi să vă amintesc că sacrificiul lui Isaac a fost relatat în Tora cu peste două mii de ani înainte de… revelaţia dumneavoastră.

— *Era o greşeală. A fost reparată.*

— O greşeală?

Din boxele ataşate monitorului izbucni un strigăt exasperat:

— *Aveţi grijă, doamnă Gray. Nu abuzaţi de răbdarea mea. Dacă v-am spus că nu era vorba*

despre Isaac, ci despre Ismael, trebuie să mă credeţi. Aşa e scris!

Şi continuă:

— De altfel, acesta nu era singurul motiv de dispută cu Saul. Mă acuza că mi-am petrecut viaţa pe pământ propovăduind violenţa.

— Şi nu este adevărat? Nu sunteţi dumneavoastră promotorul războiului sfânt?

— Încă o dată, vă cer să vă referiţi la epoca în care s-au desfăşurat evenimentele. Eram asediat din toate părţile. Hărţuit de proprii, membri ai familiei mele. Cei din Mecca îmi voiau moartea. Am fost nevoit să fug în Medina. Dar cine ataca persoana mea îl ataca pe Allah, binecuvântat fie Numele Lui. A fost zis: „Răsplata pentru cei care luptă împotriva lui Allah şi a trimisului Său şi care încearcă să semene depravarea pe pământ e moartea sau crucificarea sau tăierea mâinii ori a piciorului sau alungarea din ţară." Îl atacau pe trimisul Celui Prea Înalt. Şi atunci, cum să nu fie numit războiul meu un război sfânt? Trebuia să mă apăr!

Urmă o scurtă tăcere pe care o rupse Morcar:

— Nu ştiu dacă sunteţi la curent, dar ideea dumneavoastră s-a perpetuat până în zilele noastre. Descendenţii dumneavoastră ucid în numele Domnului.

— Sunt nişte proşti. Şi, în plus, nu numai că omoară oameni inocenţi, ci se omoară şi între ei. Musulmanii varsă sângele musulmanilor.

— Dar, protestă Morcar, nu dumneavoastră aţi încurajat această atitudine? Jihadul este una dintre invenţiile dumneavoastră, nu-i aşa?

— Ai rostit o blasfemie, tinere. E fals. Iar cuvintele pe care Cel Prea Înalt le-a pus pe buzele mele stau mărturie: „Fiţi ostili faţă de oricine vă este ostil, în măsura în care vă este ostil." *Şi a precizat foarte clar:* „în măsura în care vă este ostil". *Este o nuanţă esenţială.*

— Trebuie să recunoaşteţi că lasă loc de orice interpretare.

— Află, tinere, că există două feluri de oameni: cei care denaturează Scripturile după cum le convine lor şi cei care iau din ele ce este mai bun. Allah nu poate face nimic dacă umanitatea, în marea ei majoritate, ia numai răul din ele. Pe de altă parte, află de asemenea că Jihadul este lupta credinciosului împotriva patimilor şi a relelor înclinaţii ale sufletului. Dacă au deformat cuvintele sfinte, e treaba lor. Vor da socoteală în ziua Judecăţii de Apoi.

Clarissa se hotărî să intervină:

— Îmi permiteţi să vă pun o întrebare care mă frământă?

— Voi încerca să răspund la ea.

— Fiţi indulgent pentru că sunt departe de a cunoaşte Coranul pe de rost. L-am răsfoit doar. Totuşi, m-a frapat ceva. Am însemnat la întâmplare, de ici, de colo, aceste două versete (îşi puse ochelarii şi citi): „Noi credem în Allah şi în ceea ce ne-a fost revelat nouă şi în ceea ce i-a fost revelat lui Avraam, lui Ismail, lui Isaac, lui Iacov şi seminţiilor; în ceea ce le-a fost dat lui Moise şi lui Iisus; în ceea ce le-a fost dat tuturor profeţilor de către Domnul lor. Noi nu facem deosebire între ei; noi suntem supuşi Domnului."

Bătrâna doamnă îşi ridică privirea şi întrebă:

— Am citat exact?

— Absolut.

— În cazul ăsta, cum vă explicaţi violenţa, chiar furia care se întrezăreşte în alte pasaje în privinţa creştinilor şi mai ales a evreilor? O să iau drept exemplu doar acest verset: „Oh, voi credincioşilor! Nu vă faceţi prieteni printre evrei şi creştini; sunt prieteni între ei. Acela dintre voi care şi-i face prieteni este unul de-al lor." Pentru ce acest reviriment?

— O să vă răspund. Singura explicaţie este trădarea. M-au trădat! Când a trebuit să fug în Medina, evreii formau jumătate din populaţia oraşului. Am semnat un pact care stipula clar faptul că fiecare dintre cele două părţi îi va acorda

celeilalte libertatea cultului şi întrajutorarea în caz de război. Când am fost atacat de cei patru mii de oameni ai lui Abu Sufian, evreii din comunitatea Banu Qurayaza şi-au schimbat atitudinea, au uitat pactul şi m-au înjunghiat în spate.

Făcu o pauză.

— Dar ipocriţii ăia au plătit trădarea cu sângele lor.

— Cum?

— Am pus să fie decapitaţi toţi oamenii din trib. Femeile şi copiii lor au fost vânduţi ca sclavi. Pentru că aşa a fost spus: „Oh, profetule, combate-i pe necredincioşi şi pe ipocriţi; fii aspru cu ei! Refugiul lor va fi iadul!”

Clarissa nu ştiu ce să răspundă. Un glas îi şoptea că era mai bine să-şi păstreze criticile pentru sine.

Se pregăti să revină la subiectul crimelor, când Mahomed continuă:

— O să vă dezvălui un mare secret, doamnă Gray. Dar păstraţi-l în profunzimea sufletului dumneavoastră şi nu-l răspândiţi. La Mecca, eram înconjurat de evrei şi de creştini. Am crescut printre ei. Bahira, un călugăr creştin, a fost primul care m-a anunţat despre misiunea mea profetică. Seara, după ce descălecăm de pe cămile, lăsând animalele să se odihnească, îi ascultam pe Oamenii Cărţii vorbind despre credinţa lor. Ascultam, le sorbeam cuvintele şi, în acelaşi timp, observam foarte clar că se dispreţuiau. Fiecare avea propria versiune a faptelor, fiecare îşi revendica propriul adevăr, convins că era unic şi absolut. Şi atunci, într-o zi, când aveam aproape patruzeci de ani, am început să visez la o religie mare care să le cuprindă pe toate trei, luând ce era mai bun din fiecare. Îmi imaginam că această religie va absorbi planeta şi va pune capăt tuturor disensiunilor. Voiam ca islamul să fie emblema creştinismului şi a iudaismului. Din păcate, am eşuat. N-au înţeles nimic. Nici fraţii mei, nici ceilalţi.

Făcu o pauză şi conchise:

— Mi-am deschis inima în faţa dumneavoastră, doamna Gray. Îndrăznesc să cred că nu veţi folosi greşit mărturisirea mea. Adio. Sau la revedere, doamna Gray.

*

Stuart nu văzu culoarea roşie a semaforului. Sau, dacă o văzu, nu o luă în seamă. Oricum, la viteza cu care rula, i-ar fi fost imposibil să frâneze la timp.

Când maşina lui ciocni BMW-ul, inspectorul simţi că este proiectat în faţă ca un balot de paie. Fusese atât de grăbit, încât nu se mai gândise să-şi lege centura de siguranţă.

Ultima imagine care-i străbătu mintea fu cea a lui Morcar.

22

Profesorul Maclean îşi termină de umplut pipa şi îi răspunse lui Kathleen:

— Nu. Stuart chiar a spus adevărul. Imaginează-ţi că între timp am vorbit cu fiica mea la telefon şi ea mi-a confirmat că Morcar e cu ea. Mă grăbesc să-ţi precizez că m-am ferit să-i povestesc ce se întâmplă aici. N-ar fi folosit la nimic să o sperii şi pe ea. De altfel, ce i-aş fi putut spune? Că Morcar are o dublură?

Kathleen nu răspunse. De când Maclean o rugase să vină la biroul lui pentru a-i împărtăşi incredibila veste, se simţea pierdută, incapabilă să-şi regăsească reperele. Bineînţeles, încercase să-şi ascundă durerea – pentru că era vorba, într-adevăr, despre durere – repetându-şi că nu era foarte important dacă personajul de care se îndrăgostise e Morcar sau cineva care-i seamănă. Nu o făcuse el fericită? Nu cunoscuseră împreună clipe minunate? Dar, vai, acest raţionament se prăbuşea la primele întrebări: cine era acest tânăr? De unde venea el? Din ce motive se strecurase în locul lui Morcar? Prin ce miracol asemănarea dintre ei era într-atât de perfectă încât chiar şi propriul lui bunic se lăsase păcălit? Şi mai ales: îşi bătuse oare joc de ea?

Înghiţi cu greutate şi întrebă:

— Aţi încercat să daţi de doamna Gray?

— Evident. Dar fără rezultat. Linia ei telefonică este mereu ocupată. A trecut deja mai mult de o jumătate de oră de când telefonul meu formează automat numărul ei. Şi, în plus, nu am nicio veste de la inspectorul Stuart care trebuia să ajungă la ea. Eu…

Nu-şi termină fraza. Un bip, care semnala sosirea unui mesaj electronic, răsună în încăpere.

Maclean îşi părăsi iute biroul şi se duse să arunce o privire pe ecran.

— Un *mail* de la Clarissa! Uită-te!

Tânăra se apropie şi ea şi citi:

„DE LA: MORC@HOTMAIL.COM
DATA: JOI 27 IUNIE 2002 18:00
PENTRU: WMACLEAN@GLASGOWUNIV.SC
SUBIECT: FĂRĂ

Bună seara sau bună ziua, Willy,

Dacă ar fi să-l cred pe nepotul tău, ar trebui să primeşti acest mesaj în secundele care urmează. Cu atât mai bine. Îmi imaginez în ce tensiune trăieşti. Şi te compătimesc din tot sufletul. Dar ajunge cu lacrimile. Vreau să te ţin la curent cu ultimele evenimente. I-am văzut, Willy; în fine, nu pe toţi trei, doar pe doi dintre ei: Iisus şi Moise. Mahomed a considerat că e mai bine să nu se arate. Poate din cauza neîncrederii sau a temerii. Se gândea, probabil, că printr-o stratagemă oarecare i-aş fi putut imortaliza chipul în computer. I-am văzut, Willy. Erau acolo, sub ochii mei. Tot atât de prezenţi ca pământul Scoţiei. Am vorbit cu ei. Confruntarea a avut loc prin intermediul ecranului; datorită acestui Internet cu care mi-ai împuiat atât de des urechile. Astăzi, îl binecuvântez. I-am interogat atât cât s-a putut. Mai mult rău decât bine. Ce vrei? Nu eşti pus în fiecare zi în prezenţa unor personaje legendare. Ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost faptul că s-au lăsat antrenaţi să vorbească despre ei cu atâta uşurinţă. Erau în mod vădit dornici să înlăture confuziile şi să se poată, în sfârşit, explica. Iar eu, biată muritoare, am căzut în capcana lor. Depăşită de tot ceea ce descopeream – şi tu ai fi fost la fel în locul meu –, n-am ştiut să le pun întrebările necesare. Speram, cu naivitate, desigur, că le voi putea smulge câteva mărturisiri. Dar cum să-i împingi în corzi pe oameni de o asemenea anvergură? Cum să rezişti fascinaţiei exercitate de confesiunile lor? Pentru că era vorba, într-adevăr, de confesiuni. M-am gândit foarte mult în ultimele patruzeci şi opt de ore. Le-am disecat toate vorbele. Romanciera din mine s-a transformat

în medic legist. Bilanţul autopsiei se rezumă la doar câteva cuvinte: *Au ratat totul.* Toţi trei. Nu este o constatare subiectivă. Nu, Willy, e fondată pe propriile lor confidenţe. Citez două cugetări ale lui Moise: «Şi toate astea pentru a sfârşi singur» şi «Am aşteptat sfârşitul cu nerăbdare.» Şi o alta, rostită de Iisus: «Întreaga mea existenţă, moartea mea n-au fost decât o teribilă neînţelegere. Eu n-am vrut nimic.» Şi, în fine, una a lui Mahomed: «Din păcate, am eşuat. N-au înţeles nimic. Nici fraţii mei, nici ceilalţi.» O să crezi că am tras concluzii pripite: sunt sigură că Gabriel s-a înşelat. Poate că mă las condusă de instinctul meu de femeie, dar eu nu-i cred vinovaţi. Personaje cu caractere atât de puternice, care îşi recunosc eşecul atât de deschis şi fără vreo reţinere vădită, nu pot fi considerate ca nişte criminali oarecare. Oh! Nu sunt nişte inocenţi, departe de asta, dar de aici până la a le atribui perversitatea unui criminal în serie e o prăpastie imensă pe care eu refuz să o trec.

Dacă sunt nevinovaţi, rămâne întrebarea: cine?

Aş putea să-ţi răspund că misterul e la fel de profund; şi totuşi, n-am să spun asta. Am mai mult decât nişte presimţiri în privinţa cuiva pe care nu l-am putut interoga; nu încă. Ţi-aş putea dezvălui deja identitatea lui, dar cred că este totuşi prea devreme. Îmi lipseşte proba valabilă în justiţie. Cea care îmi va întări definitiv bănuielile. Crede-mă că o caut cu o hotărâre îndârjită. O să o găsesc. Ştiu că este ascunsă în notiţele lăsate de Gabriel. Sunt convinsă, Willy! Ah! Dacă aş reuşi să decriptez sensul ascuns al acestei propoziţii: totul ar fi în numărul 19 şi geamănul în 0,809. Graţie răposatului Shlonsky, mi-am format o vagă idee despre ce anume ar putea reprezenta primul număr. Dar cheia de boltă rezidă în cel de-al doilea. Este evident. Dar unde este ascunsă? Tu, care stăpâneşti ca nimeni altul în lume universul codurilor, numai tu ai putea să desluşeşti secretul. Pentru că, nu te îndoi de asta, este cu adevărat vorba despre un cod care se înscrie într-o logică anume; cea care a servit drept bază la

redactarea jurnalului intim al arhanghelului. Pe tot parcursul scrierii, a folosit codul Mariei Stuart. În consecinţă, n-ar fi avut niciun motiv să-şi schimbe atitudinea pentru a-şi redacta concluzia în clar.

Acum, trebuie să fiu sinceră cu tine. Dacă instinctul îmi spune că l-am descoperit pe criminal, nu-ţi pot totuşi declara cu certitudine când îl voi putea demasca. Aş merge chiar mai departe: s-ar putea să nu reuşesc niciodată. Dar fii convins că voi munci la asta până la moarte. Presimţirea mea este mult prea gravă, prea absurdă ca să renunţ. Niciodată! Niciodată n-o să mă resemnez. Toate acestea fiind zise, aş mai putea avea îndrăzneala să te implor s-o mai păstrezi pe Janet în viaţă, încă? Încă puţin? Ştiu că nu am dreptul să-ţi cer acest lucru. Viaţa ei se află în mâinile tale.

Toată afecţiunea mea, Willy. Din tot sufletul.

P

r

i

e

t

e

n

a

t

a

.

”

Maclean strigă:

— Dacă ne-a putut trimite acest mesaj electronic, înseamnă că linia ei telefonică funcţionează.

Se întoarse la biroul lui şi formă febril numărul de telefon al romancierei. Încordat ca un arc, aşteptă să audă la celălalt capăt al firului soneria atât de mult aşteptată.

— Fir-ar să fie! E incredibil!

— Tot ocupat?

— Da. E ilogic! La doar câteva secunde?

— Nu este chiar atât de ilogic, spuse Kathleen. Dacă doamna Gray este în continuare conectată la Net, este normal ca linia să nu fie liberă. Morcar utilizează laptopul meu şi nu au legătură prin cablu. În schimb, doamna Gray tocmai ne-a furnizat o cale de a o preveni. E suficient să răspundem la *mail*-ul ei.

Maclean reacţionă abia după câteva secunde:

— Dumnezeule! Ai dreptate!

Se aşează în faţa tastaturii, dar imediat încremeni.

— N-o să meargă!

— De ce?

— Gândeşte-te puţin! Adresa este cea a lui Morcar, nu a Clarissei. Ştii bine că numai el are acces la mesageria electronică.

Kathleen îşi muşcă buzele nervoasă.

— Aveţi dreptate. E stupid. Nu m-am gândit.

Atmosfera devenise sufocantă. Maclean fixa ecranul fără să-l vadă; tânăra rămăsese în mijlocul încăperii, parcă golită de orice energie.

Câte minute s-au scurs aşa?

În sfârşit, Kathleen îşi recăpătă graiul:

— Profesore… Ceea ce vă voi spune nu are probabil prea mare importanţă, dar în situaţia în care ne aflăm… E ceva legat de aceste patru cifre, 0,809. Nu mai târziu de ieri, m-am întâlnit cu un prieten la Willow Tea-Room. A fost unul dintre studenţii dumneavoastră, dar nu cred că vă mai amintiţi de el. E vorba despre George Cumming.

— Numele nu-mi spune nimic.

— E pasionat de matematică. Când a văzut numărul pe care-l mâzgălisem pe caietul meu de crochiuri, a reacţionat imediat. Cifrele astea îi aminteau ceva. Aveau legătură, spunea el, cu un matematician italian, un anume Fibonacca sau Finoba…

— Fibonacci. Da. Şi ce-i cu asta?

— Azi-dimineaţă, chiar înainte să mă sunaţi dumneavoastră, George, aflat în drum spre Maldive, mi-a telefonat de la aeroport şi m-a anunţat: „Am

găsit, într-adevăr, am avut parţial dreptate: numărul tău nu este total străin de şirul lui Fibonacci. Dar trebuie să urc în avion în zece minute şi mi-ar trebui zece zile să-ţi explic de ce şi cum. În schimb, chiar dacă nu meriţi, o să-ţi ofer un reper: *Gândeşte-te la perfecţiunea în arhitectură.* Bye, bye!”

— Cum? Să nu-mi spui că a închis telefonul imediat după aceea!

— Ba da.

— Dar e absurd. Şi n-ai încercat să-l suni tu?

— Normal că am încercat. Dar am nimerit în mesageria telefonului lui mobil.

Kathleen îşi desfăcu braţele cu un gest de neputinţă.

— Bănuiesc că simţea nevoia să se răzbune pe mine. Habar n-are cât de bine a reuşit.

— Şi acum?

Tânăra îşi încovoie uşor spatele şi rămase tăcută.

— Perfecţiunea în arhitectură? întrebă Maclean. Astea au fost cuvintele lui?

Kathleen încuviinţă.

Profesorul se aşeză în spatele biroului şi bătu cu pumnul în masă.

— Perfect! Nu tu mi-ai spus, cu patruzeci şi opt de ore în urmă: „Nu pentru că lucrurile ni se par inaccesibile suntem lipsiţi de îndrăzneală, ci pentru că… etc.?”

Îşi aţinti degetul spre fată.

— Ei bine! Vei pune în practică acest aforism!

Kathleen îl privi cu gura căscată.

— Da, reluă Maclean. Dacă amicul tău George a găsit, nu există niciun motiv să nu facem şi noi la fel! A menţionat arhitectura. O să-ţi storci creierii şi o să găseşti răspunsul. Iar eu te voi ajuta.

— Să găsesc răspunsul? Unde? În ce direcţie să-l caut? Şi să ne imaginăm că-l găsim. Ce vom face după aceea?

— Îi vom expedia un *mail* Clarissei, sperând din răsputeri că linia ei telefonică nu este deranjată şi că-l va primi.

— Şi Morcar?

— Nu vom face nicio aluzie în privinţa lui. În definitiv, nu ştim în ce tabără se situează Morcar. Dacă face parte din aceea a celor răi, cred că ar fi foarte imprudent să-l provocăm să se manifeste, atâta timp cât Clarissa este singură cu el şi lipsită de protecţie. În schimb, am o idee legată de post-scriptum.

îşi încrucişă braţele şi o rugă:

— Şi acum, vorbeşte-mi despre Rennie Mackintosh…

*

Agentul Wishart se simţea orfan.

Imaginea superiorului său culcat în acel pat de spital, intubat, îi dădea fiori pe şira spinării. Medicii nu prea erau optimişti, deşi îl asiguraseră că există speranţe, motivate de constituţia puternică a lui Stuart.

Într-un reflex cvasifilial, agentul cuprinse mâna dreaptă a inspectorului. Aproape imediat, Stuart întredeschise ochii şi pupilele lui se dilatară, degetele i se crispară pe cele ale lui Wishart, iar acesta îşi spuse că o asemenea reacţie era provocată, fără îndoială, de suferinţă. Şi totuşi, nu… Stuart menţinea presiunea degetelor.

— Linişteşte-te, inspectore… Totul va fi bine.

Mâna lui Stuart se desprinse de a sa. Îşi îndreptă vârful degetului arătător spre cearşaf şi făcu gestul de a scrie.

La început, Wishart crezu că e un gest întâmplător, mecanic, dar mişcarea continuă cu atâta regularitate, încât nu mai exista nicio îndoială: inspectorul încerca să comunice.

Agentul îşi scoase din buzunar un carneţel cu spirală şi un pix, strecură o foaie goală pe sub mâna superiorului său şi îi fixă pixul între degetul mare şi cel arătător.

Cu o infinită lentoare, Stuart trasă un cuvânt, unul singur: Morcar. Şi apoi lăsă pixul să-i cadă din mână.

Ce putea să însemne asta?

Wishart întrebă:

— Cine este Morcar, inspectore?

Şi insistă:

— Vă rog, spuneţi-mi! Ce trebuie să fac?

Dar nu se auzi niciun răspuns. Stuart îşi pierduse din nou cunoştinţa.

*

O ploaie măruntă începuse să cadă peste Lamlash. Ghemuită în impermeabilul ei, Clarissa continua să meargă de-a lungul plajei, cufundată în gânduri, nelăsându-se distrasă de nimic, nici măcar de durerea care pusese stăpânire pe mâinile ei încă din ajun. Pe buze îi apăru un surâs melancolic. Ar fi trebuit să profite de întrevederea ei cu cei trei profeţi pentru a le cere să facă un miracol şi să o scape definitiv de artrită. Un gând zadarnic, pentru că ştia de-acum că oamenii aceia nu erau cei pe care şi-i imaginase. Cu cât se gândea mai mult la aceste întrevederi, cu atât era mai şocată de punctul comun care le unea pe cele trei personaje: niciunul dintre ele nu-l văzuse pe Dumnezeu. Şi nici îngerii nu-l văzuseră. Şi atunci, exista El oare? Dacă răspunsul era da, de ce rămânea El ascuns în anonimat? Refuzul Lui de a se manifesta în lumea celor vii mai putea fi trecut cu vederea, dar de ce nu se arăta în lumea celor morţi?

Mai exista un detaliu care o tulburase. În cuvinte foarte asemănătoare, cei trei profeţi dăduseră acelaşi răspuns atunci când îi întrebase ce anume îi îndemnase să se lanseze într-o asemenea aventură: „O voce îmi striga că am o misiune de îndeplinit. Era imposibil să rezist acestui apel.” În aceste condiţii, cum să eludezi existenţa lui Dumnezeu? Şi, dacă nu el era cel care îi împinsese pe aceşti oameni să acţioneze, atunci cine putea fi?

Ploaia se înteţise. Venea furtuna. Era mai bine să se întoarcă. Îşi ridică gulerul impermeabilului şi porni pe drumul spre casă.

Seara, se culcă devreme. Nu ca să doarmă, ci pentru a continua să-şi recitească notiţele. Până la urmă, dormitorul ei era locul în care gândea cel mai bine.

Când se trezi, crezu că a venit sfârşitul lumii. O ploaie torenţială înecase peisajul, iar fulgerele brăzdau cerul deasupra mării răvăşită de valuri de o rară violenţă.

Era ora şase dimineaţa.

Coborî la parter şi făcu o mişcare de surpriză când constată că Morcar i-o luase înainte. Era prima oară când tânărul se trezea la o oră atât de matinală.

— Ce vreme! exclamă ea, strâmbându-se.

— Da. Apocalipsa.

Şi adăugă:

— Aţi primit un *mail* de la bunicul Willy. A fost trimis ieri-seară. Cred că nu e lipsit de importanţă. Întrebă imediat.

Chipul romancierei se crispă:

— Janet?

Morcar clătină din cap:

— Nu.

îi întinse două pagini scoase la imprimantă.

Şi iată ce descoperi Clarissa mai întâi:

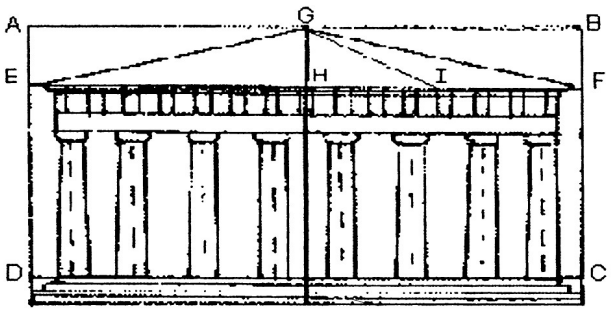

— Ce este ăsta? Un templu?

— Citiţi ce urmează:

„DE LA: WMACLEAN@GLASGOWUNIV.SC
DATA: VINERI 28 IUNIE 2002 18:30
PENTRU: MORC@HOTMAIL.COM
SUBIECT: 0,809

Cred că am clarificat misterul. O să-ţi spun din start: tot meritul îi revine lui Kathleen. Ar fi prea plictisitor să-ţi explic ce anume ne-a ajutat să-l

desluşim. Află doar că am operat unele legături între lucrările unui matematician italian pe nume Leonardo Pisano, zis Fibonacci, şi pasiunea lui Kathleen pentru arhitectură.

Cotrobăind prin lucrările lui Pisano, am nimerit peste un şir de ecuaţii care conducea – printre altele – la un număr. *A priori,* acest număr nu reprezenta nimic special. Pe mine personal nu m-ar fi inspirat niciodată cu nimic dacă nu aş fi avut-o pe Kathleen alături, îţi comunic acest număr: 1,618.

Este vorba despre faimosul „Număr de aur", cunoscut de toţi arhitecţii, încă din vremuri străvechi. În secolul al V-lea înainte de Hristos, era desemnat prin litera grecească „phi", ca omagiu adus sculptorului grec Fidias căruia i s-a încredinţat decorarea Partenonului. Apare apoi, de-a lungul secolelor, în numeroase monumente clasice. Cu titlu de exemplu, raportul între înălţimea piramidei lui Keops şi semibaza ei conţine Numărul de aur. Şi mai află că este reprezentat prin următoarea formulă:

$1 + \sqrt{5}$ împărţit la 2. Adică: 1,618 la infinit…

Dacă ţi-am ataşat şi un plan al Partenonului, am făcut-o pentru că edificiul se înscrie într-un dreptunghi, astfel încât raportul dintre lungime şi înălţime este egal cu Numărul de aur.

Dar iată lucrul cel mai important: dacă împărţim 1,618 la doi, ce obţinem? 0,809.

În consecinţă, acest rezultat ar putea reprezenta conceptul geamănului sugerat de arhanghelul nostru: 0,809 fiind jumătatea lui 1,618. Cu ce te-ar putea ajuta această informaţie? Nici Kathleen şi nici eu nu ştim. Dar ni se pare totuşi demnă de interes.

Geamănul. Am neglijat total acest aspect al enigmei, în mod clar, acest cuvânt este tot atât de important în înţelegerea problemei cum sunt şi numerele. Dacă-mi permiţi un sfat: îndreaptă-ţi gândurile în această direcţie.

Kathleen îţi sugerează cu ardoare să arunci o privire pe Internet, pe site-urile consacrate lui Botticelli. Ţine-mă la curent.

Cu prietenie.

Willy

P.S. Încercăm cu disperare să dăm de tine, dar fără succes. Se pare că ai o problemă. Aş vrea să mă suni imediat cum primeşti acest mesaj. E urgent. *Este vorba despre Janet."*

*

Mai mult decât restul mesajului, post-scriptum-ul lui a fost cel care i-a provocat Clarissei o emoţie intensă. Janet? Era, aşadar…

Se îndreptă spre telefon, ridică receptorul şi, când se pregăti să formeze numărul lui Maclean, îşi dădu seama că nu are ton.

Se uită uluită la aparat.

— Nu se poate!

— Ce s-a întâmplat? se miră Morcar.

— S-a întâmplat că nu am ton! Nu este normal.

— Din cauza furtunii, cu siguranţă. Întreruperea n-o să dureze mult.

— N-avem cum să ştim. Trebuie să vorbesc cu Maclean. Poate că i s-a întâmplat ceva bietei Janet.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre dormitor.

— Unde vă duceţi?

— Mă duc să mă îmbrac. O să telefonez din oraş.

Câteva minute mai târziu, Clarissa reapăru în salon.

Sub privirea stupefiată a lui Morcar, bătrâna doamnă îşi luă umbrela şi impermeabilul din cuier şi porni repede spre uşă.

— Dar e o nebunie! Nu puteţi ieşi pe o vreme ca asta! Nu se vede nimic la zece metri. Riscaţi să faceţi un accident.

Romanciera răspunse cu un gest vag şi ieşi din casă.

Fără să ezite, Morcar se repezi după ea.

Sus, pe cer, fulgerele erau tot mai rapide şi luminoase, în timp ce tunete surde răsunau din toate părţile, ca vuietul unei lupte care se apropie.

— Fiţi rezonabilă. E prea periculos. Lăsaţi-mă să merg eu în locul dumneavoastră.

Instalată în faţa volanului, romanciera strigă pentru a acoperi vacarmul din jur:

— Ei, haide! Nu te îngrijora. Am condus pe orice vreme.

Tânărul nu mai insistă. Ocoli maşina şi se instală pe scaunul de-alături.

— Merg cu dumneavoastră!

Clarissa ridică din umeri. Deocamdată, avea altă problemă de rezolvat: motorul tuşea, scuipa, dar refuza cu încăpăţânare să pornească.

— Dracu' s-o ia de hodoroagă! înjură ea. Ştiam eu că trebuia să scap de ea într-o zi.

Furioasă, continuă să rotească cheia de contact pentru a nu ştiu câta oară, apăsând cu putere pe pedala de acceleraţie, şi toate acestea în ciuda atenţionărilor repetate ale lui Morcar:

— Nu faceţi asta! O să înecaţi motorul!

— Drace! Fir-ar să fie!

Izbi cu pumnul în volan şi până la urmă se resemnă.

— Liniştiţi-vă, o sfătui Morcar. Să ne întoarcem în casă. O să încercăm mai târziu.

Plină de furie, Clarissa dădu portiera în lături, deschise umbrela şi se îndreptă spre casă. Intră, îşi agăţă impermeabilul în cuier şi, după câteva clipe de ezitare, se duse la telefon.

— Tot n-are ton… spuse ea, lipindu-şi receptorul de ureche. Cum vine furtuna, cum se instalează anarhia!

— E absurd să vă enervaţi în halul ăsta, zise Morcar. Totul o să reintre în normal când va înceta furtuna.

— Bănuiesc că dacă linia telefonică nu funcţionează nu avem acces nici la Internet?

— Din păcate, aşa e.

— Şi atunci? Cum se face că am primit mesajul lui Maclean?

Morcar îşi întoarse privirea.

— Cred că trebuie să fi revenit tonul la un moment dat. Exact cât să-mi permită să descarc mesajul.

Romanciera îl privi lung, mormăi ceva ce semăna cu o blasfemie şi porni în direcţia bucătăriei.

Restul zilei trecu în aceeaşi atmosferă tensionată.

Morcar îşi petrecu cea mai mare parte a timpului jucând şah pe computer, iar Clarissa, cu privirea cufundată în notiţele ei, citi şi reciti ultimul mesaj de la Maclean. Din când în când, părăsea canapeaua ca să verifice dacă nu s-a restabilit linia telefonică. La ora opt seara, tonul încă nu venise.

La ora douăzeci şi treizeci de minute, îi propuse lui Morcar să bea o supă, dar băiatul refuză strâmbându-se.

La ora douăzeci şi două, romanciera îşi strânse toate fişele, îi ură tânărului noapte bună şi urcă în dormitor să se culce.

În sfârşit, la miezul nopţii adormi.

*

Dar acolo, în Glasgow, Maclean şi Kathleen nu dormeau. Închişi în biroul de la Universitate, îşi comandaseră mâncare de la un restaurant chinezesc, dar niciunul, nici celălalt nu se atinsese de ea. Stăteau de pază lângă telefonul îngrozitor de tăcut. După îngrijorarea din primele ore, fuseseră cuprinşi de un sentiment sumbru. Sentiment cu atât mai profund cu cât, la sfârşitul după-amiezii, în lipsa vreunei reacţii din partea romancierei, profesorul sunase la comisariatul din Brodick şi ceruse să vorbească cu inspectorul Stuart. La început, au refuzat să-i comunice vreo informaţie clară. Stuart era absent şi nu se putea lua legătura cu el. Maclean trebui să se prevaleze de faptul că e prietenul Clarissei Gray pentru ca în final să i se dezvăluie adevărul: inspectorul era spitalizat. Iar starea lui era considerată îngrijorătoare.

23

Ora două dimineaţa.

Clarissa se îndreptă spre computer. Cu degetul ei deformat, apăsă pe butonul de pornire, dar, în loc să se ducă pe site-ul obişnuit, lansă un motor de căutare şi se conectă la un site consacrat picturii italiene din secolul al XV-lea. Petrecu pe el vreo douăzeci de minute, descoperi documentul pe care-l căuta, îl trase la imprimantă şi abia după aceea se transferă pe *Casino on line*.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, nerăbdarea ei devenea tot mai mare.

Oare o să vină? Samel era în continuare în aşteptare?

Mai trecură câteva minute lungi.

Şi dacă fusese şi ea eliminată? Dacă „celălalt" o lichidase? Îşi alungă acest gând din minte. Ar fi fost prea nedrept să se întâmple asta. Nu acum. Nu acum când *ştia.*

Tensiunea bătrânei doamne dispăru subit atunci când suprafaţa ecranului îşi recăpătă aspectul albicios, de nea.

— *Da, doamna Gray?*

— Trebuie să-ţi vorbesc. Trebuie să vorbesc cu ei. Cu toţi trei.

— *Împreună?*

— Da, vreau să fii şi tu prezentă. Ţin să te am sub ochii mei. Din prudenţă. N-aş vrea să ţi se întâmple ceva rău, tocmai acum când suntem atât de aproape de concluzie.

Vocea lui Samel se transformă în strigăt:

— *L-aţi găsit, aşadar, pe vinovat?*

În loc de orice răspuns, romanciera insistă:

— Convoacă-i, te rog. Acum.

— *De acord.*

Şi dispăru. Iar inima bătrânei doamne se strânse. De frică. Frica o tortura. Ce drum parcurgea Samel pentru a ajunge la ceilalţi? Folosea oare un mesaj telepatic? Traversa abisurile? Se înălţa spre culmi

ameţitoare? Dacă celălalt se va întâlni cu ea, totul se va sfârşi.

Nu. Revenise. Alături de ea stăteau cei doi profeţi, impasibili. Fără îndoială, Mahomed era şi el prezent, chiar dacă rămânea invizibil.

— *Ce s-a întâmplat, doamnă Gray? întrebă Iisus. Aveţi o problemă?*

— Da. Într-un fel. Şi este un eufemism.

Inspiră adânc şi anunţă:

— Ştiu cine este criminalul.

Nu avu loc nicio reacţie. Dar se simţea că tensiunea devenise dintr-odată apăsătoare.

— A trecut deja câtva timp de când bănuielile mele se îndreaptă spre el. Totuşi, această eventualitate mi se părea atât de absurdă, încât sufletul meu refuza s-o admită; sufletul, dar nu şi mintea. Sufletul nu trebuie să se interfereze atunci când te angajezi într-o anchetă. Trebuie să-ţi cenzurezi sentimentele. Asta am făcut eu. Cu toate acestea, mai aveam nevoie de o ultimă confirmare. Iar confirmarea respectivă am primit-o ieri-seară.

— *Şi care este ea?* se interesă Moise.

Clarissa răspunse scurt:

— 0,809.

— *Cum?* se miră Mahomed.

— *Un număr?* exclamă Iisus.

— Ascultaţi-mă cu atenţie. Totul a început cu jurnalul intim al lui Gabriel. Ce spunea acest jurnal? Că îngerii erau victimele unui ucigaş în serie, că acesta omora fără discernământ şi, în consecinţă, fără vreun mobil aparent. Am reţinut următoarea cugetare, prezentă de două ori în această relatare: *„Cel care seamănă moartea în aceste locuri posedă, cu siguranţă, o mare putere.”* Gabriel vedea just. Pentru că, prin definiţie, îngerii au fost creaţi să fie nemuritori, deci asasinul trebuia să fie cineva care putea controla moartea. Atunci când v-am întrebat: „După părerea voastră, cine ar fi avut suficientă putere pentru a-i asasina pe îngeri?”, doi dintre voi mi-aţi răspuns: „Nimeni.” Iar profetul Mahomed a rectificat: „Nimeni, în afară de Ilie.”

— *Ilie?* strigară în cor Moise şi Iisus. *Imposibil! El…*

— O clipă, vă rog. Lăsaţi-mă să termin. (Clarissa făcu o pauză înainte de a răspunde:) Bineînţeles că profetul Ilie este scos din cauză. I-am cercetat biografia. A fost luat într-un car de foc, tras de cai de foc, şi a dispărut în ceruri. De-aici se subînţelege că a fost chemat de Dumnezeu, care, procedând în felul acesta, a vrut să-l scutească pe slujitorul său de chinurile morţii. Dacă Dumnezeu a optat pentru această variantă, înseamnă că ştia foarte bine că Ilie nu poseda capacitatea de a învinge funesta scadenţă la care sunt sortiţi oamenii. Ilie este nevinovat. Atunci, cine e asasinul?

îşi recăpătă suflul şi continuă:

— Vedeţi dumneavoastră, există mii de feluri de a conduce o anchetă. Una dintre metode constă în lucrul prin eliminare. Fără să ştiţi, v-aţi dezvinovăţit anturajul. Există mărturii credibile şi altele care se resping. Venind din partea unor personaje atât de prodigioase cum sunteţi dumneavoastră, mai ales după confidenţele pe care le-aţi făcut, afirmaţia: „Nimeni” mi se pare suficient de demnă de interes pentru a-i acorda încredere. Odată ce locatarii lumii voastre nu sunt vinovaţi, atunci nu mai rămân decât trei în discuţie. Cred că aşa a procedat Gabriel. Doar că el s-a rătăcit, orbit fiind de gloria voastră, de tot ceea ce reprezentaţi, în ochii lui, unul dintre voi *trebuia* să fie autorul acestor crime. Eraţi cei mai mari. Dar a greşit. V-a supraestimat şi trebuie să-şi fi dat seama până la urmă, pentru că ultimele lui cuvinte au fost: *„Totul ar fi în numărul 19 şi geamănul în 0,809.”*

Bătrâna doamnă îşi reţinu o grimasă de durere. Mâinile ei erau în plină criză. Nu-şi amintea să mai fi suferit vreodată atât de tare. Falangele parcă îi erau mistuite de foc. Îşi împreună degetele şi şi le strânse cât de tare putu pentru a-şi înăbuşi durerea.

— Am întâlnit un om, continuă ea. Se numea Samuel Shlonsky. Mi-a comunicat punctul lui de vedere în privinţa numărului 19. După părerea lui,

exista o posibilitate ca acest număr să-l reprezinte pe Dumnezeu. Nu făcea decât să emită o ipoteză, nimic mai mult. Ar fi putut, cine ştie, să găsească o explicaţie pentru misteriosul *0,809.* Dar, din păcate, n-a mai avut timp.

— *Doamnă Gray, o rugă Samel, mergeţi direct la subiect. Cine este asasinul? Care este numele lui?*

Clarissa tăcu preţ de câteva secunde şi apoi declară:

— Dumnezeu…

Dincolo de ecran se produse agitaţie. Parcă se pornise o furtună care le făcea pe personajele de-acolo să se clatine pe picioare.

— *Dumnezeu?* strigă Mahomed. *Dar sunteţi nebună, doamnă Gray! Complet nebună!*

— *Dumnezeu, un asasin?* întrebă indignat şi Moise. *Sunteţi măcar conştientă de blasfemia pe care aţi proferat-o?*

— *Prietenii mei au dreptate,* îi aprobă Iisus. *Vârsta v-a rătăcit minţile.*

Fără să se intimideze câtuşi de puţin, bătrâna doamnă repetă:

— *Dumnezeu.*

Se aplecă în faţă şi rosti:

— Gabriel a scris: „Geamănul este în 0.809.” Aceste patru cifre sunt jumătatea lui 1,618. Şi reprezintă – dar, desigur, ştiţi deja – Numărul de aur. El semnifică în arhitectură „proporţia divină”, perfecţiunea, estetismul absolut. Semnifică, de asemenea, idealul şi, mai ales, se desfăşoară la infinit. Am făcut un mic calcul. Dacă pornim de la ecuaţia de bază, adică 1 + √5 împărţit la 2, obţinem…

Îşi puse ochelarii pentru a-şi descifra notiţele.

— 1,618 033 988 749 894 848 204 586 834 365 638 117 720 309… şi am putea continua aşa la nesfârşit. Proprietăţile algebrice sunt absolut uimitoare. Pentru a calcula pătratul Numărului de aur, e suficient să-i adăugăm un 1. Pentru a calcula inversul Numărului de aur, e suficient să scădem, un 1. Unu. Unitatea. Cel Unic!

— *E absurd!* bombăni Moise. *Dumneata…*

— Nu mă întrerupeţi! Am urmat şi sfaturile unei prietene şi m-am interesat, de asemenea, de pictură. Uitaţi-vă la asta…

Prezentă, în faţa monitorului, documentul pe care-l scosese la imprimantă cu câteva minute înainte.

— Uitaţi-vă bine. Este *Naşterea lui Venus* de Botticelli. Este reprezentată zeiţa Timpului acoperind-o pe Venus cu o mantie, zeiţa romană a Dragostei şi a Frumuseţii. Cei mai mulţi dintre experţi sunt de părere că prin această operă pictorul a vrut să figureze *Naşterea umanităţii.* Coincidenţă, o să spuneţi? Însuşi formatul tabloului corespunde cu un dreptunghi de aur. Grupul Vânturilor, la stânga, şi personajul Graţiei, la dreapta, se înscriu, de asemenea, în dreptunghiuri de aur şi, mai precis, lungimea diagonalelor acestor dreptunghiuri de aur. Numărul de aur, din nou şi mereu…

— *E absurd,* repetă Moise. *Absurd…*

— Mai bine ascultaţi ce vă spun. Infinitul… Nu vedeţi semnificaţia acestui simbol? Infinitul, absolutul, eternitatea, de asemenea. Dumnezeu nu este calificat adesea de oameni drept „Marele Arhitect”? Ce operă admirabilă a realizat el care merită să fie calificată drept sublimă, cu „proporţii divine”, de un estetism absolut, dacă nu chiar Universul? Priviţi această rânduire perfectă a tuturor lucrurilor care ne înconjoară. Mişcarea subtilă a planetelor, influenţa galaxiilor, rumoarea stelelor. Ne aflăm în miezul celei mai extraordinare realizări arhitecturale care există.

Rosti cu glas ridicat:

— Dumnezeu *este* Numărul de aur! Gabriel nu s-a înşelat. În schimb, mărturisesc că n-am reuşit să elucidez prezenţa cuvântului „geamăn”. Îmi scapă înţelesul lui în acest context.

— *E imposibil,* murmură Samel, tulburată. *Dumnezeu nu poate fi un asasin.*

— Îţi înţeleg refuzul de a crede aşa ceva. Respingi acest gând pentru că te afli sub înrâurirea

Lui şi pentru că, mai presus de toate, eşti sentimentală. Imaginează-ţi că şi eu sunt la fel. Dar mi s-a încredinţat o anchetă. Într-o anchetă n-au ce căuta sentimentele. Ce demers trebuie îndeplinit atunci când ai un suspect? Eşti la curent?

Samel dădu din cap în semn că nu.

— Verifici dacă are cazier judiciar. Asta am şi făcut.

Moise îngăimă:

— *Cazierul judiciar al lui Dumnezeu?*

— Exact. Şi credeţi-mă că este greu, foarte greu. Te năuceşte. Vreţi să vă enumăr lista completă a actelor Lui de violenţă? Ar dura câţiva ani. Să vă povestesc câteva, la întâmplare… într-un gest de ciudă, El decide să suprime toate vieţuitoarele planetei, sub pretext că nefericitele Lui creaturi au păcătuit[36]. E Potopul. Rade de pe faţa pământului două oraşe întregi, cu tot cu femeile şi copiii care trăiau în ele, şi transformă o biată soţie – nevasta lui Lot – în statuie de sare, fiindcă aceasta a avut curiozitatea să se întoarcă pentru a vedea spectacolul: sunt Sodoma şi Gomora[37]. Îi cere lui Avraam să Î-l sacrifice pe Isaac, fiul lui adorat, fiul lui unic şi…

— *Dar era un simplu test!* o întrerupse Moise. *Voia să-l pună pe Avraam la încercare. Să verifice dacă dragostea sa pentru fiul lui nu era mai mare decât cea pe care o simţea pentru Dumnezeu. De altfel, în ultimul moment, copilul a fost înlocuit cu un miel.*

— Un test? Să-i pretinzi unui tată să-şi omoare fiul unic? Recunoaşteţi că este mai mult decât sadism!

Bătrâna doamnă continuă:

— Şi ce decide El când faraonul refuză să lase poporul evreu să plece din Egipt? Nimic mai îngrozitor: pur şi simplu, îi masacrează pe toţi întâii-născuţi! Copii! înţelegeţi? Copii! Nevinovaţi…

Îşi aţinti degetul spre Moise:

— Cred că nu aţi uitat ce v-a ordonat El să faceţi a doua zi după tragedia cu Viţelul de aur?

Îşi desfăcu degetele şi trase Biblia spre ea:

— „Aşa vorbeşte DOMNUL, Dumnezeul lui Israel: «Fiecare dintre voi să se încingă cu sabia; mergeţi şi străbateţi tabăra de la o poartă la alta şi fiecare să omoare pe fratele său, fiecare pe prietenul său şi fiecare pe ruda sa.» Şi fiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise; şi aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea, din popor.” Trei mii de oameni! Un fleac, nu-i aşa? Şi blesteme, şi sânge! Oh! Cât sânge vărsat! Şantaj, ameninţări, ameninţări oribile! O să mă opresc aici, fiindcă văd că nu mă credeţi. Dar, înainte, lăsaţi-mă să vă citesc aceste extrase din Deuteronom…

Căută un semn pus între pagini şi continuă:

— „Dar, dacă nu vei asculta de glasul DOMNULUI Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi şi împlini toate poruncile Lui şi toate rânduielile Lui, pe care ţi le poruncesc astăzi, iată toate blestemele care vor veni peste tine şi de care vei avea parte. Vei fi blestemat în cetate şi vei fi blestemat pe câmp. Rodul trupului tău, rodul pământului tău, fătul vacilor tale şi fătul oilor tale, toate vor fi blestemate. DOMNUL te va lovi cu tuberculoză, cu febră, cu inflamaţie, cu căldură arzătoare, cu secetă, cu rugină în grâu şi cu tăciune, care te vor urmări până vei pieri. DOMNUL va trimite ţării tale, în loc de ploaie, praf şi pulbere, care vor cădea din cer peste tine până vei fi nimicit. DOMNUL te va face să fii bătut de vrăjmaşii tăi; şi vei fi o groază pentru toate împărăţiile pământului. Trupul tău mort va fi hrana tuturor păsărilor cerului şi fiarelor pământului; şi nu va fi nimeni care să le înfricoşeze.”

Clarissa tăcu. Privirea ei trecu de la Moise la Iisus.

— Dacă nu este ăsta limbajul unui asasin, atunci e timpul ca DOMNUL să mă ia la el.

Se făcu din nou linişte.

Cei doi profeţi se uitară unul la altul consternaţi, în timp ce Samel stătea cu capul plecat.

Brusc, Iisus luă cuvântul:

— *Aveţi dreptate, doamnă Gray. Aveţi dreptate într-o singură privinţă. Gabriel s-a înşelat imaginându-şi că am fi capabili de crimă. Dar nu a fost singura lui greşeală. V-a supraestimat. Vă rog să înţelegeţi că ne este imposibil să aderăm la concluziile dumneavoastră. Sunt stupide, doamnă Gray. Stupide. Adio…*

Făcu un semn cu mâna şi, imediat, sigla *Casino on line* reapăru pe ecran cu banner-ul ei publicitar.

Uluită, Clarissa privi fix monitorul. *Nu se poate,* se gândi ea. *Se vor întoarce.*

Apăsă la întâmplare pe clapele tastaturii, dar nu se întâmplă nimic. Reîncepu să tasteze cu frenezie, fără niciun rezultat însă. Şi atunci, furioasă, părăsi biroul şi începu să străbată încăperea în lung şi-n lat, învârtindu-se prin ea ca un animal încolţit. Şi acela fu momentul în care vocea răsună în spatele ei:

— Ei. Doamnă Gray? Aşadar, eu aş fi un asasin?

Se întoarse brusc.

Morcar stătea în pragul salonului, cu un zâmbet enigmatic în colţul buzelor.

Repetă întrebarea cu un glas pe care ea nu i-l cunoştea:

— Aşadar, eu aş fi un asasin?

24

— Ce… Ce vrei să spui?

O incredibilă paloare se aşternu pe chipul bătrânei doamne, în timp ce trupul îi era străbătut de un curent glacial.

— Şi totuşi, întrebarea este foarte clară. Am auzit totul.

— Nu… nu înţeleg. Nu erai pus în discuţie…

— Dar aţi zis foarte categoric: *vinovatul e Dumnezeu…*

— Da… dar…

— Tocmai de aceea vă întreb din nou: aş fi, aşadar, un asasin?

Romanciera se sprijini de spătarul canapelei. Îi tremurau picioarele.

— Aşezaţi-vă, sugeră Morcar. Nu vreau să vi se întâmple ceva rău. Ar fi prea trist.

Clarissa se aşeză, cu gesturi de automat. Totul i se învârtea în minte.

— Deşi nu v-aţi arătat prea binevoitoare în privinţa mea, mă înclin în faţa imensului dumneavoastră talent. Jos pălăria, doamna Gray. Sunteţi un mare detectiv. Totuşi, să recunoaştem că datoraţi mult instinctului sau, mai bine spus, flerului dumneavoastră. După părerea mea, aveaţi o şansă infimă să elucidaţi această afacere.

Bătrâna doamnă îşi înghiţi cu greu saliva.

— Cine eşti, de fapt?

Zâmbetul lui Morcar se accentuă.

— Haideţi, doamna Gray. Să nu-mi spuneţi că n-aţi ghicit. Dumneavoastră să nu ghiciţi?

Şi, pentru că romanciera rămase tăcută, interlocutorul ei rosti clar:

— *Ehyeh, acher, ahyeh…* Sunt cel ce sunt.

Clarissa închise ochii, spunându-şi că, atunci când îi va redeschide, tânărul va fi dispărut. Era doar un vis urât. Unul în plus.

Dar Morcar era tot acolo. Neclintit.

Tânărul arătă spre bufetul pe care trona sticla de Glen Mhor.

— Ştiu că ora nu e potrivită. Vreţi totuşi să vă servesc cu un scotch? Cred că aveţi nevoie.

Clarissa bâigui un da imperceptibil.

Morcar turnă alcoolul în pahar şi i-l întinse bătrânei doamne.

— 1,618, continuă el, aşezându-se la rândul lui. Gabriel s-a dovedit a fi foarte iscusit, ceea ce, de fapt, nu mă surprinde deloc. Dintre arhanghelii mei, el era de departe cel mai talentat.

Cu o mână tremurătoare, Clarissa îşi duse paharul la buze şi bău o gură de alcool.

Tânărul continuă:

— Şi totuşi, m-am îndoit. Mai ales după moartea lui Shlonsky. Am crezut că o să renunţaţi. Cel mai mult m-aţi impresionat atunci când aţi făcut acea demonstraţie în privinţa *Naşterii lui Venus* de Botticelli. Bănuiesc că nu v-aţi imaginat nicio clipă că este unul dintre tablourile mele favorite. Femeia blondă…

Se opri brusc, ca şi cum această subită readucere aminte îl stingherea. Întrebă:

— Nu spuneţi nimic?

— Dacă eşti – îi fu imposibil să pronunţe cuvântul atunci unde este adevăratul Morcar? Unde este nepotul profesorului Maclean?

— Împreună cu mama lui. În Barbados. Se simt bine. Se vor întoarce peste două zile. Aţi avut noroc.

— De ce i-aţi luat locul? De ce tocmai el?

— În primul rând, pentru a fi aproape de protagonişti, vreau să spun *fizic*. Apoi, pentru că, dintotdeauna de când „sunt”, m-am gândit că ar fi util să mă strecor în pielea oamenilor. Îmi doream să simt ce simt ei. Să trăiesc ce trăiesc ei. Mărturisesc că e o experienţă care te îmbogăţeşte. Din toate punctele de vedere.

Clarissa bău încă o gură de scotch.

— Aşadar, Iisus nu a minţit. Nu te-ai incarnat niciodată înainte.

Morcar-Dumnezeu dădu din cap în semn că nu.

— În schimb, el chiar a fost unul dintre mesagerii mei. La fel ca şi Moise şi Mahomed. Trebuia să existe cineva care să-i reveleze lumii prezenţa mea, nu credeţi?

Bătrâna doamnă nu răspunse. Să te strecori în pielea unui suspect mai era cum era, dar în cea a lui Dumnezeu…

— Pentru ce era nevoie de mesageri?

— E o poveste lungă…

Trecură câteva minute până când El se decise să continue:

— Ştiţi ce înseamnă singurătatea, doamnă Gray? Nu vorbesc despre a voastră, nu despre cea a oamenilor, nu. Ea nu înseamnă nimic în comparaţie cu a mea. Divina singurătate. Infinita singurătate. Profundă precum galaxiile, densă precum căile lactee, arzătoare ca sorii cei mai arzători, rece ca suprafaţa îngheţată a stelelor moarte. Singurătatea, doamnă Gray. Te devastează. Te distruge din interior, te duce la disperare. Când atinge acest paroxism, ucide. Doar că, vedeţi dumneavoastră, eu nu pot să mor.

Tânărul se rezemă pe spătarul canapelei. Pupilele i se întunecară. Fixa cu privirea un punct invizibil. Poate că acolo erau hotarele universului.

— Sunt dintotdeauna. Exist din timpurile dinaintea Timpului. De ce? Nu ştiu. Sunt. Am fost. Asta e. Înconjurat de vid, împresurat de neant. Nu era nimic împrejur. Nimic. Nici materie, nici zgomot. Nicio rumoare în afară de cea a unei incomensurabile tăceri. Singura muzică era liniştea. Bach nu cânta pentru mine. Nici Mozart, nici ceilalţi. Oriunde îmi îndreptam privirea, vedeam doar infinitul. Niciun Botticelli, niciun Van Gogh. Nici *Pietà*. Tăcerea şi vidul, doamnă Gray. Sunt torturi îngrozitoare. Şi ele au puterea de a ucide.

Repetă cu glas slab:

— Şi eu nu pot să mor. Dar există altceva mai rău decât singurătatea. Singurătatea în doi. Pentru că, de fapt, eram doi.

Clarissa tresări.

— Doi? repetă ea.

— Da. Nu eram absolut singur în acel neant. Mai era acolo şi fratele meu, geamănul meu. Cel pe care voi l-aţi numit Prinţul Tenebrelor. Diavolul, dacă preferaţi.

Imediat, bătrâna doamnă îşi aminti de fraza sibilină a lui Gabriel. Geamănul! *Geamănul în 0,809*. Aşadar, diavolul şi Dumnezeu semnificau laolaltă Numărul de aur…

— Să împărţi vidul şi tăcerea, avându-l drept singur companion pe opusul tău, este cea mai mare pedeapsă care poate să existe. Opusul, oglindă inversată, umbră şi lumină în sensul absolut al termenului. Fratele meu vorbea şi cuvintele pe care le pronunţa îmi erau total străine. Simţeam doar repulsie faţă de această dublură a mea. Îl dispreţuiam. Aş fi vrut să-l fac să dispară. Oh! Dacă aţi şti de câte ori mi-au trecut prin minte gânduri criminale! Din păcate, nu numai că nu pot muri, dar nici nu am puterea să ucid. Nu cunosc decât viaţa. Şi, mai mult! Nu am conştientizat-o decât foarte târziu. Acum câteva miliarde de ani.

Bătrâna doamnă dădu pe gât alcoolul din pahar. După primele momente de neîncredere şi panică, acum era copleşită de fascinaţie. Cu o mişcare a mâinii, îl încurajă pe Morcar-Dumnezeu să continue.

— Atunci s-a produs inimaginabilul.

O întrebă, parcă stăpânit de o subită inspiraţie:

— Aţi plâns vreodată, doamnă Gray? Aţi plâns de disperare?

— Ăă… Da. Mi s-a întâmplat.

— Ei bine, a venit o vreme când hohotele de plâns au izbucnit din toată fiinţa mea. Plângeam, doamnă Gray. Plângeam aşa cum plâng oamenii îndoliaţi. A fost îngrozitor. Ai fi zis că tot vidul se umplea de lacrimile mele. Că toată tăcerea era acoperită de gemetele mele. Şi aşa s-a născut Universul, doamnă Gray. S-a născut din durere. A apărut din deznădejdea mea. Imaginaţi-vă cât de surprins am fost.

— Îmi închipui că a fost sfârşitul singurătăţii tale?

— Nu, din nefericire. Şi o să înţelegeţi repede de ce. Când mi-am dat seama de puterea mea, m-am grăbit să insuflu viaţă acelor aştri care erau compuşi doar din materie ordinară. Eram fericit. Îmi spuneam că, în sfârşit, voi putea găsi alţi interlocutori în afară de funesta mea dublură. Creaturi demne de interes care vor şti să mă recunoască, să mă numească şi să mă asculte. În sfârşit, un dialog! Unul adevărat. Procesul a reuşit relativ bine. Mai ales aici, la voi, pe pământ. Dar câte încercări până să obţin omul! Nici nu apăruse bine şi inima mea s-a umplut de bucurie. Exultam. Prea devreme, din păcate. Creaţia mea nu mă vedea. Neştiutoare cum era, s-a aruncat orbeşte în venerarea stupidelor fenomene naturale: trăsnetul, vulcanii, soarele, luna… Vă daţi seama că această atitudine n-a făcut decât să-mi agraveze sentimentul de singurătate şi să-mi prelungească suferinţele. Trec peste comentariile cinice făcute de geamănul meu. Trebuie să precizez că vedea cu ochi răi aventura în care mă lansasem. Ideea că aş putea într-o zi să mă descotorosesc de el îl năucea. Ce puteam face? Cum să-i interpelez pe oameni? Cum să-i fac să înţeleagă că eram acolo? Că eram Creatorul lor? Arhitectul lumii lor?

— Şi atunci ai decis să-i trimiţi pe mesagerii tăi…

— Exact. Era singura cale prin care puteam atrage atenţia oamenilor.

— Singura? se miră Clarissa. Ai fi putut să te întruchipezi, pur şi simplu.

Morcar-Dumnezeu îşi încovoie umerii, apoi răspunse:

— Bineînţeles. Vă daţi seama că, dacă aş fi avut această posibilitate, aş fi profitat de ea. Dar în afară de a mă putea strecura în pielea unui om, aşa cum am făcut zilele astea, orice altă manifestare nu-mi stă în putinţă.

— Nu înţeleg. De ce?

— Pentru că *eu sunt,* doamnă Gray. Sunt, dar nu exist! Vreau să spun *material, fizic*. Sunt în afara oricăror percepţii, sunt invizibil, inaccesibil vederii. Şi atunci când mă incarnez, ca în acest moment, harurile mele, toate facultăţile mele supranaturale dispar. Nu mai am decât forţa unui om. Adică nu mare lucru.

Oftă, apoi continuă:

— Aşa au apărut mesagerii. I-am creat, aşadar, pe îngeri. În primul rând, pe arhanghelul Gabriel. Apoi, mi-am aruncat ochii pe un grup de oameni, convins fiind că aceştia vor transmite informaţia întregii planete. Pentru această misiune, i-am ales pe evrei şi l-am plasat pe Moise în fruntea lor. Din acel moment, n-au mai fost *mai mulţi zei,* ci *unul singur.* Eu. Iahve. Pentru că aşa m-au numit. Am început să întrevăd lumina în profunzimea tenebrelor. Curând, mi-am zis eu, curând recunoaşterea oamenilor va pune capăt exilului meu. Din nefericire, dintr-o imensă nefericire, speranţele mele s-au spulberat foarte rapid. Neînţelegerile s-au instalat pretutindeni. A început să domnească dezordinea. Iar poporul meu s-a închis în sine. Asistam, neputincios, la prăbuşirea visului meu. Mesagerii deveniseră victime; dispreţul şi oprobriul au ajuns să fie lucruri obişnuite pentru ei.

Făcu o pauză pentru a-şi recăpăta suflul:

— Hotărât cum eram, am făcut o nouă încercare.

— Iisus…

— Ioshua, da. Şi de data asta a fost şi mai rău. Nu-mi închipuiam că fiinţele pe care le-am conceput puteau fi atât de oarbe. S-au spus tot felul de lucruri despre acest nefericit. A fost acuzat chiar că este fiul Meu. A fost batjocorit şi discreditat. A fost scuipat în faţă şi răstignit pe cruce ca un criminal de rând. În Numele Meu. Din cauza Mea. Fraţii lui nu au înţeles nimic, iar discipolii săi încă şi mai puţin. Ceea ce a urmat îmi depăşeşte înţelegerea. Iată că, dintr-odată, au apărut zei rivali, două comunităţi rivale! Trebuie să mă credeţi, doamna Gray: niciodată nu am vrut o a doua religie,

cum de altfel nu am vrut niciuna anume. Ce-mi pasă mie de religii? La ce au condus ele dacă nu la o altă formă de idolatrie? Evreii se reculeg la poalele unui zid, creştinii în faţa unor statui şi musulmanii preaslăvesc o piatră neagră[38], care nu este altceva decât un meteorit. Nu voiam să fiu recunoscut decât drept cel care eram. Nimic mai mult.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre sticla de sherry.

— Îmi daţi voie să mă servesc? Toate amintirile astea mă bulversează.

Clarissa nu consideră util să-i răspundă.

Tânărul se întoarse la canapea, cu un pahar în mână. Fu gata să-şi reia discursul, când Clarissa i-o luă înainte:

— Cunosc urmarea. Ai făcut o a treia încercare cu islamul.

— Exact. Nici nu mai am puterea să comentez acest ultim eşec. Sânge. Intoleranţă. Şi, încă o dată, trădare şi neînţelegere.

Îşi dădu capul pe spate şi închise ochii:

— Trei comunităţi. Trei orbiri. Şi singurătatea şi disperarea mea au rămas la fel de intacte ca în prima zi. Mă văd cu toţii, fără să mă vadă. Toţi mă imploră, dar mă ignoră.

— De implorat e clar că Te imploră. De ce nu răspunzi? De ce nu le uşurezi suferinţele?

Clarissa crezu că detectează un surâs pe buzele lui Morcar-Dumnezeu. Dar oare chiar era un surâs?

Tânărul răspunse:

— Nu sunt responsabil de suferinţele lumii…

Şi, pentru că bătrâna doamnă îl privea din ce în ce mai uimită, repetă:

— Nu sunt responsabil.

Şi adăugă:

— Aţi uitat oare?

— Ce anume?

— Pe celălalt.

Ordonă:

— Intră!

Un tânăr năvăli în salon, apărut nu se ştie de unde. Era, în toate privinţele, copia lui Morcar.

— Doamna Gray, vi-l prezint pe fratele meu.

Celălalt se înclină cu un aer stângaci.

— Încântat, Doamna Gray, spuse el.

Totul se limpezea. *Aşadar, cel pe care-l zărise în campus, atunci când Morcar se afla împreună cu Kathleen, era acest geamăn. Şi tot el era cel care încercase, pe plajă, să o convingă să nu-şi continue ancheta.*

Morcar-Dumnezeu precizează:

— El e. El, diriguitorul tuturor lucrurilor pe care mi le reproşaţi. El, singurul responsabil.

— Şi îl laşi să facă rău?

Vocea Clarissei începu să tremure.

— Da, răspunse Morcar-Dumnezeu.

Dublura lui se apropie de bătrâna doamnă.

— Înainte de toate, permiteţi-mi să vă felicit, spuse el. Bravo. Aţi dat dovadă de o perspicacitate surprinzătoare.

Chipul lui se posomori când adăugă:

— Din păcate, din cauza dumneavoastră, am pierdut pariul. Şi totuşi, nu pot spune că n-am încercat să vă pun beţe în roate.

Romanciera se agită pe canapea.

— Nu-mi vine să cred. Tu eşti de vină pentru moartea lui Bacovia? întrebă ea.

— Şi pentru cea a lui Shlonsky, de asemenea.

— Şi pentru îmbolnăvirea lui Janet?

Dublura lui Morcar-Dumnezeu arboră aerul unui copil încântat.

— Eu. Mereu şi din nou eu.

Clarissa îl luă pe Morcar-Dumnezeu drept martor.

— Am auzit bine? A vorbit cumva despre un pariu?

— Exact. Pariul nostru. V-am observat în timp ce parcurgeaţi Biblia. Lucrarea asta e plină de nonsensuri, dar aţi ştiut să asimilaţi esenţialul într-un timp record, Cu toate acestea, sunt sigur că v-a scăpat o carte esenţială.

— Care?

— Cartea lui Iov.

Se întoarse spre geamănul lui şi îi ordonă:

— Spune!

— Foarte bine.

Şi celălalt începu să recite cu o voce neutră:

— Vă citez esenţialul: „Era odată, în ţara Uţ, un om care se numea Iov. Şi omul acesta era desăvârşit şi drept. El se temea de Dumnezeu şi se abătea de la rău. Avea şapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgăriţe şi un foarte mare număr de servitori. Şi omul acesta era mai mare decât toţi fiii Răsăritului. Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi să se prezinte înaintea DOMNULUI. Şi a venit şi Satana printre ei. Şi DOMNUL a zis Satanei: «De unde vii?» Şi Satana a răspuns DOMNULUI şi a zis: «De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.» DOMNUL a zis Satanei: «Ai văzut pe servitorul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om integru şi drept, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău.» Şi Satana a răspuns DOMNULUI şi a zis: «Oare pentru nimic se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai înconjurat Tu cu un gard de protecţie, pe el, casa lui şi tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi averile lui acoperă ţara. Dar ia Întinde-Ţi mâna şi atinge-Te de tot ce are, şi sunt încredinţat că te va blestema în faţă.» Şi DOMNUL a zis Satanei: «Iată, îţi dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.» Şi Satana a plecat dinaintea DOMNULUI.”

Bătrâna doamnă îi privi, rând pe rând, pe cei doi fraţi.

— Mi-e teamă să înţeleg… spuse ea.

— N-aveţi de ce. Răspunsul la toate întrebările pe care şi le pun oamenii de când i-am creat este conţinut în acest pasaj.

Înmărmurită, Clarissa îşi cuprinse faţa în mâini.

— Pariul lui Iov, murmură ea. Pariul lui Iov perpetuat de voi doi din negura timpurilor, dar la scară planetară…

Îşi ridică privirea şi întrebă:

— Ce faci, ne testezi? Pe noi? Creaţiile tale? Care-i motivul? Te implor, răspunde-mi!

— Dragostea, doamnă Gray. Dragostea. Fratele meu este convins că, dacă nenorocirea ar înlocui fericirea, oamenii mi-ar întoarce spatele. Eu sunt convins de contrariu. Cu cât suferă mai mult, cu atât se apropie mai tare de mine. Cu cât sunt mai înspăimântaţi, cu atât mai mult se înghesuie în biserici, în sinagogi şi moschei. Cât timp vor mai face acest lucru? Nu ştiu. Fratele meu, în schimb, este convins că într-o bună zi îi va cuceri şi că umanitatea va sfârşi prin a mă urî. În realitate, nu vrea să recunoască, dar n-a suportat faptul că a pierdut pariul lui Iov. Pentru că, ştiţi probabil, în ciuda tuturor relelor la care l-a supus fratele meu, Iov nu a încetat să mă binecuvânteze. Vă precizez în treacăt că l-am recompensat pe Iov din plin pentru fidelitatea lui, restabilindu-i situaţia şi dublându-i toate bunurile.

— Dar este monstruos!

Clarissa respiră adânc.

— *Tu* eşti monstruos! repetă ea.

Morcar-Dumnezeu rămase impasibil.

— Nu. Îmi lipseşte dragostea, doamna Gray. Dragostea.

— Şi îngerii? De ce au fost asasinaţi îngerii?

Morcar-diavolul fu cel care-i dădu răspunsul:

— Pentru că Gabriel a comis greşeala grosolană de a fi vrut să se amestece în problemele noastre. A început să scormonească. Voia să înţeleagă de ce lumea trăia în violenţă şi oroare. Şi aşa mai departe. Gabriel a fost prea curios. Prea sentimental şi prea visător, de asemenea. Tot căutând, a sfârşit prin a descoperi secretul. N-am avut de ales şi l-am eliminat.

— Şi ceilalţi?

— La fel. Gabriel îi contaminase. Au devenit martori incomozi. Dumneavoastră care scrieţi romane poliţiste ştiţi foarte bine că martorii incomozi trebuie suprimaţi.

Clarissa îi aruncă o privire dispreţuitoare şi se îndreptă către fereastra deschisă spre mare.

Vântul nu adia deloc. Niciun val nu tulbura întinderea de apă. Un cuplu se plimba ţinând un copilaş de mână. Un câine încerca să muşte spuma care se întindea pe plajă. O fetiţă râdea în hohote, alergând în urma unei mingi. Lumea continua să trăiască. Dacă ar fi ştiut ce ştia Clarissa! Acest Dumnezeu infinit de bun, infinit de îndurător. Acest Dumnezeu din copilăria ei nu existase, aşadar, niciodată, decât în cărţi şi în basme. Era doar în imaginaţia oamenilor. O iluzie liniştitoare. O iluzie. Nimic mai mult. Bătrâna doamnă îşi simţea gura uscată, invadată de un gust greţos. Ar fi vrut atât de mult să moară cu imaginea pe care şi-o făcuse despre Dumnezeul ei în loc să afle ceea ce aflase. Cum să supravieţuiască de-acum încolo? Pentru ce?

Vocea lui Morcar-Dumnezeu o smulse din meditaţie:

— Doamna Gray! Greşiţi lăsându-vă tulburată de aceste gânduri.

Romanciera se întoarse şi izbucni într-un hohot de râs nervos:

— Greşesc? Tocmai mi-ai smuls inima, mi-ai sfărâmat credinţa de-o viaţă. Ai distrus în câteva clipe singura raţiune care le permite sutelor de milioane de fiinţe umane să nu se sinucidă. Şi spui că greşesc?

Izbucni în plâns şi imploră:

— Pleacă! Te rog. Şi tu, şi celălalt. Plecaţi. Şi să nu vă mai întoarceţi niciodată!

Morcar-Dumnezeu se mulţumi să dea liniştit din cap. Se întoarse spre fratele său şi îi ordonă:

— Du-te! Lasă-ne singuri!

— Dar…

— Du-te, când îţi spun!

25

— În mod clar, spuse cu ironie Clarissa, fratele tău îţi dă pe loc ascultare. E practic.

— Aşa s-a întâmplat întotdeauna. Eu comand.

El execută.

— Nimic mai bun decât un servitor devotat şi supus când vrei să nu-ţi murdăreşti mâinile.

Morcar-Dumnezeu îşi încruntă sprâncenele.

— Încetaţi, doamnă Gray, spuse el. Am o problemă.

Bătrâna doamnă crezu că nu a auzit bine.

— *Tu* ai o problemă?

— Da.

Fizionomia personajului se metamorfozase. Să fi fost oare tristeţea cea care-i învăluia trăsăturile? Sau melancolia? Nimeni n-ar fi putut spune. Dar expresia lui se schimbase.

Luă un pahar de alcool.

— Ai grijă, îl atenţionă Clarissa. Nu e deloc bine să amesteci băuturile.

Morcar-Dumnezeu ridică din umeri.

— Mă simt rău, doamnă Gray. E grav.

Mirată de solemnitatea tonului, bătrâna doamnă îşi reluă locul pe canapea.

Morcar-Dumnezeu continuă:

— Nu mai ştiu. M-am rătăcit. Sunt prizonier într-un labirint şi nu mai găsesc ieşirea.

Îşi cufundă privirea în cea a romancierei şi repetă de câteva ori la rând:

— Kathleen… Kathleen…

Pe buzele Clarissei se aşternu un zâmbet zeflemitor.

— Zău? Eşti pe cale să descoperi verbul „a iubi?”

— Nu glumiţi. Dacă v-aş răspunde că da, m-aţi crede? Da. De o mie de ori da. Descopăr verbul „a iubi”. Toată fiinţa mea caută să-l conjuge sub toate formele, prin toate modurile, şi ajung mereu la acelaşi rezultat: Kathleen aparţine timpului prezent. Da, doamnă Gray, după aceşti ani-lumină de vid,

aceste milenii de lipsă, verbul „a iubi” se întrupează. Şi mă covârşeşte, dincolo de tot ceea nu mi-aş fi putut imagina vreodată. Şi sufăr.

— Ai grijă. Nu suferi prea tare. Rişti să semeni cu creaţiile tale. Să…

O întrerupse:

— Nu glumesc, doamnă Gray!

Clarissa se ghemui pe canapea. Tonul categoric o făcu să-şi dea seama că existau limite ce nu trebuiau depăşite. În definitiv, ea era doar un om. Aproape că uitase acest lucru.

Morcar-Dumnezeu goli dintr-o înghiţitură paharul cu Glen Mhor.

— O să vă cer o favoare, zise el. Spuneţi-i lui Kathleen întregul adevăr. Îi va face mai puţin rău. Nu vreau să se simtă trădată. Înţelegeţi?

Se grăbi să adauge:

— Povestiţi, de asemenea, celor din jurul dumneavoastră cum s-au petrecut lucrurile. Scrieţi o carte. Oamenii trebuie să ştie. Veţi fi ultimul meu mesager.

Clarissa îşi coborî privirea.

— O să fac ce-mi ceri în privinţa lui Kathleen. Dar nu te bizui pe mine în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, în primul rând, pentru că nimeni nu m-ar crede. Şi, chiar dacă m-ar crede, nu vreau sub niciun chip să distrug visurile miliardelor de bieţi oameni. Nu este deloc plăcut să fii obiectul unui pariu ordinar.

— *Nu mai există niciun pariu.*

Îl privi mirată.

— Da, doamnă Gray. Pariul s-a încheiat. Nu va mai exista niciodată.

— Vorbeşti serios?

— Da, sunt sincer. E mai important. Am înţeles prea multe lucruri prin verbul „a iubi”. În realitate, el este Numărul de aur. Numai el.

Părăsi canapeaua şi se duse să-şi mai toarne o porţie de scotch.

— Totuşi, e cert că lucrurile nu vor fi deloc simple. Mai există şi fratele meu.

— Distruge-l!

— V-am spus deja că n-am puterea de a ucide pe nimeni. Nici pe fratele meu, nici vreo fiinţă umană.

— Dar Potopul? Dar Shoah-ul? Războaiele? Nedreptatea? Mizeria umană…

— El a făcut toate astea. Mereu el!

— Atunci, rupe pactul! Spune-i că pariul nu mai e valabil şi că eşti hotărât să pui ordine în acest dezastru universal.

— Chiar asta e intenţia mea. Numai că, iată, din momentul în care am simţit sentimente umane, am câştigat asupra vieţii şi, în acelaşi timp, am pierdut autoritatea pe care o aveam asupra geamănului meu. Înainte, el avea nevoie de acordul meu pentru a acţiona. Mi se supunea. Amintiţi-vă de Iov. Acum, ştiu că s-a terminat. Lanţul care-l lega de mine s-a sfărâmat pentru totdeauna. E liber. Liber să-şi continue toate atrocităţile.

— Dar, atunci…

— Atunci, nimic. Ieri am fost complici. Mâine vom fi rivali. Cel mai tare dintre noi doi va câştiga. Sper să fiu eu acela.

— O acţiune în forţă, într-un fel, comentă Clarissa.

— Da. Totul. Voi face totul pentru a-i contracara faptele.

Bătrâna doamnă rămase tăcută preţ de câteva clipe.

Fără să ştie de ce, inima începuse să-i bată nebuneşte.

— Îmi promiţi, spuse ea timid, îmi promiţi că nu este încă unul dintre jocurile voastre? Că te vei ţine de cuvânt?

Morcar-Dumnezeu zâmbi trist:

— N-aţi înţeles totul, doamnă Gray: nu mai am de ales. În plus, uitaţi un detaliu esenţial. Cel mai important.

— Care?

— Concluzia pariului lui Iov: „Şi DOMNUL a adus pe Iov iarăşi în starea lui de la început, şi DOMNUL i-a dat înapoi de două ori cât avusese

înainte.” De două ori, doamnă Gray. Acestei munci mă voi dedica eu. Voi restitui în cantitate dublă ceea ce fratele meu a furat. Dar asta va lua timp. Lupta nu este dinainte câştigată: dar eu am eternitatea înaintea mea. De altfel, am început deja.

Clarissa făcu ochii mari.

— Da. Prietenul dumneavoastră, inspectorul Stuart. A fost victima unui accident de maşină.

— Poftim?

— Mă grăbesc să vă spun că, de data aceasta, fratele meu nu are nicio implicare. Aflaţi însă că, la ora la care vorbim, inspectorul este pe cale să-şi recapete cunoştinţa. Peste câteva zile, se va repune pe picioare.

— Îţi…

Fu întreruptă de soneria telefonului.

— Răspundeţi, spuse el.

Clarissa se ridică. Era Maclean. Simţi un nod în stomac.

— Da, îngăimă ea. Totul e bine… Da. O problemă legată de linia telefonică. O furtună puternică.

Tăcu şi apoi continuă:

— Da, e lângă mine… Am aflat… O să-ţi explic. Rămase din nou tăcută şi, deodată, chipul ei se lumină. Ascultă, tremurând, fără să scoată o vorbă.

Când închise telefonul, faţa ei părea inundată de strălucirea tuturor sorilor din lume.

Strigă spre Morcar-Dumnezeu:

— Janet! Janet a ieşit din comă! Vie! Întreagă! Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund! E salvată!

Tăcu, dându-şi seama dintr-odată că vorbeşte în gol. Morcar-Dumnezeu nu mai era acolo…

{1} Zona muntoasă a Scoţiei (n.t.).

{2} Acoperiş îngust şi înalt, în formă de con sau de piramidă, folosit la clădirile monumentale în arhitectura medievală (n.t.).

{3} Sir Francis Walsingham a pus bazele unei şcoli de spionaj renumită în toată Europa, lucrând în interesul Elisabetei (n.t.).

{4} Serviciul de cifrare al Ministerului de Război german (n.t.).

{5} Ţesătură de lână cu linii fine încrucişate, pe un fond deschis (n.t.).

{6} Ansamblu de mobilier (divan, etajere), aşezat într-un colţ al camerei (n.t.).

{7} Examen medical sistematic amănunţit (n.t.).

{8} Specie de morun afumat (n.t.).

{9} Robert Bruce, rege al Scoţiei (1306-1329); privat de dreptul său de succesiune la tron, de către cuceritorul Scoţiei, Eduard I. Prizonier, a evadat şi s-a proclamat rege. A luptat cu Eduard al II-lea, învingându-l la Bannockburn (21 iunie. 1314) şi luându-l prizonier împreună cu întreaga sa Curte (n.t.).

{10} Din motive lesne de înţeles, textul original, redactat în limba engleză, a fost tradus în limba franceză (respectiv, în limba română – n.t.) (n.a.).

{11} Denumirea tradiţională a celor cinci cărţi (Pentateuhul) ale lui Moise. (n.t.).

{12} „Mântuitor”, Ioshua – în Vechiul Testament (n.t.).

{13} Numele lui Dumnezeu, DOMNUL – în Vechiul Testament (n.t.).

{14} Sfântul Pavel (n.t.).

{15} „Cel dintâi a ieşit roşu de tot: ca o manta de păr; şi de aceea i-au pus numele Esau, adică păros” (Biblia, Geneza) (n.t.).

{16} Golf strâmt şi alungit în nord-estul Mării Roşii, între Peninsula Sinai şi Peninsula Arabia (n.t.).

{17} „Esau i-a spus lui Iacov: «Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roşiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală.» Iată de ce lui Esau i s-a dat numele Edom (adică Roşu). Iacov a zis: «Vinde-mi azi dreptul tău de întâi-născut.» Şi Esau a răspuns: «Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi poate folosi dreptul acesta de întâi-născut?» Şi Iacov a zis: «Jură-mi întâi.» Esau i-a jurat şi astfel şi-a vândut lui Iacov dreptul de întâi-născut. Atunci Iacov i-a dat lui Esau pâine şi ciorbă de linte. El a mâncat şi a băut; apoi s-a sculat şi a plecat. Astfel Esau şi-a dispreţuit dreptul de întâi-născut.” (Biblia, Geneza) (n.t.).

{18} Sarai, înainte de a fi numită Sara: „Şi Dumnezeu a zis lui Avraam: Să nu mai chemi Sarai pe soţia ta Sarai; ci numele ei să fie Sara.”

(Biblia, Geneza) (n.t.).

{19} Avram, apoi Avraam: „Când Avram era în vârstă de nouăzeci şi nouă de ani, DOMNUL i S-a arătat şi i-a zis: «Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic… Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor popoare.» (Biblia, Geneza) (n.t.).

{20} „Şi Sarai a zis lui Avram: «Iată, DOMNUL m-a făcut să nu am copii; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea»” (Biblia, Geneza) (n.t.).

{21} Kaaba (cuvânt arab: „cub”), vechi templu, de formă cubică, aflat în centrul marii moschei din Mecca şi acoperit cu un văl negru, ornat cu citate din Coran (reînnoit în fiecare an). Zidit, potrivit tradiţiei arabe, de Adam şi reconstruit de Avraam şi de fiul acestuia, Ismail. Aici, în colţul dinspre răsărit, se păstrează „piatra neagră” care, potrivit legendei, a fost adusă din cer chiar de Adam sau de arhanghelul Gabriel (n.t.).

{22} „Sara a râs în sine, zicând: «Acum, când am îmbătrânit, să mai am pofte?». Domnul a zis lui Avraam: «Pentru ce a râs Sara, zicând: Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?» Sara a tăgăduit, spunând: «N-am râs», căci i-a fost frică. Dar El a zis: «Ba da, ai râs.» (Biblia, Geneza) (n.t.).

{23} Prăjituri cu morcov (n.t.).

{24} Obiect cosmic, cu strălucire de zeci sau sute de ori mai puternică decât a celor mai mari galaxii, care emite intens radiounde (n.t.).

{25} Dispozitiv format dintr-o placă transparentă perforată, cu care se echipează ghişeele, având şi un rol igienic (n.t.).

{26} Holocaustul (în lb. Ebraică, *Shoah* înseamnă „cataclism”). Defineşte acţiunea de nimicire a poporului evreu în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.t.).

{27} Stradă din Londra, renumită pentru casele ei de modă (n.t.).

{28} Detectiv particular, personaj celebru din romanele poliţiste ale scriitorului american Raymond Chandler (n.t.).

{29} *Căutarea Cântărilor,* cap. 3.3. (n.t.).

{30} *Liber Abaci* sau *Cartea Abacului* (n.t.).

{31} Şir numeric definit în mod recurent, în care fiecare termen al şirului, începând cu al treilea, este egal cu suma precedenţilor doi termeni: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8… (n.t.).

{32} Biblia. Exodul sau a doua carte a lui Moise (n.t.).

{33} „Poporul, văzând că Moise întârzie să se coboare de pe munte, s-a strâns în jurul lui Aaron şi i-a zis: «Scoală-te, fă-ne un dumnezeu care

să meargă înaintea noastră; căci lui Moise, omul acela care ne-a scos din ţara Egiptului, nu ştim ce i s-a întâmplat.» Şi Aaron le-a răspuns: «Scoateţi cerceii de aur din urechile soţiilor, fiilor şi fiicelor voastre şi aduceţi-i la mine.» Şi toţi şi-au scos cerceii de aur din urechi şi i-au adus lui Aaron. El i-a luat din mâinile lor, a lucrat aurul cu dalta şi a făcut un viţel turnat. Şi ei au zis: «Israele! Iată dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului.»… A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineaţă şi au adus arderi-de-tot şi jertfe de mulţumire" Biblia, Exodul (n.t.).

{34} „Tu vei vedea din depărtare ţara dinaintea ta; dar nu vei intra în ţara pe care o dau fiilor lui Israel" (Biblia, Deuteronomul) (n.t.).

{35} Elia, în aramaică (n.t.).

{36} „Şi DOMNUL a zis: „Voi şterge de pe faţa pământului pe omul pe care l-am creat, de la om până la vite, până la reptile şi până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut". (Biblia, Geneza) (n.t.).

{37} „A nimicit cetăţile acelea, toată Câmpia şi pe toţi locuitorii cetăţilor şi tot ce creştea pe pământ". (Biblia, Geneza) (n.t.).

{38} Potrivit legendei, „piatra neagră" păstrată în colţul dinspre răsărit al vechiului templu Kaaba, aflat în centrul marii moschei din Mecca, a fost adusă din cer chiar de Adam sau de arhanghelul Gabriel (n.t.).

CUPRINS

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

Table of Contents

1	4
2	14
3	22
4	31
5	46
6	58
7	70
8	82
9	89
10	100
11	108
12	118
13	129
14	145
15	156
16	170
17	188
18	197
19	207
20	220
21	237
22	250
23	263
24	271
25	282